

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Yalnızlar
Adası*

LISA
KLEYPAS

©psilon®

“Umutlar, deneyimler karşısında galip gelsin...”

Altı yaşındaki Holly yağmurlu bir akşam, aile olarak bildiği tek kişi olan annesi Victoria'yı kaybettikten sonra konuşmaz olmuştu. Mark Nolan'ın hayatında ihtiyaç duyduğu son şey ise altı yaşındaki bir kız çocuğuydu. Ancak o da kaybetmişti kardeşinin bu sessiz çocuğunun hayatını güzelleştirmek için her şeyi yapabileceğini fark edecekti. Kız kardeşinin ona son tavsiyeleri açtı. “Her şeye onu sevmekle başla. Gerisinin geleceğinden eminim.”

Maggie Conroy ise bir senelik eşini kaybettikten sonra, tekrar âşık olmaktan korkuyordu. Yine de hayal gücünün sihrine inanıyordu. İlettiği oyuncakçı dükkânında Holly Nolan'la tanıştığında, bu küçük kızın sihre ihtiyacı olduğunu o da anlayacaktı.

“Tatlı, romantik ve eşsiz... Tatil için ideal.”

–*Publishers Weekly*

“Baştan sona büyüleyici.”

– *Library Journal*

ISBN 978-9944-82-896-3

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

15

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

YALNIZLAR ADASI

Orijinal Adı: Christmas Eve at Friday Harbor

Yazarı: Lisa Kleypas

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Sibel Coşar

Editör: Emirhan Aydın

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2014

ISBN: 978 9944 82-896-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Lisa Kleypas

Türkçe Yayın Hakkı:

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yalnızlar Adası

Lisa Kleypas

Çeviri
Sibel Coşar

 epsilon®

Ireta ve Harrell Ellis'e
Bana aşkın ne olduğunu gösterip ve her gün
aşk sunduğunuz için
Sevgiler,
L.K

Başlangıç

Sevgili Noel Baba
Bu sene bir tek şey istiyorum
Bir annem olsun
Bir de artık Friday Limanı'nda yaşıyorum,
bunu da unutmazsan sevinirim.

Sevgiler
Holly

BİR

Kız kardeşinin ölümüne kadar, Mark Nolan, yeğeni Holly'ye bekâr bir dayının rahat tavırları ne kadar elverişirse o kadar ilgi göstermişti. Tatil buluşmalarında görüşüyorlardı ve Mark Holly'ye doğum günü ve Noel için bir şeyler almayı ihtimal etmiyordu. Bu alınan şey çoğunlukla hediye çeki oluyordu tabii. Mark'ın Holly ile ilişkisindeki sınırlar böyleydi ve bu kadarı da yeterliydi.

Ancak Seattle'da yağmurlu bir nisan akşamında, Victoria bir araba kazasında hayatını kaybettiğinde her şey değişti. Victoria, Holly'nin geleceği ile ilgili bir plan yapmadığı veya vasiyet bırakmadığı için Mark, altı yaşındaki yeğeniyle ne yapacağını bilmiyordu. Ortada bir baba da yoktu. Victoria, en yakın arkadaşlarına bile babanın kim olduğunu açıklamamıştı.

Mark, Victoria'nın Holly'nin babasına bile kızından bahsetmediğine emindi.

Victoria, Seattle'a ilk taşındığında, bohem bir yaşam süren bir gruba karışmıştı. Bu toplulukta müzisyenler

ve sanatçı tipler vardı. Bu da, Victoria'nın hep istediği sanatsal ilginçlikleri yaşamasını sağlayacak kısa süreli ilişkilere neden olmuştu. Ama Victoria bu kişisel maceranın düzenli bir maaşla dengelenmesi gerektiğini sonunda anlamak zorunda kalmıştı. Bir bilgisayar şirketinde işe başvurmuş ve insan kaynakları bölümünde, maaşı iyi, güzel avantajları olan bir pozisyona kabul edilmişti. Ancak tam da o sırada hamile olduğunu öğrenmişti.

Mark babanın kim olduğunu sorduğunda Victoria "Onun bu olaya hiç karışmaması herkes için en iyisi olur," demişti.

Mark "Böyle bir durumda yardıma ihtiyacın var," diyerek karşı çıkmıştı. "En azından maddi destek verme zorunluluğunu yerine getirmeli. Bedavaya çocuk sahibi olunmaz."

"Bununla yalnız da başa çıkabilirim."

"Vick, tek başına çocuk yetiştirmek gibi bir derdin kimsenin başına gelmesini istemem."

"Bir çocuğa bakma fikri, ne şekilde olursa olsun seni korkutuyor zaten," demişti Victoria. "Kendi geçmişimizi düşünürsek bu da çok şaşırtıcı değil. Ama ben bu bebeği gerçekten istiyorum ve iyi bir anne olacağım."

Olmuştu da. Çocuğuna karşı sorumluluk sahibi, sabırlı ve nazikti. Holly'yi başıboş bırakmıyordu ama aşırı korumacı da değildi. Bu annelik yeteneklerinin nereden geldiğini Tanrı bilirdi. İlgüdüsel olmalıydı, çünkü Victoria kendi ailesinden bu bilgileri öğrenmemişti.

Mark kendisinin böyle içgüdüleri olmadığını çok iyi

biliyordu. Bu yüzden de sadece kız kardeşini kaybettiğini öğrenmekle kalmayıp, bir de çocuk sahibi olduğunu duyduğunda, şok üzerine şok yaşamıştı.

Holly'nin vasisi olmayı kesinlikle beklemiyordu. Birçok konuda yeteneklerinin sınırlarının farkındaydı ve henüz karşılaşmadığı durumlarda bile nasıl davranacağını iyi bilirdi. Fakat bu... Bir çocuğa bakmak... Ona çok uzaktı.

Holly erkek olsaydı, şansы yarı yarıya artabilirdi. Erkek çocuklarını anlamak çok da zor değildi. Fakat kadın cinsiyeti, tamamen gizemliydi. Mark uzun zaman önce, kadınların anlaşılması zor varlıklar olduklarını kabul etmişti. Kadınlar "Şimdiye kadar fark etmediysen sana anlatmamın ne anlamı var ki," gibi şeyler söylerlerdi. Asla kendi tatlı siparişlerini vermezler veya sana kıyafet konusunda fikrini sorduklarında, seçmediğin kıyafeti giyerlerdi. Mark ne kadar kadınları anlamadığını söylese de, onların ele geçirilmezliğine, sürprizlerine, gizemlerine ve insanı hayran kalacak şekilde şaşırtan ruh değişimlerine hayrandı.

Fakat bir kadın yetiştirmek... Tanrı aşkına, hayır. Bu çok büyük bir sorumluluktur. Çocuğa güzel bir örnek olmasının hiçbir yolu yoktu. Her türlü tuzağı önüne koyan, adaletsiz ve hain bu toplumda, bir kız çocuğuna kılavuzluk etmek imkânsız gibi bir şeydi ve Mark'ın bu konuda hiçbir yeteneğinin olmadığı gayet açıktı.

Mark ve kardeşleri, anne ve babalarının çocuklarını kendi savaşlarında birer piyon olarak kullanıldıkları bir

ortamda büyümüşlerdi. Bunun sonucunda Nolan ailesinin üç erkek çocuğu Mark, Sam ve Alex yetişkinliklerinde kendi yollarına gitmişlerdi. Diğer taraftan Victoria ise, hiçbir zaman bir arada görmeyi başaramadığı ailesini, bir araya getirmek için kendini parçalamıştı. Sonunda bu bağlılık hissini Holly’de bulmuştu ve bu onun kendini şanslı hissetmesini sağlamıştı.

Ama tekerleğin biraz yana kayması, yolun ıslaklığı, bir anlık kontrolsüzlük, Victoria Nolan’a verilen hayat süresini zalimce sona erdirmişti.

Victoria, Mark’a gizli bir mektup bırakmıştı ve bu mektup, bir dosyada vasiyeti ile birlikte duruyordu.

Senden başka seçeneğim yok. Holly, Sam’i veya Alex’i tanımıyor. Bu mektubu hiç okumayacağını umarak yazıyorum, fakat eğer bir gün okursan... Kızıma iyi bak Mark. Biliyorum, bu çok büyük bir sorumluluk gibi görünebilir. Böyle bir yükü üstlenmek istemediğini de biliyorum. Üzgünüm. Fakat bunu yapabilirsin. Her şeyi öğreneceksin.

Her şeye onu sevmekle başla. Gerisinin geleceğine eminim.

Sam “Gerçekten ona bakacak mısın?” diye sordu Mark’a . Cenazeden sonra Victoria’nın evinde yapılan törendeydiler. Evdeki her şeyi onun bıraktığı gibi görmek ürkütücüydü. Kitaplar, yere rastgele fırlatılmış bir çift ayakkabı, banyoda bırakılmış bir dudak parlaticısı.

“Tabii ki onu alacağım,” dedi Mark. “Başka ne yapabilirim?”

“Alex var. Üstelik evli de. Neden Victoria, Holly’yi onunla Darcy’ye bırakmadı?”

Mark, Sam'e, her şeyi anlatan bir bakış attı. En küçük kardeşinin evliliği, bir bilgisayar virüsü gibiydi; emniyetli şekilde açamazdın, programlara zarar vermiyor gibi çalışır, fakat her türlü tehlikeli hareketi yapardı.

“Sen çocuklarını ona bırakabilir miydin?”

Sam yavaşça kafasını iki yana salladı. “Zannetmiyorum.”

“Holly’nin bizden başka kimsesi yok.”

Sam yorgun baktı. “Bunu kabul ettiğine dair imzayı atan sensin, ben değilim. Victoria’nın adımı benim vermemesinin bir nedeni olmalı. Ben çocuklarla anlaşılamam.”

“Yine de hâlâ Holly’nin dayısısın.”

“Evet, dayı. Benim sorumluluklarım, ona komik hareketler yapmak ve aile toplantılarında ona fazla içki içmemesini söylemek. Baba olacak insan değilim ben.”

“Ben de değilim,” dedi Mark. “Fakat denememiz lazım. Tabii onu koruyucu bir aileye vermeyi istemiyorsan.”

Sam, kaşlarını çatarak iki eliyle yüzünü ovaladı. “Shelby ne diyor bu duruma?”

Mark, Griffin koyunda bir evin dekorasyonunu yapan, iç mimar kız arkadaşından bahsedildiğini anlayınca başını iki yana salladı. “Sadece birkaç aydır çıkıyoruz. Ya bu durumu kabullenecek ya da gidecek... Kendi seçimi. Ama ondan yardım istemeyeceğim. Bu benim sorumluluğum; ve de senin.”

“Tamam tamam, bazen bakıcılık yapmaya gelirim.

Yine de çok fazla yardım bekleme. Sahip olduğum her şeyi üzüm bağı işine verdim.”

“Ki böyle bir şey yapmamamı söylemiştim!”

Sam’in, Mark gibi mavi-yeşil olan gözleri kısıldı. “Senin öğütlerini dinlersem, kendi hatalarım yerine seninkileri yapmış olurum,” dedi. “Vick içkileri nerede saklıyordu?”

“Kilerde.” Mark dolaba gitti ve iki kadehi buz ile doldurdu.

Sam de kileri karıştırmayı başladı. “O gittikten sonra viskisini içmek çok tuhaf.”

“Burada olsaydı, ikram ederdi.”

“Haklısın.” Sam masaya bir şişe viski ile geldi. “Hayat sigortası var mıydı?”

Mark kafasını iki yana salladı. “Yaptırmayı hep erteliyordu.”

Sam korkusunu gösteren bir bakış attı. “Sanırım evi satacaksın?”

“Evet. Piyasa bu durumdayken, iyi para alacağımızı düşünüyorum.” Mark kadehi uzattı ve “İyice doldur,” dedi.

“Endişelenme.” Sam, iki kadehi de ağzına kadar doldurdu.

Oturdıkları yere geri döndüler, kadehlerini tokuşturup içtiler. İyi bir içkiydi, Mark’ın boğazından yumuşak şekilde iniyor, hoş bir yanma hissi veriyordu.

Mark kardeşinin yanında tahmin ettiğinden daha huzurluydu. Sıkıntıyla geçirdikleri, kavgayla, küçük

iharetlerle dolu olan çocukluklarını artık düşünmüyorlardı. Büyümüşlerdi artık ve anne babaları hayattayken imkânsız olan bir dostluk şansları vardı.

Alex'e gelince... onu sevecek ya da ondan nefret edecek kadar yaklaşamazdın ona. Alex ve karısı Darcy cenazeye gelmiş ve törende on beş dakika kaldıktan sonra kimseye bir şey söylemeden gitmişlerdi.

"Gittiler mi?" diye sordu Sam. "Cenaze törenini Nordstorm'da yapmalıydın."

İnsanların, üç kardeşin yedi bin nüfusu olan küçük bir adada, birbirleriyle hiç ilgilenmeden nasıl yaşadıklarını merak ettiklerine şüphe yoktu. Alex, Darcy ile kuzeyde, Roche Limanı'nın yakınlarında yaşıyordu. Konut geliştirme işleriyle uğraşmadığı zamanlarda, karısını Seattle'daki sosyal aktivitelere götürüyordu. Mark, Friday Limanı'nda kurduğu kahve kavurma işini yapıyordu. Sam de zamanının çoğunu üzüm bağında, üzümlerinin bakımıyla ilgilenerek geçiriyor, insanlardan çok doğa ile güçlü bağlar kurmayı tercih ediyordu.

Hepsinin tek ortak özelliği, San Juan Adası'na olan sevgileriydi. Burası, bazıları Whatcom ve Skagit'le çevrelenmiş iki yüz kadar küçük adanın bağlı olduğu bir yerd. Nolanlar çocukluklarını, Kuzey Batı Pasifiği'nin gri renklerinden uzakta olan, Olympic Dağları'nın yağmurlu gölgelerinde geçirmişlerdi.

Nolanlar, çamurda yalın ayak yürüyerek, okyanusun nemli havasını içlerine çekerek büyümüşlerdi. Mora çalan rengiyle gündeğumlarını, masmavi gündüzleri ve

dünyanın en güzel günbatımlarını görme şansına sahipti. Kuşların dalgalarla savaşmasını seyretmekten daha güzel bir manzara olamazdı. Kartalların av peşinde denize yaklaşmasını izlemek, orkaların o güzel figürleriyle suda zoplayıp, somon sürüleriyle beslenmelerini görebilmek eşsiz bir deneyimdi.

Kardeşler, adada ayak basmadıkları bir yer bırakmamışlar, rüzgârlı okyanus kıyısındaki tepelerde, ormandaki ağaçların asil gövdelerinin arasında ayrık otları ve ilginç isimli birçok yaban çiçeğinin olduğu çayırlarda gezmişlerdi. Çiçeklere Çikolata Zambağı, Kayan Yıldız, Deniz Kırmızısı gibi isimler verilmişti. Su, kum ve gökyüzünün birbiriyle bu kadar uyumlu olduğu başka bir yer olamazdı.

Üniversiteye gitmelerine ve başka yerlerde yaşamaya çalışmalarına rağmen, ada her zaman onları kendine çekmişti. En hırslıları olan Alex bile geri dönmüştü. Burası yediklerinizin çoğunu üreten çiftçileri, elinizi yıkamakta kullandığınız sabunu yapan adamı tanıdığınız, gittiğiniz restoranların sahipleriyle sen benli olacak kadar yakın olduğunuz bir yerdi. İhtiyacınız olduğunda adalılardan birine otostop çekip gitmeniz gereken yere güven içinde ulaşabilirdiniz.

Aralarında adayı terk etmeye degecek bir sebep bulan tek kişi Victoria'ydı. Seattle'ın cam kubbelerine, beton vadilerine, kültürel havası ve kahvecilerine, estetik zevkinizi baştan çıkaran güzel tasarımlı restoranlarına, Pike pazarında keşfettiği lezzetlere âşık olmuştu.

Sam'in şehirde herkesin çok fazla konuştuğuna dair yaptığı bir yorumu Victoria, Seattle'ın onu daha zeki yaptığını söyleyerek karşılık vermişti.

"Daha akıllı olmama gerek yok," demişti Sam. "Ne kadar zeki olursan, mutsuz olmak için o kadar çok neden bulursun."

Mark, "Nolanların niye bu kadar mutlu olduğunun gizemi çözüldü o zaman," dediğinde Victoria çok gülmüştü.

Victoria bir süre sonra ciddileşerek "Alex değil ama," demişti. "Alex'in hayatında bir gün bile mutlu olduğunu zannetmiyorum."

"Alex mutluluk istemiyor," demişti Mark. "Onun yerine koyduğu şeylerden memnun."

Mark, onun Holly'yi San Juan Adası'nda yetiştireceğini bilse Victoria'nın ne diyeceğini düşündü. Sam cevap verene kadar bu soruyu yüksek sesle dile getirdiğinin farkında bile değildi.

"Hiç de şaşırmazdı! Vick, senin adadan başka bir yerde yaşamayacağını biliyordu. Kahve işin, evin, arkadaşların, hepsi orada. Ona bir şey olsa, Holly'yi Friday Limanı'na götüreceğini biliyordu."

Mark kendini mutsuz ve bomboş hissederek başını salladı. Bir çocuğun kayıp karşısında yaşadığı yas, uzun süre üstünde düşünmek istediği bir şey değildi.

"Bugün hiç konuştu mu?" diye sordu Sam. "Ağzından tek kelime çıktığını duymadım."

Annesinin hayatını kaybettiğini öğrendiğinden beri,

Holly çok sessizdi. Sorulan sorulara sadece başını sallayarak cevap veriyordu. Uzak ve uyuşmuş bir yüz ifadesi takınmıştı, kimsenin giremeyeceği iç dünyasına çekilmişti. Victoria”nın öldüğü akşam, Mark hastaneden sonra doğruca eve gitmişti. Holly”yle o akşam bir bakıcı ilgileniyordu. Çocuğa kötü haberi ertesi sabah söylemiş ve o andan itibaren yakınından ayrılmamıştı.

“Hiçbir şey,” dedi Mark. “Yarına kadar konuşmaya başlamazsa, bir çocuk doktoruna götüreceğim.” Mark derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya devam etti. “Doktorunun kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Buzdolabının üstünde liste var,” dedi Sam. “Üzerinde Holly’nin doktoru da dahil olmak üzere birçok numara var. Bakıcının ihtiyacı olabileceğini düşündüğü için Vick listeyi oraya koymuş herhalde.”

Mark, buzdolabına gidip notların yazılı olduğu kâğıdı aldı ve cüzdanına sıkıştırdı. “Harika,” dedi alaycı şekilde. “Artık ben de, en azından bakıcı kadar bir şeyler biliyorum.”

* “Bu da bir başlangıç.”

Masaya dönünce, Mark viskisinden bir yudum daha aldı. “Friday Limanı’nda bir apartman dairesinde yaşamak bana ve Holly’ye uymayacak. Sadece bir oda var ve onun oynayabileceği bir bahçe yok.”

“Evi satacak mısın?”

“Belki kiraya veririm.”

“Nereye gideceksin?”

Mark bir süre durdu ve “Senin evinde çok oda var,” dedi.

Sam'ın gözleri açıldı. "Hayır, yok."

Sam iki sene önce, False Körfezi'nde, uzun süreden beri hayali olan üzüm bağıny yapmak için on dört dönüm yer satın almıştı. Arsa, kuru, çakıllı toprağı ve uygun havası ile üzüm bağı için harikaydı. Arsa ile beraber, Victoria dönemi mimarisiyle, geniş verandalı, birçok cumbalı penceresi olan, balık sırtı dış cepmeli bir eve de sahip olmuştu.

Her yanında çatlaklıkları, nedeni bilinmeyen su sızıntıları ve nereden oluştuğı anlaşılmayan gölcükleri olan bu ev için tadilata ihtiyacı var demek az kalırdı. Evin önceki sahipleri, plansız yapmış oldukları banyolar, ucuz malzemeden yapılan duvarlar, alçakta duran tuvaletler, üflesen yıkılacakmış görünen kapılar ve ucuz bir beyaz boyayla yapılmış kartonpiyerlerle arkalarında izlerini bırakmışlardı. Yerin tabanında bulunan güzel parkeler, muşambalar ve zevksiz halılarla kapatılmıştı.

Yine de evin üç çekici özelliğı vardı: İki bekâr adam ve altı yaşındaki bir kız çocuğuna fazlasıyla yetecek kadar odası, bostanı olan bir bahçesi ve False Körfezi'nin en güzel yerindeki konumu.

"Mümkün değil," dedi Sam hemen. "Ben yalnız yaşamayı seviyorum."

"Bizim seninle kalmamıza izin verirsen ne kaybedeceksin? Düzenini bozabileceğimiz tek şey yok." Biz. Mark'ın cümlelerindeki bu özne, bundan sonra "ben" yerine "biz" kullanacağını gösteriyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Çocuklu bekâr adamların

hayatlarının nasıl olduğunu biliyor musun sen? Bütün güzel kadınları kaçırsın, çünkü hiçbirisi çocuk bakmaya yanaşmaz ve başka birinin çocuğunu da yetiştirmek istemezler. Eğer, Tanrı'nın bir mucizesi olur da bir kadın elde edersen, o da uzun süre seninle kalmaz. Çünkü öyle kafana göre istediğin yere gidemez, Portland veya Vancouver'da çılgın haftasonlarına katılamazsın. Çılgınca seks yapma şansı veya geç saatlerde uyanılan günlerin de sona erer.”

“Bunları şimdi de yapamıyorsun ki zaten,” dedi Mark. “Tüm zamanını üzüm bağında geçiriyorsun.”

“Önemli olan, bunun benim seçeneğim olması. Fakat çocuk varken, bu seçenek tamamen ortadan kalkıyor. Arkadaşların biralarını içip, maç seyrediyorken, sen alışverişte leke çıkaran sıvı veya japon balıklarına yem arıyor olacaksın.”

“Bu sonsuza dek sürmeyecek.”

“Hayır, sadece gençliğim bitene kadar.” Sam başını masaya vuracak gibi önüne eğdi ama koluna koymakla yetindi.

“Gençliğini nasıl tanımlıyorsun Sam? Çünkü benim oturduğum yerden, gençliğin birkaç sene önce geçti gibi görünüyor.”

Sam sağ eliyle, orta parmağını göstermek dışında hareket etmedi. “Otuzlu yaşlarım için planlarım vardı,” diye homurdandı. “Ve bu planların içinde çocuklar yoktu.”

“Benim de.”

“Buna hazır değilim.”

“Ben de değilim. Bu yüzden yardımına ihtiya ım var.” Mark yüksek sesle i  çekti. “Sam, Şimdiye kadar ne zaman senden yardım istedim?”

“Hiçbir zaman. Neden Şimdi istemen gerekiyor?”

Mark ikna edici Şekilde konuşmaya çalışıyordu. “Şu Şekilde düŐün... Yavaş yavaş baŐlayacaęız. Holly’nin hayatı boyunca onun korumaları olacağız. ‘Cezalandırma’ veya ‘Ben sana demiŐtim’ gibi konuŐmaların olmadığı tarzda bir iliŐkimiz olacak. Ben zaten çok iyi Şekilde  ocuk yetiŐtiremeyeceęimi çoktan kabul ettim... Babamın aksine, hatalarım daha az olacak. Odasını temizlemediginde ona bir tokat atmayacağım. Sevmiyorsa ona zorla kereviz yedirmeyeceğim. Beyin oyunları olmayacak. Umarım güzel bir dünya görüŐüne ve kendine bakabileceği bir işe sahip olur. Bunu nasıl baŐaracaęımızı Tanrı bilir ama her ne olursa olsun yabancılar, hatta diğer akrabalarımız tarafından b y t leceğini bizimle olması iyidir.”

Sam’in güçlü kolları oynamaya başladı. Mark’ın tahmin ettiği gibi, kardeşinin kalıtsal olan adalet hissi ben-cilliğinden güçlü çıkmıştı. “Tamam,” dedi Sam ve bir i  çekip tekrar etti. “Tamam ama Őartlarım var. Evi kiraya verdiğinde, kiradan pay istiyorum.”

“AnlaŐtık.”

“Evin tamirinde de yardımına ihtiya ım var.”

Mark ŐaŐk n baktı. “Tamirattan anlamam ki. Basit Şey-leri yapabilirim ama...”

“Yeterince iyisin. Yer döşemelerini senin bitirdiğini düşünmek bile ruhumu rahatlatıyor.” Sam kiradan alacağı pay ve bedava işçi buluşundan dolayı, anlaşılmaya yanaşmıştı. “Birkaç ay deneyelim ve görelim. Eğer bana uymazsa, çocuğu başka bir yere götürmen gerekecek.”

“Altı ay.”

“Dört.”

“Altı.”

“Tamam, altı ay.” Sam biraz daha viski aldı. “Tanrım,” diye söylendi. “Üç Nolan bir çatı altında. Büyük bir felaket bizi bekliyor.”

“Yaşanacak en kötü şeyler yaşandı zaten,” dedi Mark alaycı bir ses tonuyla. Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama koridordan gelen bir ayak sesi duydu.

Holly mutfak kapısına gelmişti. Yataktan çıkmış, sersemlemiş ve uykulu bir ifadeyle orada duruyordu. Pembe pijamasını giymişti, çıplak ayakları soğuk mutfak fayansının üzerinde kırılğan görünüyordu.

Mark, nazikçe onun yanına giderek “Neyin var, canım?” diye sordu. Holly’yi kucığına aldı, kız kırk kilodan fazla olamazdı. Holly ona bir maymun gibi tutundu. “Uyuyamıyor musun?” Omzunda Holly’nin saçının yumuşaklığı, boya kalemleri ve çilekli şampuanın kokusuyla bir anda içi müthiş bir sevgiyle doldu.

Holly’nin sahip olduğu tek kişi kendisiydi.

Her şeye onu sevmekle başla...

Bu işin kolay kısmıydı. Mark’ı asıl endişelendiren sonrasıydı.

“Seni yatağına götüreceğim, şeker kız,” dedi Mark. “Uyumaya ihtiyacın var. Önümüzde çok yoğun günler var.”

Mark, Holly’yi odasına götürürken, Sam de onları takip etti. Victoria cibinlikli yatağın tepesindeki çerçeveye tül den kanatları olan bez kelebekler asmıştı. Mark Holly’yi yatağına yatırdıktan sonra, onun üzerini örttü ve yatağının ucuna oturdu. Holly sessizce, gözlerini bile kırpmadan yatıyordu.

Mark, onun insanın aklından çıkmayan mavi gözlerine bakarak alnındaki saçlarını geriye attı. Holly için her şeyi yapabiliirdi. Hissettiği duygular kendini bile şaşırtıyordu. Holly’nin kaybettiği şeyi geri getiremezdi. Victoria ile yaşayabileceği hayatı ona veremezdi. Fakat ona bakabiliirdi. Onu asla terk etmeyecekti.

Bu düşünceler ve daha fazlası aklını doldurmuştu fakat tek söylediği, “Sana masal anlatmamı ister misin?” oldu.

Holly başını salladı ve bakışları kapıya dayanan Sam’e döndü.

“Bir zamanlar,” diye başladı Mark, “üç tane ayı varmış.”

“İki dayı ayı,” diye ekledi Sam, “bir tane de bebek ayı.”

Mark, Holly’nin saçını okşamaya devam ederken gü-lümsedi ve masala devam etti. “Bu üç ayı deniz kenarında büyük bir evde yaşıyorlarmış.”

İKİ

Maggie'nin rüyalarındaki adam dükkâna girdiğinde kapıdaki ziller şingirdamaya başladı. Aslında daha doğru tanımlamak gerekirse bu adam başka birisinin gerçekliğinin parçasıydı, çünkü büyük ihtimalle kızı olan bir çocuğu elinden tutmuştu. Çocuk, dükkânın köşesindeki atlıkarıncaya koşarak bakmaya giderken, babası daha yavaş hareket ediyordu.

Azalan eylül güneşi, adamın katlı kesilmiş uçları dalgalı saçlarının üzerine vurdu. Adam tavandan aşağıya sarkan cep telefonuna çarpmamak için eğildi. Bir sporcu gibi hareket ediyordu, rahat ama temkinliydi. Ona ummadığı bir anda bir şey fırlatsan, hemen yakalayacakmış gibi görünüyordu.

Adam, Maggie'in ilgisini hissederek, onun olduğu yöne doğru baktı. Güçlü, kemikli ve olgun bir yakışıklılığı vardı. Gözlerinin maviliği dükkânın dışarısından bile fark edilebiliyordu. Uzun boylu ve dikkat çekici olma-

sına rağmen, kasıntı değildi... Sadece sessiz ve kendine güveniyor gibi görünüyordu. Hafiften uzamaya başlamış sakalı, eskimiş kot pantolonuyla salaş ve bir o kadar da seksiydi.

Ve birileri tarafından kapılmıştı.

Maggie, bakışlarını ondan uzaklaştırıp, tahtadan yapılmış örgü tezgâhına çevirdi. Dikkatli şekilde yeni ipler yerleştirdi.

Adam ellerini cebine sokmuş, kızına bakınıyordu. Bütün dükkânı turlayan tren ile ilgilenmeye başladı. Tren tavana yakın bir rafın üzerine inşa edilmiş raylarda ilerliyordu.

Sihirli Ayna, üç ay önce açılmış olmasına rağmen, işleri çok iyi gidiyordu. Masalar eski model oyuncaklar ile doluydu: Dürbünler, el yapımı yoyolar, tahta aletler, doldurulmuş hayvanlar ve uçurtmalar...

Dükkânda çalışanlardan biri olan Elizabeth “Bu Mark Nolan ve yeğeni Holly,” dedi. Elizabeth emekli olmuştu ve dükkânda yarı zamanlı çalışıyordu. San Juan Adası’ndaki herkesi tanıyan hayat dolu, yaşlı bir kadındı. Yazın başlarında Bellingham’dan buraya taşınan Maggie, Elizabeth’in çok faydasını görmüştü.

Elizabeth bütün müşterileri tanıyor, aile tarihlerini, kişisel zevklerini ve hepsinin torunlarının isimlerini biliyordu. Dükkâna bakınmaya gelen bir arkadaşına “Zachary’nin doğum gününe az kaldı, öyle değil mi?” diye sorabiliyordu veya “Zavallı Madison’un yatağa düştüğünü duydum, yatakta okumak için harika kitaplarımız

var,” diyebiliyordu. Elizabeth’in orada olduğu zamanlarda, kimse dükkândan bir şey almadan çıkmazdı. Zaman zaman Elizabeth, dükkâna yeni bir şey geldiğinde müşterileri arar ve onların sevecekleri bir şeyin geldiğı haberi verirdi. Bu küçük adada hâlâ en etkili reklam biçimi, ağızdan ağıza yayılarak yapılandı.

Maggie’nin gözleri açıldı. “Yeğeni miymiş?”

“Evet, ona Mark bakıyor. Zavallı kızcağızın annesi altı ay önce bir trafik kazasında öldü. Mark da çocuğı Seattle’dan getirdi. Şimdi Rainshadow üzüm bağında, kardeşinin evinde yaşıyorlar. İkisinin bu küçük kıza bakabileceğini tahmin edemezdim ama başarıyorlar.”

“İkisi de bekâr mı?” Bu sorunun işle alakası yoktu fakat Maggie kendini tutamamıştı.

Elizabeth başını salladı. “Bir erkek kardeşleri daha var, adı Alex. O evli ama duyduğuma göre sorun yaşıyorlarmış.” Elizabeth üzüntülü bir yüz ifadesiyle Holly’ye baktı. “Kızın hayatında bir kadına ihtiyacı var. Sanırım konuşmama sebebi de bu,” dedi .

Maggie’nin kaşları çatıldı. “Yabancılarla mı?” diye sordu.

“Kimseyle. Kazadan beri...”

“Yeğenlerimden biri de okulda kimseyle konuşmuyor ama ailesiyle konuşuyor.”

Elizabeth, üzüntüyle başını salladı ve “Bildiğim kadarıyla Holly kimseyle konuşmuyor,” dedi. Sonra da başında bir kelebeğin antenleri gibi dans eden peçeli bir pembe şapkayı beyaz saçlarının üzerine takıp, çenesine

kadar gelen lastik bantı düzeltti. “Yakında düzeleceğini düşünüyorlar. Doktorlar zorlamamalarını söylemiş.”

Elizabeth tepesinde parlayan bir yıldız olan asayı alarak doğum günü partisinin düzenlendiği parti odasına gitti. “Pasta zamanı, majesteleri,” diye bağırdı. Kapıyı kapatmadan önce çocukların sevinç çığlıkları ve alkışları duyuldu.

Doldurulmuş tavşan ve resim satın alan bir müşteri-yi geçirdikten sonra, Maggie, Holly Nolan’ı bulabilmek için etrafına bakındı.

Çocuk, duvara asılı duran peri evine bakıyordu. Maggie, o evi kendisi yapmıştı. Çatıları kurutulmuş yosun ve altın rengine boyalı şişe kapaklarıyla süslemişti. Kapılar, bozuk bir cep saatinin kapağındandı. Holly parmaklarının ucunda durarak, evin küçük penceresinden içeri bakmaya çalışıyordu.

Maggie, kasanın arkasından ayrılarak, Holly’nin yanına gitti. Holly’nin sırtındaki o hafif kasılmayı fark etmişti.

Maggie yumuşak bir ses tonuyla “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Holly ona bakmadan başını iki yana salladı.

“Çoğu insan, onun oyuncak bir ev olduğunu sanıyor ama yanılıyorlar. Bu peri evidir.”

Bu kez Holly bakışlarını ona çevirdi ve Maggie’yi Converse ayakkabılarından, kıvrıcık kızıl saçına kadar inceledi.

Maggie birbirlerini inceledikleri bu süre içinde bekle-

mediği bir şefkat duygusuyla doldu. Hiçbir şeyin sürek-
liliğine güvenmeyen bir çocuğun, kırılan yalnızlığını
yaşayan bir kızdı bu. Maggie yine de, Holly'nin çocuk-
luğunun tamamen kaybolmadığını, hâlâ sihir vaat eden
bir şeye karşı koyamayacağını hissediyordu.

“Burada yaşayan peri, gündüzleri ortaya çıkmaz,” dedi
Maggie. “Akşamları geri gelir. Eminim evin içini görmek
istersen buna izin verir. Onu görmek ister misin?”

Holly başını salladı.

Maggie uzanıp evi duvarda tutan bağları açtı. Evin
ön tarafı açılınca, dallardan yapılmış bir yatağın, yaldızlı
espresso kabından bir küvetin, mantar şeklinde bir ma-
sanın ve şarap tıpasından yapılmış bir sandalyenin oldu-
ğu üç oda ortaya çıktı.

Maggie, Holly'nin yüzünde tedirgin de olsa, ön ta-
rafta düşen dişi de ortaya çıkaran bir gülümsemenin belir-
diğini görünce mutlu oldu. Evin ön kapısını kaparken
“Bu perinin adı yok,” dedi. “Yani insanlardaki gibi bir adı
yok. Sadece perilerin söyleyebileceği, peri adı var. Ona
ne zamandır hangi isimle hitap edeceğimi düşünüyö-
rum. Karar verdiğimde, ön kapıya bunu yazacağım. La-
vanta olabilir mesela ismi veya Gül. Sence hangisi daha
güzel?”

Holly dalgınlıkla eve bakarken başını iki yana salladı
ve dudağını ısırdı.

“Eğer aklında bir isim varsa,” dedi Maggie, “kâğıda
yazarak söyleyebilirsin.”

Daha sonra, Holly'nin dayısı elini küçük kızın omzu-
na atarak onlara katıldı. “İyi misin Holly?”

Çekici ve kalın bir ses tonu vardı. Ama Maggie'ye attığı bakışlarda bir sertlik görülebiliyordu. Maggie bir anda kendini bir seksen küsür boyunda, kararlı bir adamın karşısında bulunca, bir adım geriye çekildi. Mark Nolan tam anlamıyla yakışıklı sayılmazdı ama sert yüz hatları ve esmer teni yakışıklılığı gereksizleştiriyordu. Pencereden içeri süzülen ışıkla gümüşü bir renk alan yanağındaki ay şeklindeki küçük yara izi ifadesine ayrı bir sertlik katmıştı. Gözleriye... Mavinin az bulunan tonundaki o güzel gözleri, seyahat rehberlerinde görülen okyanuslar gibiydi. Henüz kendini açık etmeyen tehlikeli bir tavrı vardı. Hiçbir zaman yapmaktan pişman olamayacağın bir hata gibiydi.

Maggie gülümsemeyi başardı. “Merhaba, ben Maggie Conroy. Bu benim dükkânım.”

Nolan kendi ismini söyleme gereği duymadı. Yeğenin peri evine olan hayranlığını fark edince, “Bu ev satılık mı?” diye sordu.

“Maalesef değil. Dükkânın dekorlarından bir tanesi.” Maggie, Holly'ye baktı, “Yapılması zor bir ev değil. Eğer resmini çizip bana getirirsen, sana yardımcı olabilirim.” Sonra dizlerinin üzerine eğilerek, küçük kızın yüzüne baktı. “Kimbilir, belki bir peri gelir ve orada yaşamaya başlar. Tek yapman gereken, beklemek ve dilemek.”

“Bence...” diye söze başladı Mark Nolan ama Holly'nin gülümsediğini ve Maggie'nin kulağındaki sallanan küpelere dokunduğunu görünce sessizleşti.

Tam tepeden toplanmamış atkuyruğu ve üzüntülü

bakışlarıyla, bu küçük kızın kendini korumak için ördüğü duvarların arkasında bir şeyler vardı. Maggie ona bakarken içi neredeyse canını acıtan, tuhaf bir özlemle doldu.

Seni anlıyorum, demek istedi Maggie. *Ben de birisini kaybettim*. Sevdiğinin birinin ölümüyle başa çıkabilmek için uyulabilecek kurallar yoktu. Kaybın hep seninle beraber kalacağını kabul etmen gerekiyordu, tıpkı ceketinin içinde devamlı takılı duran bir not gibi... Yine de hâlâ mutluluk için fırsatlar vardı. Hatta büyük neşeler de yaşayabilirdin. Maggie, bundan asla şüphe edemezdi.

Maggie “Periler hakkında bir kitap görmek ister misin?” deyince Holly’nin yüzü hevesle parladı.

Maggie ayağa kalkarken Holly’nin elini kendi elinde hissedince kızın o soğuk küçük parmaklarını eliyle sıkıca sardı.

Mark Nolan’a kaçamak bir bakış atınca, adamın yüzünün ifadesizliğini ve soğuk bakışlarının ikisinin tutuşan ellerine döndüğünü gördü. Maggie, Holly’nin bir yabancıнын elini tutmasının onu şaşırttığını anlamıştı. Mark bu duruma itiraz etmeyince, Maggie, Holly ile beraber dükkânın arka tarafına doğru yürümeye başladı.

“Kitaplar bu tarafta,” dedi Maggie. Çocuk masasıyla sandalyelerinin olduğu yere gelmişlerdi. Holly oturduğunda, Maggie de renkli, ağır bir kitabı raftan aldı ve sevinçle “İşte burada,” dedi. “Periler hakkında bilmek istediğin her şey var bu kitapta.” İçinden resimli sahnelerin çıktığı, harika çizimlerle dolu bir kitaptı. Maggie, Holly’nin yanındaki küçük sandalyeye oturarak kitabı açtı.

Nolan da yanlarında duruyor, cep telefonuyla uğraşıyormuş gibi görünüyordu ama Maggie onun ilgisini fark etmişti. Maggie'nin yeğeni ile ilgilenmesine izin verse de, onları gözetlemeden buna izin vermeyeceği belliydi.

Maggie ve Holly "Periler gün boyu ne yaparlar?" kısmına baktıklarında perilerin gökkuşağı kurdeleleri bağladıklarını, bahçeleriyle ilgilendiklerini, kelebeklerle ve uğur böcekleri ile çay partileri yaptıklarını gördüler.

Maggie gözünün ucuyla baktığında Mark'ın bu kipten bir tane alıp alışveriş çantasına koyduğunu gördü. Nolan'ın eski kot pantolonu ve gri tişörtünün altındaki kasları ve bedeninin yağsız yapısını da fark etmişti tabii.

Hayatını kazanmak için ne yapıyor olursa olsun, Nolan işçi sınıfından biriymiş gibi giyinmişti. Üzerinde Levi's kot pantolon vardı, farklı fakat çok da süslü olmayan bir saat takıyordu. Maggie'nin adalılarla, yani kendilerini tanımladıkları isimle Sanjuanlılarla ilgili sevdiği bir şeylerden biri de buydu. Kimin milyoner kimin bahçıvan olduğu asla anlaşılamıyordu.

Yaşlıca bir kadın kasaya yaklaştı. Maggie kitabı Holly'ye uzattı ve "Şimdi birine yardımcı olmam lazım," dedi. "Ama sen istediğin kadar bakabilirsin kitaba."

Holly başını salladı ve kitaptan dışarı fırlayan gökkuşağına parmak ucuyla dokundu.

Maggie kasaya gittiğinde kalın camlı gözlüğü olan ve beyaz saçları sanat eseri gibi yapılmış bir kadınla yüz yüze geldi.

Kadın elindeki kutunun içindeki tahta treni uzatarak "Hediyenin paket yapılmasını istiyorum," dedi.

“Bu harika bir başlangıç seti,” dedi Maggie. “Rayları dört değişik şekilde ayarlayabilirsiniz. Hatta isterseniz dönen köprüyü ekleyebilirsiniz. Otomatik olarak açılıp kapanan kapıları var.”

“Gerçekten mi? Belki onlardan bir tane almalıyım.”

“Size göstereyim. Tanıtım için açık bir tane var.” Maggie, kadını trenin olduğu masaya götürdü. Bu sırada Holly ve dayısının masadan kalktıklarını ve duvardaki peri kanatlarına baktıklarını fark etti. Nolan, çocuğun daha yakından bakabilmesi için, onu kucağına almıştı.

Mark’ın taşırken tişörtünün açılması ve kaslarının görülmesi ile birlikte, Maggie’nin içi bir hoş oldu.

Maggie bakışlarını ondan kaçırarak, ilgisini treni paketlemeye verdi. O çalışırken, müşteri kasanın arkasındaki yazıya bakıyordu. *There’s no sensation to compare to this... Suspended animation, a state of bliss.**

“Ne güzel bir söz,” dedi kadın. “Bir şiirden mi?”

Nolan, doldurmaktan ağırlaşmış çantasıyla kasaya doğru gelirken “Pink Floyd,” dedi “Learning to Fly**” şarkısından.”

Bakışları birleştiğinde, Maggie, ayaklarından yüzüne kadar kızardığını hissetti. “Pink Floyd’u sever misin?”

Mark gülümsüyordu. “Lisedeyken severdim... Siyahlar giyip, kimsenin beni anlamadığını düşündüğüm dönemlerimdeyken yani..”

“Ah, o yılları hatırlıyorum,” dedi yaşlı kadın.

* Bununla kıyaslanacak yok hiçbir his... Durdurulmuş yaşam, bir zevk hali...

****Learning To Fly:** Uçmayı Öğrenmek. –

Maggie hediye paketini zorla da olsa bir poşetin içine koyduktan sonra neşeyle “Buyrun,” diyerek yaşlı kadına uzattı.

Nolan poşeti aldı. “Bu oldukça ağır, Bayan Borowitz. Sizin için bunu arabaya ben taşısam daha iyi olur.”

Ufak tefek kadın cevap verdi. “Teşekkürler, ben halledilirim. Kardeşlerin nasıl?”

“Sam harika. Zamanının çoğunu üzüm bağımızda geçiriyor. Alex’e gelince... Onu, son zamanlarda pek görmedim.”

“Roche Limanı’nda kesinlikle izini bırakıyor.”

“Evet.” Mark’ın yüzünde rahatsız bir ifade belirmişti. “Bütün ada, apartmanlar ve otoparklar ile dolana kadar rahatlayamayacak.”

Yaşlı kadın Holly’ye baktı. “Merhaba, şeker kız. Nasılsın?”

Holly şaşkınca baktı ve bir şey demedi.

“Daha yeni birinci sınıfa başladın, değil mi? Öğretmenini seviyor musun?”

Holly çekingenlikle başını salladı.

Bayan Borowitz, nazıkçe Holly’nin başını okşadı. “Hâlâ konuşmuyorsun. Ama artık başlaman lazım. Konuşmazsan, insanlar senin ne düşündüğünü nasıl bilecek?”

Holly bakışlarını önünden ayırmadı.

Söylenen sözler kaba şekilde söylenmemiş olsa da, Maggie, Nolan’ın sinirlendiğini çenesinin kasılmasından anlamıştı.

“Düzelecektir,” dedi Mark sakın bir tavırla. “Bayan Borowitz, paketiniz sizden daha ağır. Sizin için taşıma-
ma izin vermezseniz başarı rozetimi elimden alırlar!”

Yaşlı kadın kıkırdadı. “Mark Nolan, ikimiz de senin başarı rozetini asla kazanamadığını biliyoruz.”

“Yardımcı olmama izin vermediğiniz için işte...”

Birbirleriyle şakalaşırken Nolan paketi aldı ve kapıya doğru yürüdüler. Mark dışarı çıkmadan omzundan arkaya bakarak, “Holly, beni bekle. Hemen döneceğim,” dedi.

“Ben burdayım,” dedi Maggie. “Ona bakarım.”

Nolan ona baktı ve “Teşekkürler,” deyip dükkândan çıktı.

Maggie sanki bir lunapark treninden yeni inmiş gibi derin bir nefes alıp verdi, iç organlarının hepsi takla atmış da tekrar eski yerlerine geçiyorlarmış gibi hissediyordu kendini.

Tezgâha dayanarak Holly’yi düşünceli şekilde izledi. Kızın yüzündeki ifade çekingendi, gözleri bir cam gibi parlak ama donuktu. Maggie, okulda konuşmayan yegeni Aidan’ı daha iyi hatırlamaya çalıştı. Hastalığının adı seçici dilsizlikti. İnsanlar Aidan’ın kasıtlı olarak sustuğunu sanıyorlardı fakat gerçek öyle değildi. Aidan sonunda ailesinin ve öğretmenlerinin sabırlı bekleyişine karşılık vermiş ve iyileşmişti.

Maggie rahat bir tavırla “Bana kimi hatırlatıyorsun, biliyor musun?” diye sordu. “Küçük denizkızı. O filmi izlemiştin değil mi?” Maggie tezgâhın altına eğildi ve

vitrine koyacakları sahil temalı dekor için sakladığı pembe deniz kabuğunu buldu. “Sana bir şey vereceğim... Bir hediye.” Maggie kızın hediyeyi inceleyebilmesi için onun yanına gitti. “Biliyorum, sıradan görünüyor ama bu deniz kabuğunun özelliği vardır. Kulağına yaklaştırırsan okyanusun sesini duyabilirsin.” Maggie deniz kabuğunu uzatınca Holly de dikkatlice kulağına tuttu. “Duyabiliyor musun?”

Çocuk çok da etkilenmemiş bir şekilde omuzlarını silkti. Belli ki deniz kabuğundan duyulan okyanus sesi zaten bildiği bir şeydi.

“Neden bu sesi duyabildiğini biliyor musun?” diye sordu Maggie.

Holly merakla başını iki yana salladı.

“Bazı insanlar, yani zeki bilim adamları deniz kabuklarının dışarıdaki sesleri yakaladığını ve kabuğun içinde yankılattığını söyler. Ama başkaları onlarda ‘sihir’ olduğuna inanırlar.”

Holly bir ran düşünceli bir yüz ifadesiyle bakındıktan sonra elini göğsüne götürdü.

Maggie gülümsedi. “Bir fikrim var. İstersen deniz kabuğunu eve götür ve onunla sesler çıkarmaya çalış. İçine şarkı söyleyebilir ya da uğultular yapabilirsin.” Maggie deniz kabuğunun içine sözsüz bir melodi mırıldandı. “Belki bir gün deniz kabuğu sesinin geri gelmesine yardımcı olabilir. Tıpkı küçük denizkızında olduğu gibi.”

Holly iki eliyle uzandı ve deniz kabuğunu aldı.

Tam bu sırada kapı açıldı ve Mark Nolan içeri girdi.

Bakışları hemen deniz kabuğunun yarığına bakmakta olan Holly'ye döndü. Onun kabuğun içine sakince sesler üflediğini görünce donup kaldı. Bir anda yüzü tamamen değişmişti. Maggie, Mark'ın kendini ele verdiği bu anda, onun birçok hissi aynı anda yaşadığını hissetti: İlgi, korku, umut.

Mark onlara yaklaşıp sakince "Ne yapıyorsun Holly?" diye sordu.

Kız durdu ve ona deniz kabuğunu gösterdi.

"Sihirli deniz kabuğu," dedi Maggie. "Holly'ye onu eve götürebileceğini söyledim."

Nolan'ın çatık kaşları ve yüzündeki kızgınlık gitmişti. "Güzel bir deniz kabuğuymuş," dedi yeğenine. "Fakat bunda sihirli olan hiçbir şey yok."

"Evet, var," dedi Maggie. "Bazen çok sıradan görünen şeylerde bile sihir vardır. Sadece dikkatli bakmak gerekir."

Nolan soğuk bir şekilde gülümsedi. "Peki," dedi soğukça. "Teşekkürler."

Maggie, Mark'ın çocukların hayali şeylere inanmasını istemeyen bir yetişkin olduğunu geç anlamıştı. Tanrı biliyor ki, böyle olan tek kişi o değildi. Gittikçe, çocuklarının uydurma yaratıklarla, konuşan hayvanlarla veya Noel Baba ile kafalarının karışmasını istemeyen, oldukça sıkı bir gerçeklik algısıyla yetişmelerini tercih eden aileler fazlalaşıyordu. Maggie'ye göre ise hayal kurmak, çocukların yeni fikirler edinmesine, rahat olmasına ve yaratıcılığına katkıda bulunuyordu. Yine de başkasının çocuğu için böyle şeylere karar verme hakkı yoktu.

Maggie tezgâhın arkasına geçti ve sepetteki eşyalar ile ilgilenmeye başladı: Peri kitabı, yapboz, tahta tutaçağı olan atlama ipi, hareket ettikçe rengi değişen perili oyuncak.

Holly de tezgâhtan uzaklaşmış, deniz kabuğuna üflüyordu. Nolan önce yeğenine baktı, sonra da Maggie'ye döndü ve sakın bir sesle "Kırılmayın ama..." diye söze başladı.

Kırıcı bir şey söyleyecek insanların konuşmaya başlama şekliydi bu tabii ki.

"Çocuklara karşı dürüst olmayı tercih ederim, bayan."

"Ben de dürüst olmayı tercih ederim."

"O zaman neden deniz kabuğunun sihirli olduğunu söylediniz? Ya da duvardaki o evdeki perinin hayatını anlattınız?"

Maggie, fişi kopardı, "Hayalgücü, oyun... Çocuklar hakkında çok şey bilmiyorsunuz sanırım."

Söylediği bu sözün, Mark'a sandığından daha fazla dokunduğu barizdi. Nolan'ın yüz ifadesi değişmemişti ama yanaklarından burnuna kadar kızarmıştı. "Altı ay önce Holly'nin vasisi oldum, hâlâ ebeveynliği öğreniyorum. Kurallarımdan bir tanesi de onun gerçek olmayan şeylere inanmaması."

Maggie oldukça samimi bir tavırla "Üzgünüm," dedi. "Sizi kırmak istemezdim. Ama bazı şeyleri sırf biz görmiyoruz diye gerçek dışı olarak tanımlamak çok doğru değil." Maggie üzüldüğünü gösterir bir tavırla gülümse-di. "Fişinizi vereyim mi yoksa poşete mi atayım?"

Mark'ın insanı büyüleyen gözleri bir anlığına Maggie'nin zihnini darmadağın etti. "Poşete lütfen." Onun kokusunu alabilecek kadar yakındılar birbirlerine. Mark temiz beyaz sabun, deniz tuzu ve kahve kokusunun harika bir karışımını yayıyordu çevresine. Yavaşça elini tezgaha uzattı ve, "Mark Nolan," dedi.

Tutuşu sıkı, elleri çalışmaktan nasırlanmıştı ve sıcaktı. Dokunuşu Maggie'nin karnının derinliklerinde hafif bir ürperti yaratmıştı.

Kapı açılıp bir müşteri içeri girince, Maggie rahatladı. Hemen elini çekti. "Merhaba," dedi yapay bir neşeyle. "Sihirli Ayna'ya hoşgeldiniz."

Mark hâlâ ona bakıyordu. "Nerelisiniz?"

"Bellingham."

"Friday Limanı'na niye taşındınız?"

"Dükkânı açmak için doğru yer olduğunu düşündüm." Maggie bunun uzun bir hikâyesinin olduğunu belirten bir şekilde omuzlarını silkti. Bu Mark'ı ikna etmiş gibi görünmüyordu. Soruları kibardı, fakat ısrarcıydı, Maggie'nin her cevabını kurcalıyordu.

"Aileniz burada mı?"

"Hayır."

"O zaman, bir erkek için buraya geldiniz?"

"Hayır. Ne demek istiyorsunuz?"

"Sizin gibi bir kadın buraya taşındıysa, bir erkek içindir."

Maggie başını iki yana salladı ve "Ben dulum," dedi.

"Özür dilerim." Mark'ın bakışları Maggie'nin içinde

o kadar da rahatsız edici olmayan, sıcak, sızlatıcı bir his yaratıyordu. “Ne kadar oldu?”

“Yaklaşık iki sene. Aslında konuşmasak... Konuşmasak daha iyi olacak bu konuda.”

“Kaza mıydı?”

“Kanser.” Maggie, Mark’ın erkeksi varlığının, sağlıklı vücudunun farkındaydı, kızardığını hissediyordu. Uzun zamandır kimseye karşı böyle abartılı bir yoğunlukta çekim hissetmemişti ve ne yapacağını bilmiyordu. “Smuggler Koyu’nda yaşayan arkadaşlarım var, Batıda...”

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Tabii ki, siz burada büyüdünüz. Eşimden sonra, arkadaşım Ellen, yeni bir hayata başlamak istediğini biliyordu...”

“Ellen Scolari mi? Brad ile evli olan?”

Maggie’nin kahverengi kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Onları tanıyor musunuz?”

“Bu adada tanımadığım az kişi vardır,” dedi Mark, gözlerini kısarak. “Sizden hiç bahsetmediler. Ne kadar zamandır?”

Küçük bir fısıltı onu durdurdu.

“Mark Dayı.”

“Bir saniye Holls, konuşuyorum.” Mark durdu ve öylece kaldı. Komik şekilde aynı şeyi tekrar söyledi ve hayretle arkasındaki çocuğa baktı. “Holly?” Nefessiz kalmıştı.

Kız ona tereddütle gülümsedi ve daha sonra parmak ucunda durarak, tezgaha uzandı. Çekingen ama net bir ses tonu ile, “Onun adı Clover,” dedi.

“Perinin mi?” dedi Maggie sakın bir ses tonuyla. Holly başını salladı. Maggie, yutkunarak “Teşekkürler Holly,” demeyi başarabildi.

ÜÇ

Holly'nin fısıldamasını duymanın şaşkınlığı Mark'a her şeyi, nerede olduğunu, tezgâhın arkasındaki kadını, hepsini unutturmuştu. Altı aydır Holly'ye bir şeyler söyletmeye çalışıyorlardı, fakat hiçbir sonuç alamamışlardı. Bunun neden şimdi olduğunu Sam'le daha sonra konuşması gerekecekti ama önce sakin olmalı ve tepkileriyle Holly'yi korkutmamalıydı. Yine de... *Tanrım!*

Mark eğilip Holly'yi kendine çekmekten kendini alıkoymadı. Holly kollarını onun boynuna doladı. Mark kendini Holly'nin ismini mırıldanıp dururken bulmuştu. Gözleri yanıyordu, kendini kaybetmek üzereydi.

Holly'nin tekrar konuşmaya hazır olduğu gerçeğinin yarattığı rahatlık dalgalarını kontrol edemiyordu. Belki artık kendine Holly'nin gerçekten iyi olacağına inanmak için izin verebilirdi.

Mark, Holly'nin kollarından kurtulmayı istediğini hissedince sevgiyle onu yanağından öptü ve zorla da olsa

serbest bıraktı. Sonra ayağa kalktı, yaşadığı duygulardan dolayı yutkunmakta zorlanıyordu. O an konuşmaya çalışırsa sesi büyük ihtimalle çatlak çıkacaktı. Zorla yutkundu ve duvardaki Pink Floyd'un şarkı sözlerine baktı. Aslında yazıyı okumuyor, sadece renklerine bakıyor, asılı olduğu duvarı inceliyordu.

Sonunda, tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı kadına baktı. Maggie, yeni satın aldıkları eşyaların olduğu torbayı tutuyordu. Mark, Maggie'nin de az önce yaşananların ne kadar önemli olduğunu fark ettiğini anladı.

Bu kadın hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir altmış boylarındaydı ve hiyeroglif gibi zigzag yapan kabarık, kızıl saçları vardı. Vücudu inceydi, kot pantolon ve beyaz tişört giymişti.

Kıvırcık saçların yarısını sakladığı yüzü tatlıydı ve yüz hatları güzeldi. Yanaklarına sürdüğü allık haricinde teni bembeyazdı. Gözleri koyu renkti, çikolata kahvesi... Mark'a okulda tanıdığı bir kızı hatırlatıyordu. Komik, ilginç olan tiplerden biri... Hani gece yarısı kalkıp sabaha kadar konuşabileceğin, fakat sevgilin olamayacak türde olanlardan. Mark o tarz kızlar yerine, her erkeğin hayranlık duyduğu kızlar ile çıkmayı tercih ederdi hep. Şimdilerde ise neler kaçırdığını merak etmeye başlamıştı.

"Seninle bir ara konuşabilir miyim?" Soruyu sıradan bir şekilde sorulmuştu.

"Ben hep buradayım," dedi Maggie. "İstediğin zaman uğrayabilirsin." Tezgâhın üstündeki deniz kabuğunu

aldı ve Holly'ye uzattı. "Holly, neden bunu almıyorsun? Belki tekrar ihtiyacın olur."

Mark'ın arkasında bir ses, "Hey çocuklar!" dedi.

Bu, Mark'ın Seattle'dan gelen kız arkadaşı Shelby Daniels'dı. Akıllı ve güzeldi; ayrıca Mark'ın tanıdığı en iyi insanlardan biriydi. Mark, Shelby'yi yanında her yere götürebilirdi; genç kadın her yere kolayca uyum sağlayabilirdi.

Shelby onlara yaklaştı, saçlarını kulağının arkasına attı. Haki renk bir pantolon, düz bir beyaz bluz ve ayaklarına da babet giymişti. İnci küpeler haricinde hiçbir mücevher takmamıştı. "Affedersiniz, biraz geç kaldım. Birkaç dükkân ileride bir şey denedim ama olmadı. Gördüğüm göre bir şeyler almışsın, Holly."

Holly her zamanki gibi sessizce kafasını salladı.

Mark endişeyle Holly'nin Shelby'nin yanında konuşmayacağını anladı. Az önce ne olduğunu anlatmalı mıydı? Hayır, bu Holly'nin üzerinde baskı yaratabilirdi. En iyisi olanları kendi akışına bırakmaktı.

Etraflarına bakarken, Shelby "Ne kadar güzel bir dükkân. Bir dahaki sefere buraya geldiğimde, yeğenim için bir şeyler alayım. Noel göz açıp kapayıncaya kadar geliyor," dedi, Mark'ın elini tuttu ve gülümsedi. "Uçağa yetişebilmem için, hemen gitmemiz lazım."

"Tabii ki." Mark tezgâhtan poşeti aldı ve Holly'nin elindeki deniz kabuğuna elini uzattı. "Bunu almamı istiyor musun Holly?"

Holly deniz kabuğunu daha sıkı tuttu, kendisi taşımak istiyordu.

“Tamam,” dedi Mark. “Ama düşürmemeye çalış.” Mark tezgâhta duran kızıl saçlı kadına bir kez daha bakınca onun kalemlerini kasanın yanındaki bardağa koymak ve önündeki küçük hayvanları düzeltmek gibi gereksiz işlerle uğraştığını fark etti. Pencereden sızan güneş ışığı, kıvrıkcık saçlarına harika bir parlaklık veriyordu.

“Hoşça kal ve teşekkürler,” dedi Mark.

Maggie Conroy ona bakmadan elini salladı. Bu hareket, Mark’a Maggie’nin de az önce olanlardan en az onun kadar etkilendiğini anlatıyordu.

Shelby’yi tek pisti olan havaalanına bıraktıktan sonra, Mark, Holly’yi Gökkuşáğı Üzüm Bağı’na götürdü. Burası False Körfezi’nde, adanın güney batısındaki Friday Limanı’nın dokuz kilometre uzağındaydı. Pazar günleri, bisiklete ve ata binen insanlara zarar vermemek için dikkatli araba kullanmak gerekiyordu. Bir köpek kadar evcilleştirilmiş olan siyah kuyruklu geyik uzamış yaz çalıları ve böğürtlenlerin arasından çıkıp onları karşılamak için yola geldi.

Mark pencereleri, okyanusun güzel havasını soluyabilmek için açık bırakmıştı. “Gördün mü?” diye sorduğunda eliyle kel kafalı siyah kartalı işaret ediyordu.

“Hı hı.”

“Pençesinde ne taşıdığını görüyor musun?”

“Balık mı?”

“Muhtemelen. Onu ya denizden çıkardı ya da başka bir kuştan kaptı.”

“Onu nereye götürüyor?” Holly’nin sesi tereddütlü geliyordu, o da kendi sesini duyunca şaşırıyordu sanki.

“Belki yuvasına. Erkek kartallar da dişi kartallar gibi yavrularına bakarlar.”

Holly bu cümleye gayet sakin bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi. Dünyayla ilgili bildiklerine göre bu oldukça gerçekçiydi.

Mark neredeyse ellerini direksiyondan çekecekti. Mutluluk her yanını sarmıştı. Holly’nin son konuşmasının üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki onun sesini neredeyse unutmuştu.

Çocuk psikoloğu, mönüden ne istediğini göstermesi gibi sözsüz bir şekilde iletişime geçmelerini önermişti.

Bugüne kadar, Mark’ın Holly’nin ağzından kelimeye yakın bir şey çıktığını duyduğu tek an, arabayla Roche Körfezi yolunda giderken, yolda Mona isimli deveyi gördükleri zamandı. Adanın tanınan sakini deve, Mill Creek’teki bir hayvan satıcısından satın alınmış ve adaya getirilmişti. Kendini aptal gibi hissederek de olsa, Mark deve sesleri çıkarmış ve ödül olarak Holly de ona katılmıştı.

“Holly, sesini nasıl buldun? Şu kızıl saçlı kadın Maggie mi yardım etti?”

Holly sıkıca tuttuğu deniz kabuğuna bakarak “Sihirli deniz kabuğu sayesinde,” dedi.

“Hayır, değil...” diye söze başladı Mark ama kendini durdurdu. Önemli olan, deniz kabuğunun büyümlü olup olmaması değildi. Önemli olan bu fikrin Holly’le bir

bağ kurması ve ona sessizliğinden çıkması için doğru anı sunmasıydı. Büyüler, periler... Bunlar Mark'ın bilmediği, uzun zaman önce terk ettiği çocukluk kelimeleriydi. Fakat Maggie Conroy bunları terk etmemişti.

Mark, Holly'nin hiçbir kadınla böyle iletişim kurduğunu görmemişti. Ne Victoria'nın eski arkadaşlarıyla, ne öğretmenleriyle, ne de Shelby'yle... Üstelik Shelby ile çok zaman geçiriyordu. Kimdi bu Maggie Conroy? Hâlâ yirmilerinde olan bekâr bir kadın, halkının yarısından çoğunun kırk beş yaşı üstü olduğu bir adaya neden taşınmak isterdi? Ayrıca neden bir oyuncakçı dükkânı açmıştı?

Mark onu tekrar görmek, hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu.

Pazar günü öğleden sonrasında, güneş bal rengi ışıyla False Körfezi'nin su birikintilerini ve sığ su kanallarını aydınlatıyordu. Doğa, yaklaşık seksen hektar boyunca uzanan kum sahiliyle, su çekilene kadar herhangi bir koy gibi görünüyordu. Kartallar, kargalar, deniz yaşamının onlara sunduğu açık büfede yiyecek arıyorlardı: Kıyı yengeçleri, solucanlar, çamur karidesleri ve yamuk burun yengeçler... Su geri gelmeden bu zengin arazide neredeyse bir kilometre yürünebiliyordu.

Arabayla Gökkuşuğu Üzüm Bağı'nın özel çakıl taşlı yoluna geçtiler ve eve yaklaştılar. Dışarıdan ev hâlâ yıkık dökük görünüyordu ama içeride tamirat devam ediyordu. Mark'ın tamir ettiği ilk yer Holly'nin odası olmuştu. Duvar kâğıtlarını mavi yapmış ve beyaz boya ile kenar-

larından geçmişti. Eşyalarını küçük kızın eski odasından getirmiş ve yatağına bez kelebekleri tekrar takmıştı.

O ana kadar en büyük projeleri, Holly'ye uygun bir banyo yapmaktı. Mark ve Sam duvarı yıkmış, yeni borular yerleştirmiş, yerleri düzleştirmiş, yeni bir küvet, klozet ve mermer lavabo koymuşlardı. Duvarlar zımparalanıp hazır hale geldiğinde, Holly'nin duvarın rengini seçmesine izin vermişlerdi. Doğal olarak o da pembeyi seçmişti.

"Tam kız işi," dedi Sam. "Ne zaman bu pembe banyoya girsem, arkasından erkekçe bir şey yapmak istiyorum."

"Ne yapacaksan dışarıda yap da biz görmek zorunda kalmayalım."

Sonrasında Mark'ın altı ateşli bir ocak ve yeni bir buzdolabını kurduğu mutfığa girişmişlerdi. Mark pencereler ve kapının çerçevesi üzerindeki altı kat boyayı kızılötesi boya çıkarıcısı ve Alex'ten ödünç aldığı zımpara makinesiyle çıkartmaya başlamıştı.

Alex aletlerini verirken, oldukça cömert davranmış ve tavsiyelerde bulunmuştu. Hatta yenileme ve inşaat onun iş alanına girdiğinden olsa gerek, haftada en azından bir kez uğramaya başlamıştı. Yardımına da ihtiyaç oluyordu işin doğrusu. Alex'in sihirli ellerinde, gereksiz görünen tahta parçaları harika ve çok önemli şeylere dönüşüyordu.

Alex ikinci uğrayışında Holly'nin odasına, ayakkabılarını koyması için duvara gömmeli bir dolap yapmıştı.

Dolapta gizli bir bölmenin açılabilmesine Holly bayılmıştı. Mark ve Sam ön verandadaki saçakların strafor gibi bükülüp, kırılmaya başladığını fark edince, Alex birkaç çalışanıyla beraber gelmişti. O ve çalışanları tüm günü, destek sistemi koyarak, kirişleri tamir ederek ve yeni yağmur oluğu kurarak geçirmişlerdi. Yaptıkları iş, Sam ve Mark'ın tek başlarına halledebileceklerinden çok fazlaydı, bu yüzden de Alex'in yardımlarından dolayı çok mutlu olmuşlardı. Fakat Alex'i tanıyorlardı...

Sam, Mark'a "Sence ne istiyor?" diye sormuştu.

"Yeğeninin yıkılan bir evin altında kalmasını istemiyor olamaz mı?"

"Hayır, bu Alex'i insan gibi görmemiz anlamına gelir ve böyle bir hataya bir daha düşmeyeceğimize söz vermiştik."

Mark gülmemek için çok uğraşsa da kendini tutamamıştı. Alex duygusal olarak o kadar uzaktı ki, bazı durumlarda bir nabız olup olmadığından bile şüphe edebiliyordu insan.

"Belki ölmeden önce, Vick için bir şey yapmadığından dolayı pişmanlık duyuyordur."

"Belki de Darcy'den uzak kalmak için bahanesidir. Zaten evlilik fikrinden bu kadar nefret ediyor olmasaydım bile, Alex'in evliliğinden sonra iki kez düşünüp karar verirdim."

"Kesinlikle," demişti Mark. "Nolanlar asla bize çok benzeyen birisiyle evlenmemeli."

"Bence Nolanlar bizi kabul edecek kimseyle evlenmemeli."

Sebepler her neyse, Alex evin tamirâtı süresince yardımcı olmuştu ve ortak çabalarının sonucunda ev daha iyi görünmeye başlamıştı. En azından, normal insanların yaşayabileceği bir yer haline gelmişti.

“Eğer bunca çabadan sonra beni evden atmaya kalkarsan,” demişti Mark, Sam’e, “seni evin arka bahçesine gömmek zorunda kalacağım.”

İkisi de Sam’in onları evden atma ihtimalinin olmadığını biliyordu. Çünkü Sam, belki de en çok kendisini şaşırtarak çocuğuna inanılmaz bir şekilde bağlanmıştı. O da Mark gibi, gerekirse Holly için canını bile verebilirdi.

İlk başlarda biraz tereddütlü olsa da Holly de dayılarına çabucak bağlanmıştı. Dışarıdan çocuğu şımartmamaları konusunda birçok uyarı alsalar da, ne Sam ne de Mark yaptıklarında, ona zarar verebilecek bir şey görüyorlardı. Hatta Holly’nin biraz yaramazlık yaptığını görseler sevineceklerdi. Holly uslu bir çocuktur, hiçbir söylediklerine karşı çıkmıyordu.

Holly okula gitmediği zamanlarda, Friday Limanı’ndaki kahve kavurma şirketinde, Mark’a eşlik ediyor ve makinenin ısısının Arap kahve tohumlarını, sarı renkleri karemalize bir kahverengiye dönene kadar pişirmesini seyrediyordu. Bazen Mark ona, limandaki dondurmacıdan dondurma alıyordu. Bir de değişik türlerdeki yatlara, teknelere veya limana bağlanmış şekilsiz kayıklara bakıp dolaştıkları “tekne turları” vardı.

Sam, sık sık Holly’yi onunla birlikte üzümlere bakmaya veya False Körfezi’nde sular çekildiğinde deniz-

yıldızı ve kum doları avlamaya götürüyordu. Sam, Holly'nin okulda yaptığı makarnadan kolyeleri takıyor ve okulda yaptığı tüm resimleri duvarlara asıyordu.

Sam bir akşam Holly'yi arabadan eve taşırken “Bunun nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu,” demişti. Holly arabada uyuyakalmıştı. Tüm öğleden sonrayı İngiliz kampında geçirmişlerdi. Burası, Amerikalılar tamamen ele geçirmeden önce, İngiliz ve Amerikalıların beraber yaşadığı bölgeydi. Doğal parkta, dört kilometre uzunluğunda bir sahil vardı. Piknik ve frizbi oynamak için harika bir yerdi. İki adam, Holly'yi güldürmek için akrobatik herketler yapmışlardı. Olta da getirmişlerdi ve Mark, Holly'ye sahilde kumdan kale yapmayı öğretmişti.

“Neyle ilgili?” dedi Mark ve ön kapıyı açıp ışıkları yaktı.

“Etrafında bir çocuk olmasının,” dedi Sam ve biraz utanarak açıkladı. “Seni seven bir çocuğun olması yani.”

Holly'nin hayatlarına girmesi, ikisine de daha önce bilmedikleri bir mutluluk getirmişti. Holly masumiyetin hatırlatıcısıydı. Bir çocuğun karşılıksız sevgisi ve güvenini kazanmanın insanı değiştirdiğini keşfetmişlerdi.

Bu güven ve sevgiyi hak etmek istiyordu insan.

Mark ve Holly eve mutfaktan girdiler. Paketleri ve deniz kabuğunu eski tarz tasarlanmış kahvaltı köşesindeki masanın yanına koydular. Sam'i acınacak derece de

boş, duvarları alçılı, bacası geçici olarak metalle kapatılmış olan oturma odasında buldular.

Sam söminenin yanındaydı, çerçeveyi takmaya çalışıyordu ve ana taşı desteklemesi için birazdan çimento dökenecekti. “Bunu halletmek çok zor olacak,” dedi, ölçüsünü almaya çalışırken. Aynı bacayı iki şöminede nasıl kullanabileceğimizi düşünüyorum. Bu direk üst kattaki yatak odasına gidiyor, buna inanabiliyor musun?”

Mark eğilerek, Holly’ye “Git ve ona akşam yemeğinde ne var diye sor,” diye fısıldadı.

Çocuk onu dinledi ve Sam’in yanına gidip onun kulağına yaklaştı ve ona bir şeyler söyleyip geri adım attı.

Mark, Sam’in öyle bakaladığını fark etti.

“Sen konuşuyorsun,” dedi Sam ve kafasını döndürüp küçük kıza baktı. Ses tonundan, olanlara inanmadığı belliydi.

Holly ciddiyetini bozmadan başını salladı.

“Evet konuşuyorsun. Biraz önce bir şeyler söyledin.”

“Hayır, söylemedim,” Sam’in yüz ifadesini görünce Holly kıkırdamasını tutamadı.

“Tekrar konuştun! Tanrım. Adımı söyle.”

“Herbert dayı.”

Sam’in nefesi kesilmişti adeta. Sonra kahkahalar içinde Holly’yi yakaladı ve sarıldı. “Herbert? Tamam o zaman, akşam yemeğinde tavuk dudakları ve timsah ayakları var.” Sam, hâlâ Holly’yi tutarak Mark’a merakla baktı. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinde şaşkın bir parlama vardı. “Nasıl?” diye sormayı başardı.

“Sonra,” dedi Mark gülümseyerek.

Sam, spagetti sosunu ocakta karıştırırken “Nasil oldu?” diye sordu. Holly, yandaki odada yeni aldığı yap-bozla oynuyordu. “Bunu nasıl başardın?”

Mark birasını açtı ve “Ben yapmadım,” dedi. “Spring Sokağı’nda bir oyuncakçı dükkânındaydık. Şu yeni açılan işte. Kasada duran sevimli, kızıl saçlı bir kadın vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim.”

“Kim olduğunu biliyorum. Maggie. Soyadı da Conner veya Carter ya da...”

“Conroy. Onunla tanıştın mı?”

“Hayır, fakat Scolari beni onunla çıkmaya zorluyor.”

“Bana hiç bahsetmedi,” dedi Mark kırgınlıkla.

“Çünkü senin hayatında Shelby var.”

“Shelby ve ben tam olarak beraber değiliz.”

“Scolari, Maggie’nin benim tipim olduğunu söylüyor. Yaşlarımız yakınmış. Kız güzel mi? Öyleyse iyi. Ona bir söz vermeden önce, gidip bir bakarım diye düşünüyordum.”

“Senden sadece iki yaş büyüğüm,” dedi Mark kızgın şekilde.

Sam, kaşığı bırakarak bir kadeh şarap aldı. “Ona çıkma mı teklif ettin yoksa?”

“Hayır, Shelby yanımdaydı.”

“O zaman kız benim. İlk ben söyledim!”

“Yok canım! Hayır ilk görme kuralı burada işlemez.”

Sam'in kaşları çatıldı. "Senin zaten kız arkadaşın var."

Mark omuzlarını sıkıntıyla silkti.

"Maggie ne yaptı?" diye sordu Sam. "Holly'nin konuşmasını nasıl sağladı?"

Mark ona oyuncakçı dükkânında olanları ve sihirli deniz kabuğunu anlattı. "Hayal et ve inan" tavsiyesinin bir mucize gibi nasıl işe yaradığını söyledi.

"Harika," dedi Sam. "Böyle bir şeyi denemek hiç aklıma gelmezdi."

"Zamanlama ile de alakalı. Holly, artık konuşmaya hazırdı büyük ihtimalle. Maggie de ona bunu nasıl yapacağını dair yol gösterdi."

"Evet ama... Sen veya ben bunu düşünseydik, belki de Holly birkaç hafta önce konuşmaya başlayacaktı."

"Kim bilir? Ne demek istiyorsun?"

Sam alçak sesle konuşuyordu. "O büyüyünce her şeyin nasıl olacağını biliyor musun? Kızlarla ilgili şeyler konuşmaya ihtiyacı olduğunda ne yapacağız? Yani tüm bunlarla nasıl başa çıkacağız?"

"Daha altı yaşında, Sam. Bunları daha sonra düşünerüz."

"Sonranın sandığımızdan daha çabuk gelmesinden korkuyorum." Sam sıkıntıyla elini başı ağrıyormuş gibi alnına götürdü. "Holly yattıktan sonra, sana bir şey göstereceğim."

"Ne oldu? Endişelenmem gereken bir şey mi var?"

"Bilmiyorum."

"Hadi ama ne oldu?"

Sam alçak sesle “Holly’nin boyama ödevini yapıp yapmadığını kontrol etmek için ödev dosyasına bakarken bunu buldum,” dedi. Raftan kâğıdı aldı. “Öğretmenleri onlara yazma ödevi vermişti. Noel Baba’ya mektup. Holly de bunu yazmış.”

Mark ona boş boş baktı. “Noel Baba’ya mektup mu? Daha eylül ayındayız.”

“Şimdiden Noel reklamları dönüyor. Dün bilgisayar dükkânındaydım. Chuck, bu ayın sonuna doğru yeni yıl ağacını koyacaklarını söyledi.”

“Şükran Günü’nden, Cadılar Bayramı’ndan önce?”

“Evet. Bu şeytani dünyanın pazarlama şekli. Hiç uğraşma, karşı çıkamazsın.” Sam kâğıdı Mark’a verdi. “Şuna bir bak.”

Sevgili Noel Baba

Bu sene bir tek şey istiyorum

Bir annem olsun

Bir de artık Friday Limanı’nda yaşıyorum, bunu da unutmazsan sevinirim.

Sevgiler

Holly

Mark yarım dakika boyunca hiçbir şey demedi.

“Anne,” dedi Sam.

“Evet, anlıyorum,” dedi Mark gözlerini mektuptan ayırmadan. “Bayağı zor bir hediye seçmiş değil mi?”

Akşam yemeğinden sonra, Mark birasını alarak verandaya geçti ve eski, tahtadan sandalyeye oturdu. Sam Holly'yi yatağına yatırmış, o gün içinde aldıkları kitaptan bir öykü okuyordu.

Günbatımlarının uzun sürdüğü ve körfezin üzerindeki gökyüzünü pembe ve turuncuya boyadığı o dönemdeydiler hâlâ. Derin köklü ağaçların dalları arasından sığ suların parlayışını izleyen Mark, Holly'yle ne yapacağını düşündü.

Bir anne.

Holly tabii ki böyle bir şey isteyecekti. Ne kadar uğraşsalar da, Mark ve Sam'in onun için yapamayacakları şeyler vardı. Tek başına kız çocuğu yetiştiren çok sayıda baba olmasına rağmen, kimse bir kızın hayatında sadece bir annenin yardımcı olabileceği kilometre taşları olduğunu inkâr edemezdi.

Psikoloğun tavsiyesini dinleyerek, Mark Victoria'nın birkaç resmini çerçeveletmişti. Sam ve Mark, annesiyle olan bağını koparmaması için her zaman Holly ile Victoria hakkında konuşuyorlardı. Mark bundan daha fazlasını yapabiliirdi ve bunun farkındaydı. Holly çocukluğunun geri kalanını annesiz geçirmek zorunda değildi. Shelby, mükemmele en yakın olan kişiydi ve Mark'ın evlilikle ilgili kararsız hislerine rağmen sabırlı olacağını söylemişti. "Bizim evliliğimiz, senin aileninki gibi olmaz," demişti kibarca. "O bizim evliliğimiz olacak."

Mark, onun ne demek istediğini anlamış, hatta bir

yere kadar ona katılmıştı da. Sonuçta, onlara tokat atmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen babası gibi olmadığını biliyordu. Çocukluklarını geçirdikleri ev girişten çatıya kadar, şiddet, acı ve bağırışlarla doluydu. Nolan büyüklerinin sevgiyi gösterme şekli, çılgınlık, kavgalar ve çılgınca barışmalarla bir evliliğin bütün kötü yanlarını içerirken, iyi yanlarından bir tanesine sahip değildi.

Ailesinin evliliğinin berbat olmasına rağmen, her evliliğin böyle olmayabileceği fikrini anlasa da Mark bu konuda ağırdan almaya karar vermişti. Doğru insanı bulduğunda, içinde bir anlaşmaya varacağına ve kalbindeki tüm şüphelerin gideceğine inanıyordu. Henüz Shelby ile bu hissi yaşamamıştı.

Peki ya kimseyle bu hissi yaşayamazsa? Mark evliliği, insanın ilgilendiği bir kişi ile yaptığı bir anlaşma gibi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki böyle düşünmek en iyisiydi, özellikle de ortada bir çocuk varsa. Shelby'nin iyi bir karakteri vardı, sakin, mutlu, ilgili ve çok iyi bir anne olabilirdi.

Mark, romantizme veya ruh ikizine inanmıyordu. Ayakları yere basan, soğuk ve zor gerçekliği kabul eden bir akli olduğunu kendisi kabul ediyordu zaten. Böylesini seviyordu. Sırf mantıksal nedenlerle Shelby'ye evlilik teklif etmek haksızlık mıydı? Duyguları veya duygularının yokluğu hakkında dürüst olduğu sürece belki de haksızlık olmazdı.

Birasını bitirince, mutfığa geri gitti. Şişeyi geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra Holly'nin odasına geçti.

Sam onu yatağına yatırmış, gece lambasını açık bırakmıştı.

Holly'nin gözleri sıkı sıkı kapanmıştı, esnediği için küçük ağzını kocaman açmıştı. Yanında yatan ayısının düğme gözleri bir şeyler beklercesine Mark'a bakıyordu.

Mark küçük kıza bakarken insanın kısa bir zaman önce olduğu halinden ne kadar farklı birine dönüştüğünü anladığı o farkındalık anlarından birini yaşıyordu. Her akşam yaptığı gibi eğilerek Holly'yi alnından öptü. Holly küçük kollarını dayısının boynuna sardı ve uyuklu bir sesle "Seni seviyorum dayı," diye mırıldandı. Sonra da ayısına sarıldı ve uykusuna geri döndü.

Mark hissettiklerini anlayabilmek için bir an, gözlerini bile kırpmadan öylece durdu Hayatında ilk kez kalp kırılmasının nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Acıyla ya da aşkla ilgili bir kalp kırılması değildi bu. Kalbini saran kabuk kırılmıştı sanki. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı hiç, bir başka kişiyi mükemmel bir mutlulukla sarmayı hiç istememişti.

Holly'ye bir anne bulacaktı, mükemmel bir anne. Holly'in etrafını onu seven insanlarla çevirecekti.

Genelde çocuk aile kurmanın sonucu olarak ortaya çıkardı. Fakat bu durumda aile, çocuk sayesinde kurulacaktı.

DÖRT

Bölgede dört büyük ada olan San Juan, Orcas, Lopez ve Sahaw'a Washington'dan gemi ile gitmek mümkündü. Arabanızla feribota binip, üst kattaki oturma bölümüne gidip, bir buçuk saat boyunca ayaklarınızı uzatıp, San Juan'dan Anacortes'e gidebilirdiniz. Deniz sakın olurdu ve manzara yazdan sonbahara kadar harikaydı.

Maggie, köpeğini bakım evine bıraktıktan sonra, Friday Limanı'ndaki feribot limanına arabayla gitti. Bel-lingham'a uçakla yarım saatte gidebileceği halde deniz yolunu tercih etmişti. Deniz kenarındaki evlere, adaların sahillere, arada sırada görülebilen yunuslara veya tembel deniz aslanlarına bakmak hoşuna gidiyordu. Beslenmeye gelen, öğütücüden yeni çıkmış karabiber kadar siyah olan karabatak sürüleri de sıklıkla kıyılarda görülebiliyordu.

Kız kardeşlerinden biri onu Anacortes terminalinden alacağı için, Maggie'nin ailesiyle kalacağı süre boyunca

arabaya ihtiyacı olmayacaktı. O yüzden gemiye arabasız yolcu olarak bindi. Elektrikli gemi, yaklaşık bin yolcuyu ve seksen beş aracı taşıma kapasitesine ve 13 deniz mili hızına kadar çıkma gücüne sahipti.

Maggie sırt çantasını alarak, ana yolcu oturma bölümünün kapalı kısmına geçti. Büyük pencerenin yanındaki koltuklara doğru yürüdü. Cuma sabahında, gemi Seattle'a randevular veya haftasonu eğlencesi için giden yolcularla doluydu. Birbirine doğru bakan iki koltuk buldu. Bunlardan bir tanesinde polo tişört giymiş biri oturuyordu. Adam gazetesinin içine girmiş gibiydi ve daha okuyacak sayfaları var gibi görünüyordu.

"Affedersiniz..." dedi Maggie ama adam ona bakınca sesi bir anda kesildi.

Her şeyden önce, o mavi-yeşil gözleri gördü. İçinde sıcak bir ürperti hissetti, sanki kalbi elektrik kablolarına bağlanmıştı.

Bu Mark Nolan'dı... Temiz sakal tıraşlı, şık giyimli, katıksız erkeksiliğiyle fazlasıyla çekiciydi. Mark, ona odaklanarak gazetesini kenara koydu ve ayaklarını indirdi. Yaptığı bu eski moda hareket Maggie'yi daha da etkiledi. "Maggie? Seattle'a mı gidiyorsun?"

"Bellingham." Maggie sesi böyle nefes nefese çıktığı için kendisinden nefret ediyordu. "Ailemi ziyarete gidiyorum."

Mark karşısındaki koltuğu göstererek, "Otur lütfen," dedi.

Maggie başını salladı ve etrafına bakındı. "Seni rahatsız etmek istemem."

“Rahatsız olmam.”

“Teşekkürler Ama seninle şu uçak olayını yaşamak istemiyorum.”

Mark’ın koyu renk kaşları kalkmıştı. “Uçak olayı mı?”

“Evet, uçakta bir yabancıya yanına oturduğumda, yanımdaki kişiye, en yakınlarıma bile söyleyemeyeceğim sırlarımı anlatırım. Bundan da hiç pişman olmam gerekmez, çünkü o kişiyi bir daha asla görmem.”

“Uçakta değiliz.”

“Yine de bir ulaşım aracındayız.”

Mark Nolan, gözlerindeki neşeyi saklamadan bakıyordu. “Gemi yolculuğu o kadar uzun sürmez. Kendin hakkında ne kadar şey anlatabilirsin ki?”

“Tüm hayat hikâyemi.”

Mark zorla da olsa gülümsedi. Çok gülümsemeyen biri olduğu belliydi. “Şansımızı deneyelim. Gel benimle otur Maggie.”

Bu bir tekliften çok emir gibiydi. Yine de Maggie kendini bu emre uyarken buldu. Çantasını yere koyup onun karşısına oturdu. Oturduğu yerde vücudunu dikleştirince, Mark’ın onu incelediğini hissetti. Maggie, dar bir kot pantolon, beyaz tişört ve kısa siyah ceket giymişti.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Mark.

“Saçım yüzündendir.” Maggie çekingenlikle parmaklarını düz saçlarının arasından geçirdi. “Ailemin yanına giderken saçlarımı düzleştiririm. Yoksa erkek kardeşlerim benimle dalga geçer, buklelerimle oynarlar. Ailede tek kıvrıkcık saçlı olan benim. Umarım yağmur yağmaz.

Çünü saçlarım ıslanırsa...” Maggie elleriyle büyük bir patlamayı taklit etti.

“İki halini de sevdim.” Samimiyetle ifade edilen bu iltifatı Maggie normal bir flörtten bin kat çekici buldu.

“Teşekkürler. Holly nasıl?”

“Hâlâ konuşuyor. Her gün daha da fazla hatta,” dedi Mark ve duraksadı. “Geçen gün sana teşekkür etme şansım olmamıştı. Holly için yaptığın...”

“Önemli değildi. Yani demek istediğim ben büyük bir şey yapmadım.”

“Bizim için önemi büyüktü.” Mark’ın bakışları Maggie’nin bakışlarına kilitlendi. “Ailenle bu haftasonu ne yapacaksınız?”

“Özel bir şey yok. Yemek pişirir, yer, içeriz... Ailemin Edgemoor’da büyük bir evi var ve milyonlarca da torunu. Biz yedi kardeşiz.”

“En küçükleri sen misin?”

“Sondan ikinci,” dedi Maggie gülerek. “Yaklaştın. Nasıl tahmin ettin?”

“Konuşkansın. Güler yüzlüsün.”

“Peki ya sen? En büyük? Ortanca?”

“En büyük.”

Maggie, Mark’ın yüzüne bakıp anlamaya çalıştı. “Bu senin kurallar koymayı sevdiğini ve güvenilir olduğunu gösterir ama bazen her şeyi ben bilirim diye düşünüyor olabilirsin.”

“Çoğu zaman haklıyım,” dedi Mark alçakgönüllükle.

Maggie küçük bir kahkaha attı.

“Neden adada bir oyuncakçı dükkânı açtın?” diye sordu Mark.

“Doğal olarak gelişti. Çocuk mobilyaları boyardım. Eşimle de öyle tanışmıştık. Benim malzeme satın aldığı mobilya fabrikası vardı. Oradan küçük sandalyeler, masalar, yatak kenarları alırdım. Evlendikten sonra, onun kanser hastalığından dolayı, bir süre boya yapmayı bıraktım. Tekrar çalışmaya başladığımda da farklı bir şeyler denemek istedim. Daha eğlenceli bir şey.”

Maggie, Mark’ın başka bir soru sormak üzere olduğunu görünce, bu sorunun Eddie hakkında olma ihtimalini düşünüp hızla araya girdi ve “Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

“Kahve kavurma işim var.”

“Ev yapımı mı, yoksa...”

“İki ortağım var. Friday Limanı’nda da bir işletmemiz var. Saatte 45 kilo kahve üreten sanayi tipi makinemiz var. Kendi adımızın altında yarım düzine kahve markası var ama aynı zamanda adada, Seattle, Lynnwood’da, hatta Bellingham’da bir restorana da farklı ürün serisi satıyoruz.”

“Gerçekten mi? Restoranın ismi ne?”

“Bahçeden adında vejetaryen bir yer.”

“Çok severim orayı ama kahvelerini hiç denemedim.”

“Neden?”

“Birkaç sene önce, zararları hakkında bir yazı okuduktan sonra kahve içmeyi bıraktım.”

“Aslında kahve güç verir,” dedi Mark içermiş şekilde. “Antioksidan ve bitkisel besinlerle doludur. Bazı kanser risklerini azaltır. Kahve kelimesinin Arapçada tohumun şarabı anlamına gelen bir kelimeden geldiğini biliyor muydun?”

“Bilmiyordum,” dedi Maggie gülümseyerek. “Kahve konusunu çok ciddiye alıyorsun, öyle değil mi?”

“Her sabah içerim,” dedi Mark. “Savaştan çıkmış, sevgilisine dönen asker gibi kahve makinesine koşarım.”

Maggie gülümseyerek, onun sakın ve anlamlı konuşan sesinin ne kadar harika olduğunu düşündü. “Ne zaman içmeye başladın?”

“Lisede. Sınavlara hazırlanıyordum. İlk kahvemi beni uyanık tutması için içmiştim.”

“Kahvenin nesini seviyorsun? Tadını mı? Kafeini mi?”

“Güne kahve eşliğinde haberleri izleyerek başlamayı severim. Öğleden sonra da, bir kupa içerim. Bir kupa kahvede hiç görmediğimiz yerlerin lezzetlerini tatmış olma hissini seviyorum. Tanzanya... Endonezya, Kolombiya, Brezilya, Kamerun... Bir kamyon sürücüsünün de bir milyoner gibi kahve alıp içebilmesini seviyorum. Yine de her şeyden çok işin ritüelini seviyorum. Kahve arkadaşları bir araya getirir, yemeklerden sonra iyi gider... Ayrıca bazı durumlarda güzel bir kadının evine gelmesine bile yardımcı olur.”

“Onun kahveyle alakası yok. Bir kadını, bir bardak çeşme suyu ile de ikna edebilirsin.” Bunu söyledikten sonra, gözlerini kocaman açan Maggie, eliyle ağzını ka-

padı. Parmaklarının arasından, korkuyla ve utanarak “Bunu neden söylediğimi bilmiyorum,” dedi.

Bir anda bakışları birbirini buldu. Mark’ın dudaklarında gülümseme oluştu ve Maggie kalbinin daha hızlı attığını hissetti.

Mark, Maggie’ye çekinmesine gerek olmadığını anlatmak istercesine başını salladı. “Önceden uyarılmış-tım,” dedi etrafına bakınarak. “Yolculuk dilini çözüyor-muş gerçekten.”

“Evet.” Maggie, Mark’ın gözlerinden büyülenmiş bir şekilde konuşmaya devam etmekte zorlanıyordu. “Neden bahsediyorduk? Kahveden! Hayatımda yeni kav-rulmuş kahvenin o güzel kokusuyla kıyaslanacak kadar lezzetli bir kahve içmedim.”

“Bir gün sana içebileceğin en güzel kahveyi yapaca-ğım. Sonra da elinde sıcak su ile dolaşp, bana daha faz-lası için yalvaracaksın.”

Maggie gülerken aralarında bir şeyin canlandığını hissetti. Şaşkınlıkla bunun çekim olduğunu fark etti. Bir başka insanın varlığını böyle hissetme yeteneğini kay-bettiğini düşünüyordu uzun zamandır.

Feribot ilerliyordu. Maggie geminin düdüğünü bile duymamıştı. Güçlü motor geminin iskeletine titreşimler gönderiyor, kalp atışları gibi düzenli şekilde koltukları, yerleri yavaşça kıpırdatıyordu.

Maggie, boğazdan geçerken manzara ile ilgilenmesi gerektiğini düşündü, fakat manzaranın eski çekimi kay-bolmuştu. Karşısındaki adama baktı, bacaklarını açmış uzun kollarını koltuğun arkasına konmuştu.

“Sen haftasonunu nasıl geçireceksin?”

“Arkadaşımı ziyaret edeceğim.”

“Dükkânda yanınıza gelen arkadaşın mı?”

Mark’ın yüz ifadesi değişti. “Evet, Shelby’yi göreceğim.”

“İyi birine benziyordu.”

“Öyledir.”

Maggie konuyu burada kapatması gerektiğini biliyordu. Yine de Mark hakkındaki merakı sosyal sınırlarını aşıyordu. Sarışın kadının nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışırken, Mark ile Shelby’nin birbirine yakıştığını düşündüğünü hatırladı. Mücevher reklamlarındaki çiftler gibiydiler. “İlişkinizin ciddi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Ne zamandır berabersiniz?”

“Birkaç aydır.” Mark biraz durdu ve sonra “Ocaktan beri,” dedi.

“O zaman, ilişkiniz ciddi olup olmadığını biliyorsunuzdur.”

Mark, biraz kızmış, biraz da eğleniyor görünüyordu. “Bazılarımız böyle şeyleri diğerlerinden daha geç anlıyoruz.”

“Anlayacak ne var ki?”

“Sonsuzluk duygusunu üzerimden atabilmem lazım.”

“Çok sevdiğim bir söz vardır. Emily Dickinson’ın bir romanından.”

“Benim öyle sevdiğim sözler yoktur,” dedi Mark.

“Herkesin olmalı. Eğer istersen benimkini ödünç alabilirsin.”

“Neymiş bu söz?”

“Sonsuzluk, şimdilerin bir bütünüdür.” Maggie duraksadı, yüzündeki gülümsemesi şefkatli bir hal aldı. “Sonsuzlukla ilgili endişelenmemelisin. İnan bana, zaman düşündüğümüzden çok daha hızlı geçiyor.”

“Evet.” Mark’ın ses tonunda karamsarlık vardı. “Bunun kız kardeşimi kaybettiğimde anladım.”

Maggie sıcak bir tavırla ona baktı. “Yakın mıydınız?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Nolanları tanıyan herkes birbirimize bağlı bir aile olmadığımızı bilir. Güveç gibiyizdir. Tek başına çok güzel olan malzemeleri alırsın ve onları bir araya getirip karıştırdığında ortaya kötü bir şey çıkar.”

“Güveçte yapılan her şey kötü değildir.”

“Güzel bir örnek ver.”

“Makarna ve peynir.”

“O güveç değil ki.”

“Ne peki?”

“Peynirli makarna işte.”

Maggie, kahkahalara boğulmuştu. “Ama güveçte de yapılabilir.”

“Öyle diyorsan tamam. Tek sevdiğim güveç türü oymuş demek ki! Diğerlerinin hepsi bir araya konup karıştırıldığında kötü.”

“Babaannemin makarna ve peynir tarifi harikadır. Dört çeşit peynir. Üstüne de ekmek kırıntıları koyuyorsun.”

“Bana bir gün pişirmelisin.”

Tabii ki böyle bir şey asla olmayacaktı ama düşünmek bile, Maggie’nin boynundan saçlarına kadar bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. “Bu Shelby’nin hoşuna gitmez.”

“Evet. Shelby, karbonhidrat yemez.”

“Hayır, senin için yemek pişirmemi kastediyordum.”

Mark bir şey demeden, pencereden dışarı baktı. Shelby’yi mi düşünüyordu? Onu birazdan göreceği için heyecanlı mıydı?

Mark biraz sonra “Yanında ne ikram edersin?” diye sordu.

Maggie’nin durgun suratu değişti ve kahkahalar atmaya başladı. “Izgarada pişirilmiş kuşkonmaz ikram ederim. Belki domates ve roka salatası.” Ne kadar zamandır, kendine basit yemekler hazırlamak dışında, yemek pişirmiyordu. “Yemek pişirmeyi çok severim.”

“Bu da ortak özelliklerimizden biri o zaman.”

“Sen de mi seversin?”

“Hayır, ben yemeyi severim.”

“Sizde yemekleri kim pişiriyor?”

“Kardeşim Sam ve ben, sırayla hallediyoruz. İkimiz de berbatız.”

“Bir şey sorabilir miyim? Holly’yi ikiniz beraber büyütme nasıl karar verdiniz?”

“Tek başıma yapamayacağımı biliyordum. Başka kimse yoktu ve Holly’yi bir koruyucu ailenin yanına gönderemezdin. Ben de Sam’i yardımcı olmaya zorladım.”

“Pişman mısın?”

Mark hemen başını iki yana salladı. “Kız kardeşimi kaybetmek yaşadığım en korkunç şeydi ama Holly’ye sahip olmak başıma gelen en güzel şey. Sam de aynı şekilde düşünüyor.”

“Peki umduğun gibi miymiş?”

“Ne umduğumu bilmiyordum. Her gün ayrı bir macera. Harika anlarımız var. Mesela, Holly’nin Egg Gölü’nde ilk kez balık tutuşu... Ya da bir sabah Sam’le beraber kahvaltı için muzlu krep yapması... Mutfağın halini görmeliydin. Ama sonra başka anlar da var... Dışarıda dolaşırken, bir aileyi gördüğümüz o zamanlar...” Mark duraksadı. “Holly’nin yüzüne baktığımda, onun da bir ailesi olsa nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.”

“Siz de bir ailesiniz,” dedi Maggie.

“İki dayı ve bir çocuk?”

“Evet, bu da bir aile.”

Konuşmaları zaman geçtikçe, nasıl olduysa uzun zamandır birbirlerini tanıyan iki dostun dağınık muhabbetine dönüştü. İkisi de konuşmanın nereye gittiğini düşünmüyor, istediklerini söyleyip dertlerini anlatıyorlardı.

Maggie, büyük bir ailede yaşamının nasıl olduğunu anlattı, sıcak su, ilgi ve yalnız zaman için bitmeyen yarışlarını... Yine de çekişmelere ve rekabetlere rağmen, mutlu ve ilgi dolu bir ilişkileri olmuştu ve birbirlerine sahip çıkmışlardı. Maggie daha dördüncü sınıftayken, on kişiye yemek yapmayı biliyordu. Hiç çekinmeden

ablalarının kıyafetlerini giymiş ve asla bundan şikâyet etmemiştir. Onu tek rahatsız eden şey, eşyalarının kaybolması veya kırılması olmuştur. “Sonunda artık bunları da umursamayacak duruma geliyorsun,” dedi Maggie. “Yani, küçük bir kızken bile oyuncaklarıma hiç bağlanmamayı öğrendim. Bir şeylerden kolayca kopmak konusunda iyiyimdir.”

Mark ailesi hakkında konuşmak konusunda istekli olmasa da birkaç şey anlatmıştı. Maggie’nin anladığı kadarıyla, Nolanların anne ve babaları kendi evlilik savaşlarına kapılmışken çocukları büyük zarar görmüştü. Tatiller, doğum günleri, aile toplantıları, hepsi çatışma için bir sahneye dönüşmüştü.

“Noel’i kutlamayı ben on dört yaşındayken bırakmıştık,” dedi Mark.

Maggie’nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Neden?”

“Her şey, annemin Victoria’yla dışarıdayken gördüğü bir bilezikle başladı. Bilezik vitrindeymiş. Denemek için içeriye girmişler. Annem de Victoria’ya bileziği ne kadar çok istediğini söylemiş. İkisi eve heyecanla geldiler. O günden sonra annem devamlı o bileziği Noel için istediğini söyleyip durdu. Babama bütün bilgileri verdi ve bilezikle ilgili bir şey yapıp yapmadığını sordu. Yani babamın bu bileziği alması bayağı büyük bir olay haline geldi. Sonunda Noel günü geldiğinde ortada bilezik yoktu.”

Maggie şaşkınlıkla “Baban bilezik yerine ona ne aldı?” diye sordu.

“Hatırlamıyorum. Mikser gibi bir şey almıştı. Her neyse, annem çok kızgındı ve bir daha asla ailece Noel’i kutlamayacağımızı söyledi.

“Asla?”

“Asla. Bence bir bahane arıyordu ve böylece bulmuştu. Hepimiz rahatlamıştık. O günden sonra Noel’i hepimiz ayrı ayrı kutladık. Bazen arkadaşlarımızın evine, bazen de sinemaya falan gittik.” Maggie’nin yüz ifadesini görünce, Mark daha fazlasını anlatması gerektiğini hissetti. “Kötü değildi, hatta gayet mutluyduk. Noel bizim için hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmamıştı zaten. Ancak hikâyenin asıl ilginç olan yanı şu: Victoria bu olanlardan dolayı çok üzölmüştü ve beni, Sam’i ve Alex’i annemin doğum günü için bu bileziğı almaya zorladı. Hepimiz bilezik için çalıştık ve para biriktirdik. Victoria, bileziğı güzel bir kutuya koydu ve fiyonk ile süsledi. Annem kutuyu açtığında, büyük bir neşe bekliyorduk, mutluluk gözyaşları falan. Annemse bileziğı hatırlamıyor gibiydi. Sadece ‘Ne kadar güzel, teşekkürler’ dedi. Bileziğı taktığını hiç hatırlamıyorum.”

“Çünkü asıl mesele bilezik değildi.”

“Evet.” Mark yakalandığını gösteren bir bakış attı. “Nereden bildin?”

“Çiftler çoğı zaman kavga ettiklerinde, görünen sebepten kavga etmezler, daha derinlerde bir şeyler vardır.”

“Biriyle kavga ettiğimde, kavgamın sebebi ortadaki sebeptir. Buna çok dikkat ederim.”

“Shelby’yle ne hakkında kavga edersiniz?”

“Kavga etmeyiz.”

“Hiçbir şey hakkında kavga etmiyor musunuz?”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır, hayır, kötü değil.”

“Kötü olduğunu düşünüyorsun.”

“Yani... Duruma bağlı tabii. Sorun çıkmama nedeni, her şeye evet demen mi, ya da ikiniz de ilişkinizle ilgili o kadar büyük bir duygusal bağ hissetmiyor musunuz?”

Mark bunu düşündü. “Seattle’a gittiğim gibi onunla kavga edeceğim ve bunu öğreneceğim.”

“Lütfen bunu yapma,” dedi Maggie gülerek.

On-on beş dakikadır konuşuyorlar gibi gelse de Maggie insanların bavullarını, eşyalarını toparladıklarını görünce, Anacortes’e yaklaştıklarını anladı. Feribot, Rosaria Boğazı’ndan geçiyordu. Acı acı çalan gemi düdüğü ona bir buçuk saatin ne kadar çabuk geçtiğini anlatıyordu. Kendini trans halinden geri dönmüş gibi hissediyordu. Kendi kendine Anacortes’e yaptığı feribot yolculuğunun aylardır yaptığı her şeyden daha zevkli olduğunu itiraf etti. Belki de senelerdir.

Mark ayağa kalktı ve ona gülümseyerek baktı. “Hey...” dedi yumuşak bir ses tonuyla. İşte bu ses tonu Maggie’nin içini titretiyordu. “Pazar öğleden sonra feribotla mı dönüyorsun?”

Maggie de, Mark’ın varlığının farkında olarak, her bir detayını aklına kazımak isteğiyle ayağa kalktı. Gömleğinin altındaki bedeninin sıcaklığı, parlak saçlarının bronzlaşmış ensesinde hafifçe kıvrılması...

Maggie “Büyük ihtimalle,” diye sonunda cevap verebildi Mark’a.

“Üçe çeyrek kala mı, yoksa dört buçuk seferine bineceksin?”

“Henüz bilmiyorum.”

Mark başını salladı ve sormayı bıraktı.

O giderken Maggie tedirgin bir mutluluk hissetmişti, arzu doluydu. Kendine Mark Nolan’la aralarında bir şey olamayacağını hatırlattı. Ne kendi arzusunun yoğunluğuna güveniyor, ne de Mark’ın ortaya koyduğu riske kendini hazır hissediyordu.

Buna hiçbir zaman hazır olamazdı.

Bazı riskler hayatta sadece bir kez alınabilirdi.

BEŞ

Bellingham'ın Edgemoor'da bölgesinde büyüdükleri için, Maggie ve kardeşleri Chucknut Dağı'nı keşfetmiş ve Bellingham'ın sahillerinde oynamışlardı. Bellingham'ın sessizliğinde hem San Juans'ın, hem de Kanada dağlarının harika manzaralarını her gün görmüşlerdi. Aynı zamanda Bellingham eşsiz dükkânların, galerilerin ve balıkların nerede tutulduğunu ve en tazesinin hangisi olduğunu söyleyen garsonları olan restoranların bulunduğu, Fairhaven'in da hemen yanındaydı.

Bastırılmış bir heyecanın şehri olarak bilinen Bellingham, unvanı boşa çıkarmıyordu. Rahat, konforlu, istediğin kadar eksantrik olabileceğin ve her zaman arkadaş bulabileceğin bir şehirdi. Arabaların tamponları çeşit çeşit yazıların olduğu çıkartmalarla doluydu. Karşıt politik yazıların olduğu levhalar, insanların evlerinin bahçelerinden baharda açmış çiçekler gibi fişkırıyordu. İnsanları zorlamadığın sürece her inanca saygı gösteriliyordu.

Maggie'nin kız kardeşi Jill onu Anacortes'ten aldıktan sonra, öğle yemeği için tarihi Fairhaven bölgesine gittiler. Maggie ve Jill'in aralarında bir buçuk yaş vardı, ailenin en küçük kızları oldukları için birbirlerine çok yakınlardı. Okul sistemini bir yıl arayla yaşamış, aynı kamplara katılmış, aynı ünlülere hayran olmuşlardı. Jill, Maggie'nin düğününde baş nedimeydi ve Jill de itfaiyeci Danny Stroud'la düğününde onun baş nedime olmasını istiyordu.

Jill, Flats adındaki büyük pencereyi, girişinde de kutu kutu çiçeklerin dizili olduğu İspanyol restoranında tapas paylaşırken, "Başbaşa zaman geçirebilmemiz çok iyi oldu," dedi. "Seni anne babamın evine götürdüğümde, etrafını saracaklar ve seninle konuşma şansım olmayacak. Yarın akşam hariç tabii. Birisiyle görüşmek için zaman ayarlayan lazım."

Maggie şarap kadehini dudaklarına götürürken, bu sözleri duyunca duraksadı. "Kim?" diye merakla sordu. "Neden?"

"Danny'nin bir arkadaşı." Jill sakince anlatmaya çalışıyordu. "Çok yakışıklı ve çok sevimli."

"Onun bundan haberi var mı?"

"Hayır. Önce sana söylemek istedim."

"Tamam o zaman, onunla görüşmek istemiyorum."

"Neden? Hayatında biri mi var?"

"Jill, bu haftasonu neden Bellingham'a geldiğimi unuttun mu? Eddie'nin ölümünün ikinci senesi. Yapmak istediğim son şey, biriyle tanışmak."

“Bunun harika bir zaman olacağını düşündüm. İki sene oldu. Eddie öldüğünden beri kimseyle çıkmadın, öyle değil mi?”

“Daha hazır değilim.”

Konuşma, garsonun ızgara sosis ve peynirli çıtır köy ekmeginden yapılan sandviçleri getirmesiyle bölünmüştü. Sandviç her zaman üçe bölünürdü, ortası en lezzetli, peyniri en güzel erimiş bölümü olurdu.

Jill, garson masadan ayrıldıktan sonra “Hazır olacağını nasıl bileceksin?” diye sordu. “Sana zamanın dolduğunu söylecek bir alarmın falan mı var?”

Maggie, sandviçi almaya çalışırken, ona kızgınlıkla bakarak sorusuna cevap verdi.

“Bellingham’da yaşayan bir dolu bekâr erkek biliyorum,” diye devam etti Jill. “Sana kolayca birini ayarlayabilirim. Resmen Friday Limanı’nda saklanıyorsun. En azından, erkeklerle tanışabileceğin bir bar veya spor mağazası falan açabilirdin. Oyuncakçı dükkânı neyin nesi?”

“Dükkânımı seviyorum. Friday Limanı’nı seviyorum.”

“Fakat mutlu musun?”

“Evet,” dedi Maggie sandviçinden bir parça ısırıktan sonra. “Gerçekten iyiyim.”

“Güzel, artık hayatınla ilgilenme zamanı geldi çünkü. Daha yirmi sekiz yaşındasın ve biriyle tanışma fikrine açık olmalısın.”

“Buna mecbur değilim. Gerçek aşkı bulma şansı milyarda bir. Ben bir kere yaşadım. Bir daha olacağını sanmıyorum.”

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Geçici bir erkek arkadaş.”

“Geçici?”

“Evet. Geçici ehliyet alıyormuş gibi, böylece gerçeğini bulana kadar, yeteneklerini kullanma şansın olur. Ciddi bir ilişki yaşayacağın kişiyi bulmak konusunda endişelenme... Sadece yola tekrar girmene yardımcı olacak birini seç.”

“Sanırım bu beni C sınıfı sürücü yapar,” dedi Maggie eğlenerek. “Bunu yaparken ailemin kontrolü altında olmalı mıyım?”

“Kesinlikle,” dedi Jill.

Maggie’nin ısrarıyla, öğle yemeğinden sonra, Rocket Donat’ta durdular. Maggie bir dolu donat siparişi verdi: Şuruplular, çikolatalılar, meyveliler...

“Bunlar babam için değil mi?”

“Evet.”

“Annem seni öldürecek,” dedi Jill. “Onun kolesterolünü düşürmeye çalışıyor.”

“Biliyorum ama babam bu sabah bana mesaj attı ve ona bir kutu getirmem için yalvardı.”

“Şımartıyorsun onu.”

“Biliyorum. Zaten bu yüzden en çok beni seviyor.”

Eve giden araba yolu araçlarla ve bahçe çocuklarla doluydu. Çocuklardan bazıları Maggie’ye koştular, aralarından biri düşen dişinin yerini gösteriyor, bir diğeri de onunla saklambaç oynamasını istiyordu. Maggie kahkahalar atarak, onlarla daha sonra oynayacağına söz verdi.

Eve girince Maggie annesi, kardeşleri ve kardeşlerinin eşlerinin yemekle ilgilendikleri mutfığa gitti. Beyaz saçlarıyla hâlâ çekici ve güzel yüzüyle makyaja ihtiyacı olmayan annesini öptü. Annesi, “GELDİM, GÖRDÜM, YENDİM AMA HATIRLAMİYORUM” yazan bir ön-lük takmıştı.

“Bunlar baban için değildir umarım?” diye sordu annesi kutuya bakarken.

“İçi kereviz sapı ve havuç dilimleriyle dolu,” dedi Maggie. “Kutu sadece süs için.”

“Oturma odasında,” dedi annesi. “Ses sistemi kurdurduğumuzdan beri televizyona yapıştı. Silah seslerinin gerçek gibi geldiğini söylüyor.”

“Silah sesi duymak istiyorsa onu arabayla Tacoma’ya da götürebilirdin,” dedi kardeşlerinden bir tanesi.

Maggie güldü ve oturma odasına gitti.

Babası, kucağında uyuyan bir bebek ile köşedeki büyük koltukta oturuyordu. Maggie odaya girdiği anda, adamın bakışları hemen kızının elindeki donat kutusuna gitti. “En sevdiğim kızım benim,” dedi.

“Merhaba baba,” dedi Maggie eğilerek ve babasının başını öpüp kutuyu kucağına koydu.

Babası paketi karıştırdı, en sevdiği donatı buldu ve büyük bir zevkle yemeye başladı. “Gel yanımda otur. Bebeği de alsana kucağına. Bunun için iki elimi kullanmam lazım.”

Maggie dikkatlice bebeği aldı ve “Bu kim?” diye sordu. “Tanımıyorum.”

“Hiçbir fikrim yok. Birisi elime verdi.”

“Torunlarından biri mi acaba?”

“Olabilir.”

Maggie babasının, dükkân, Friday Limanı’nda olup bitenler, son zamanlarda tanıştığı ilginç insanlar hakkındaki sorularını cevapladı. Babasının gözlerinin heyecanla parlamasını gördüğü anda sustu.

“Kimmiş bu adam bakalım? Ne iş yapıyor?”

“Önemli biri değil. Bir şey olduğu yok yani. Hem sevgilisi var. Buraya gelirken feribotta sohbet ettik sadece.” Bebeğin uykusunda kıpırdadığını fark edince, Maggie onun küçük sırtına elini koydu ve yavaşça salladı. “Sanırım onunla biraz flört ettim.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Bilmiyorum ama düşünmeden de edemiyorum. Tekrar bir ilişkiye hazır olduğumu nasıl anlayacağım?”

“Fark etmeden flört etmek bence hazır olduğuna dair bir işaret.”

“Garip geliyor biraz. Eddie’ye hiç benzememesine rağmen, onu çekici buldum.”

Eddie, hastalığından önce pozitif, iyi kalpli ve oyun seven bir adamdı. Maggie’nin bu sabah beraber zaman geçirdiği adamsa katıydı, daha sessizdi ve derin bir yoğunluğu olduğunu belirten şekilde içine kapanıktı. Akılının en gizli köşelerinde, onunla fiziksel bir şeyler yaşamamanın nasıl olabileceğini hayal ettiğinde, Maggie’nin aklında canlanan resim öyle ateşliydi ki korkuyordu. Tabii adamın çekiciliğinin bir parçası da buydu. Eddie’yi

zamanında isteme sebebinin onun güvenli olması olduğunu hatırlıyordu. Şimdiyse Mark Nolan'ı tam tersi nedenden dolayı arzuluyordu.

Başını eğerek, kucağındaki bebeği öptü. Bebek korunmasızdı ama kollarındaydı, cildinin yumuşaklığı ve sıcaklığı mucize gibiydi. Eddie'nin son günlerinde Maggie ondan bir bebeği olmadığı için üzölmüştü. Böylece onun bir parçası hep yanında olabilirdi.

"Canım," dedi babası. "Eddie'yle yaşadıkların benim başımdan hiç geçmedi. Bu yas sürecin daha ne kadar sürer, hazır olup olmadığını nasıl anlarsın, inan bilmiyorum. Ama emin olduğum tek şey var. Bir sonrakinin farklı olacağı."

"Biliyorum, bunun farkındayım. Sanırım asıl canımı sıkın şey, benim artık değıştiğimi fark etmem."

Babası bu cümleye şaşırmış gibi görünüyordu. "Tabii ki değıştin. Tersı mümkün mü?"

"Ama bir yanımdı değışmek istemiyor. Eddie'yle olduğum kişi olarak kalmak istiyor." Maggie, babasının yüz ifadesini görünce duraksadı. "Bu söyledığım çılgınca mı? Psikoloğa mı gitmeliyim?"

"Bence biriyle çıkman lazım. Güzel bir kıyafet giy, bedava yemeğin tadını çıkar ve birisine iyi geceler öpücüğü ver."

"Eddie'nin dul kalmış karısı olmayı bırakırsam, onu kim hatırlayacak? Bu, onu tekrar kaybetmek gibi olur."

"Tatlım." Babasının sesi sakın ve yumuşaktı. "Eddie'den çok şey öğrendin. Bu öğrendiklerin, seni daha

iyi bir insan yaptı. Bunlar hep seninle kalacak. O, unutulmayacak.”

Mark, ona sıcak bir çay getirirken “Üzgünüm,” dedi Shelby. Koltua uzanmış. Gri kaşmir bir elbise giyiyordu. Tam bir şey söyleyecekken bir kere daha hapşırdı.

“Önemli değil,” dedi Mark ve onun yanına oturdu.

Shelby, kutudan bir mendil çekerek burnunu temizledi. “Umarım sadece alerjidir. Sana da geçmesin. Benimle kalmak zorunda değilsin. Kurtar kendini!”

Mark ona gülümsedi. “Birkaç mikroptan korkacak değilim.” Sonra ilaç kutusunu açtı, iki tanesini ona uzattı.

Shelby, kahve masasından bir şişe su aldı ve ilaçları içti. “Harika bir partiye gidecektik,” dedi üzüntüyle. “Janya, Seattle’daki en güzel eve sahip, hem seni herkese gösterecektim.”

Mark “Beni herkese daha sonra da gösterebilirsin,” diyerek yorganı onun üstüne örttü. “şu andan itibaren, iyileşmeye odaklan. Sana kumandayı bile vereceğim.”

“ok tatlısın.” Shelby omzunu ona yasladı ve tekrar burnunu çekti. “Seksi haftasonumuza yazık oldu.”

“İlişkimizde seksten fazlası var.”

“Bunu söylediğini duymak güzel,” dedi Shelby ve duraksadı. “Seks listemizde üçüncü sırada değil mi?”

Mark kanalları gezerken, “Hangi liste?” diye sordu.

“Söylemesem daha iyi aslında. Ama yakın zamanlarda

B kelimesine hazır olduğuna dair beş işaretin ne olduğunu anlatan bir yazı okudum.”

Mark kanal değiştirmeyi bıraktı. “B kelimesi mi?” diye sordu anlamadan.

“Bağlılık. Sen şu ana kadar listedeki üç şeyi yaptın.”

“Bir numara ne?” diye sordu Mark merakla.

“Bar ve diskolardan sıkıldın.”

“Aslında, diskoları hiç sevmedim.”

“İkincisi, beni ailen ve arkadaşlarınla tanıştırdın. Üçüncüsü de bana ilişkimizin sadece seks olmadığını gösterdin.”

“Dört ve beş ne?”

“Sana söyleyemem.”

“Neden?”

“Eğer söylersem, onları yapmayabilirsin.”

Mark gülümsedi ve kumandayı uzattı. “Eğer yaparsam söyle. Bunları kaçırmak istemem.” Shelby izleyebilecekleri filmlere bakarken, Mark elini onun omzuna koydu.

Genellikle aralarındaki sessizlik rahat olurdu, fakat bu seferki gergindi. Mark, Shelby’nin açılış konuşması yaptığının farkındaydı. İlişkide yeni şeyler beklediği, bunun nereye gideceğini öğrenmek istediği belliydi.

İlginç olan, Mark’ın da bu haftasonu bu konuyu konuşmak istemesiydi. Shelby ile evlenmesi ve ona ciddi beklentileri olduğunu söylemesi için binlerce neden vardı. Çünkü gerçekten de böyle düşünceleri vardı.

Shelby ile evlenmek, onunla çıkmak gibiye, Mark

bunu isteyebilirdi. ılgınlıklar, çığlıklar ve kavgalar yoktu. Yaşadıklarıyla ilgili beklentileri oldukça gerçekçiydi. Kadere veya büyük aşka inanmıyordu. Shelby gibi, bazen sürprizler yapabilen, normal ve iyi bir insan istiyordu. İyi anlaşabilirlerdi.

Aile de olabilirlerdi. Bu, Holly için de iyi olurdu.

“Shelby,” dedi Mark boğazını temizleyerek. “Birbiri-mize tamamen bağlanmamız konusunda ne düşünüyor-sun?”

Shelby onun kollarındayken, ona bakmak için kafasını çevirdi.

“Yani, resmi olarak çift olmamızı mı istiyorsun?”

“Evet.”

Shelby mutlulukla gülümsedi. “Az önce dördüncü maddeyi gerçekleştirdin,” dedi ve Mark’a yaslandı.

ALTI

Washington Feribot Sistemi'ni bilen herkesin bildiği gibi gemilerin saatleri çeşitli nedenlerle değişebilir. Bu nedenler, fırtına, gelgitler, kazalar, sağlık nedenleri veya bakım sebepleri olabilir. Ne yazık ki, pazar günü yaşanan gecikmenin nedeni olarak “geminin güvenliği için yapılması gereken bakım” ileri sürülmüştü.

Feribotun yanaşma çizgisine yakın yerlerde, güzel bir park yeri kapmak için bir saat erken geldiği için Mark'ın fazlasıyla boş zamanı vardı ve yapacak hiçbir şeyi yoktu. İnsanlar arabalarından iniyor, köpeklerini çıkarıyor, limanda gazete veya yiyecek gibi şeyler almaya gidiyorlardı. Hava bulutlu ve pusluydu; yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Mark kendini rahatsız ve sıkıntılı hissederek, terminale yürüdü. Açlıktan ölüyordu. Shelby bu sabah kahvaltı etmeye gidecek durumda değildi ve evde sadece mısır gevreği vardı.

Shelby'yle güzel bir haftasonu geçirmişti. Evde oturmuş, sohbet etmiş ve film seyretmişlerdi. Cumartesi akşamı da Çin yemeği sipariş etmişlerdi.

Rosario Boğazı'ndan gelen bir esinti, taze ve tuzlu bir kokuyu beraberinde getirdi ve Mark'ın ceketinin içine soğuk parmaklar gibi girdi. Mark'ın titremesi artmıştı. Deniz havasını derinden soludu. Eve gitmek, bir şeyler yapmak istiyordu.

Terminale girdiğinde, kafeteryaya ilerledi ve yiyecek satan makinenin yanında bir kadının çantasını karıştırdığını gördü. Kızıl ve parlak saçları olan kadını gördüğünde, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Maggie Conroy.

Haftasonu boyunca onunla ilgili düşünceler zihnine uğramıştı. Yalnızken, onunla bir sonraki karşılaştlarında neler olabileceği zihninde dönüp durmuştu. Bu kadınla ilgili merakı durmak bilmiyordu. Acaba kahvaltıda ne yiyordu? Evcil hayvanları seviyor muydu? Yüzmekten hoşlanıyor muydu? Mark bu soruları aklından atmaya çalıştıkça, aklından atması gereken bir şeyler olduğu gerçeği Maggie'yi daha fazla düşünmesine neden oluyordu.

Maggie'ye yaklaştı. Makineyi çalıştırmaya çalışırken, kaşları çatılmıştı. Onun varlığının farkına varınca, Maggie başını kaldırdı. Son görüşmelerindeki eğlenceli hali gitmiş, yerine kırılğan biri gelmişti.

Haftasonu ne olmuştu? Maggie tüm haftasonu ailesi ile olacaktı. Kavgayı etmişlerdi? Bir sorun mu vardı?

Maggie, “Bunlardan yemeyi istemezsin,” dedi ve camda görünen atıştırma yemekleri gösterdi.

“Neden olmasın?”

“Bu makinedeki hiçbir şeyin son kullanma tarihi yok.”

Maggie söylediğini kanıtlamak için elindekini gösterdi.

“Twinkie’nin sonsuza kadar dayandığı söylentisi kesinlikle doğru değil. Gerçekte yirmi beş günlük ömürleri var sadece.”

“Benim evimdeki dolaptaki ömürleri sadece üç dakika.” Mark, onun gözlerinin içine baktı. “Seni öğle yemeğine götürebilir miyim? Görünüşe göre, en azından iki saatimiz var.”

Maggie bir an tereddüt etti. “Burada mı yemek istiyorsun?”

Mark başını salladı. “Biraz ileride bir restoran var. Yürüyerek iki dakika mesafede. Çantanı da benim arabama koyarız.”

Maggie kendini rahatlatmak istercesine “Öğle yemeğine gitmekte bir sorun yok,” dedi

“Ben bunu her gün yapıyorum,” dedi Mark ve onun çantasına uzandı. “Taşımama izin ver.”

Maggie terminalde onu takip etti. “İkimizin beraber yemek yememizi kastetmiştim. Beraber. Aynı masada.”

“İstersen farklı masalarda oturabiliriz.”

Mark, Maggie’nin güldüğünü gördü. Maggie “Aynı masada oturacağız,” dedi kararlı bir şekilde. “Ama konuşmayacağız.”

Yolun kenarından yürürken sis yağmura dönmeye başladı. “Hava beyaz ve ıslak,” dedi Maggie bir yanan derin nefesler alırken. “Bulutlarda yürüyoruz sanki. Küçükken, bulutların tadının harika olacağını düşünürdüm. Bir gün, tatlı olarak bir tabak bulut istedim. Annem tabağıma dondurma koydu.” Gülümsedi. “Dondurma da benim hayal ettiğim kadar lezzetliydi.”

Mark bir yandan Maggie’nin kızıl saçlarının yağmurla iyice kıvrıcıklaşmasını zevkle izlerken, “Peki o sırada sadece dondurma yediğini biliyor muydun?” diye sordu

“Evet. Ama sorun değildi. Önemli olan onun bulut olduğunu düşünerek yememdi.”

“Bazen Holly’yle bu konularda nerede duracağımı çözmekte sorunlar yaşıyorum,” dedi Mark. “Aynı sınıfta hem dinozorların gerçek olduğunu öğreniyorlar hem de Noel Baba’ya mektup yazıyorlar. Holly’ye neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını nasıl öğretmeliyim?”

“Noel Baba’yı sordu mu?”

“Evet.”

“Sen ne dedin?”

“Olup olmadığından emin olamadığımı ama bazı insanların varlığına inandığını söyledim.”

“Bu harika,” dedi Maggie. “Hayal kurmak çocuklar için önemlidir. Hayal kurmasına izin verilen çocuklar, hayalle gerçeği ayırt etmek daha yeteneklidirler.”

“Bunu sana kim söyledi? Duvarında yaşayan peri mi?”

Maggie güldü ve “Ukala,” dedi. “Hayır, bunu bana söyleyen Clover değil. Ben çok okurum. Çocuklarla ilgili her şey ilgimi çeker.”

“Daha fazla öğrenmem lazım,” dedi Mark sıkıntıyla. “Holly’nin çocukluğundaki hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.”

“Gördüğüm kadarıyla, her şeyin iyi gittiğini söyleyebilirim.” Maggie bir an ne yaptığını bilmeden Mark’ın elini tuttu. Ona güven vermek istemişti.. Mark da bu hareketi böyle yorumlaması gerektiğine emindi. Ama onun eli de, Maggie’nin elini sardığında bu farklı bir şeye dönüştü. Daha yakın, daha sahiplenici bir şeye...

Maggie elini gevşetti. Mark onun kararsızlığını kendisi yaşıyormuş gibi hissetti, el tutuşmalarındaki tedirgin keyfin farkındaydı.

Tenin tene değmesi oldukça sıradandı aslında. Ancak bir anda dünyanın ekseni kaymış gibiydi. Mark, Maggie’nin bu hareketine tepkisinin fiziksel mi yoksa başka bir şey olduğuna karar veremiyordu. Her şey kendiliğinden yeni ve duygusal şekilde gelişmişti.

Maggie elini çekti.

Mark hâlâ onun etkisini, parmaklarının biçimini hissedebiliyordu. Cildindeki noktalar Maggie’yi içine çekmişti sanki.

Restorana gidene kadar ikisi de konuşmadı. Restoranın içi koyu renk tahtalar ile kaplıydı ve tarihi mobilyalarla döşenmişti. İçeride yemek, likör ve nemli halı kokusu hâkimdi. Restoran kesinlikle büyük umutlarla açılmıştı ama zamanla gelip giden turistlere hizmet vermeye başlamış, standartlarını düşürmüştü. Yine de zaman geçirmek için güzel bir yerdi. Üstelik boğaz manzarası da vardı.

İçecek siparişlerini almak için bir garson yanlarına geldi. Mark genelde bira içmesine rağmen viski istedi. Maggie önce ev yapımı kırmızı şarap istedi ama sonra, “Bir dakika, ben de viski alacağım,” dedi.

“Sek olsun,” dedi Mark. Garson başını salladı ve gitti. Maggie’nin saçları kurumuştur ve zigzag şeklinde kıvrıklar haline gelmişti. Mark onlara her an bağlanabilirdi. Artık Maggie’ye olan ilgisini yok sayması imkânsızdı. Bir kadında olmasını istediği her özellik onda vardı. Hatta daha önce düşünmediği özelliklere bile sahipti. Her şeyiyle çok güzel düzenlenmiş bir çiçek buketi gibiydi.

Garson gitmeden önce, Mark ondan bir kalem istedi. Garson da ona tükenmez kalem uzattı.

Mark peçeteye bir şeyler yazıp verirken, Maggie merakla onu izledi.

Haftasonun nasıl geçti?

Maggie’nin yüzünde bir gülümseme oluştu. “Konuşmama kuralına uymak zorunda değiliz,” dedi. Elindeki peçeteyi masaya koydu. Hafifçe iç çekti ve “Bilmiyorum,” dedi, sonra karmakarışık bir haftasonu geçirdiğini anlatan el işaretleri yaptı. “Sen ne yaptın?”

“Ben de bilmiyorum.”

Garson içeceklerle beraber geldi ve yemek siparişlerini aldı. Garson gittikten sonra, sek viskisinden bir yudum aldı.

“Beğendin mi?” diye sordu Mark.

Maggie başını salladı ve dudaklarını yaladı. Dilinin bu hareketi Mark’ın kalp atışlarını hızlandırdı. “Bana haftasonunu anlat,” dedi Mark.

“Cumartesi günü, eşimin ölümünün ikinci yıldönümüydü.” Maggie’nin üzgün bakışları viski kadehine takıldı. “Yalnız olmak istemedim. Ailesini ziyaret etmeye karar verdim... Ama ailesiyle tek ortak yönümüz oydu. Sonra fikrimi değiştirdim ve kendi ailemi ziyarete gittim. Tüm haftasonu etrafımda bir dolu insan vardı ama yalnızdım. Ki bu oldukça anlamsız.”

“Hayır. Anlıyorum,” dedi Mark.

“İkinci yıl dönümü, birincisinden farklıydı. Birincisinde...” Maggie başını sallayıp, duygularını anlatamadığını gösteren bir işaret yaptı. “İkincisinde artık bazı günler onu hatırlamamaya başladığımı fark ettim. Bu da kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.”

“Böyle bir durumda o ne derdi?”

Tereddüt eden Maggie viskisine bakarak gülümsedi. Tam o anda, Mark, Maggie’den daha önce böyle gülücükler alan adamı kıskandı. “Eddie bana kendimi suçlu hissetmememi söylerdi. Beni güldürmeye çalışırdı.”

“Nasıl biriydi?”

Maggie cevap vermeden önce tekrar içti. “İyimserdi. Her şeyin güzel yanını görürdü. Kanserin bile.”

“Ben kötümserimdir,” dedi Mark. “Tabii ara sıra iyimser de olabiliyorum.”

Maggie’nin gülümsemesinin yerini ciddiyet aldı. “Kötümserleri severim. Kayığa, can şimitlerini getiren onlardır,” dedi ve gözlerini kapadı. “Sarhoş olmaya başladım.”

“Bir şey olmaz. Feribota seni geri götürürüm, merak etme.”

Maggie ellerini uzattı. Parmaklarını, Mark'ın parmaklarına değdirdi. Küçük bir hareketti ve Mark bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. "Bu haftasonu babamla konuştum," dedi Maggie. "O, hiçbir zaman bana ne yapmam gerektiğini söyleyen biri olmadı, hatta ben büyürken biraz aile gözetiminde olmam iyi olabilirdi. Bana birisiyle bir randevuya çıkmamı söyledi. Artık buna böyle de demiyorlar sanırım."

"Ne diyorlar?"

"Takılma, galiba. Shelby'ye haftasonunu onunla beraber geçirmek istediğinde, bunu nasıl söylersin?"

"Haftasonunu onunla geçirip geçiremeyeceğimi sorarım," dedi Mark, Maggie'nin elini ters çevirip avcunun içini açarak. "Babanın tavsiyesini dinleyecek misin?"

Maggie isteksizlikle başını salladı ve sıkıntıyla içkisine bakarak "Ama bütün bu muhabbetlerden hep nefret ederdim," dedi. "Yeni insanlarla tanışmak, tedirginlik, olmayacağını ilk beş dakikada anladığın biriyle tüm akşamı geçirmek... Şu Chatroullette sitesindeki gibi olsaydı keşke, hemen sıradakine geçebilseydim. En kötüsü de ikinizin de konuşacak bir şeyler bulamadığınız zamanlar oluyor." Fark etmeden, Maggie, Mark'm elleriyle oynamaya, parmaklarının büküldüğü yerleri incelemeye başladı. Mark, Maggie'nin onun eline dokunmasından hoşlanıyor, sinir uçlarında karşılık veren tepkiler oluyordu.

"Senin konuşacak bir şey bulamayacağını hayal bile edemiyorum," dedi Mark.

“Bazen oluyor. Özellikle konuştuğum kişi çok iyiyse. Güzel bir muhabbet her zaman biraz şikâyet de içerir. Ben ortak nefret ve dertlerle birleşmeyi severim.”

“Senin en büyük derdin ne?”

“Müşteri hizmetlerini aramak ve hiçbir müşteri temsilcisi ile konuşamamak.”

“Ben de garsonların verdiği siparişi yazmak yerine ezberlemeye çalışmalarından nefret ederim. Çünkü çoğu zaman siparişi yanlış getirirler. Doğru bile getirse-ler, yemek masaya gelene kadar ben strese girerim.”

“İnsanların cep telefonları ile yüksek sesle konuşmalarından nefret ederim.”

“Kelime oyunu yapmıyorum, cümlesinden nefret ederim.”

“Ben de bazen kullanırım.”

“Kullanma, beni delirtir.”

Maggie güldü. Sonra Mark’ın eliyle oynadığını fark etti ve elini hemen çekti. “Shelby iyi bir insan mı?”

“Evet. Fakat katlanıyorum işte.” Mark viskisini aldı ve kalanını kafasına dikti. “İnsanlarla tanışmayla ilgili teorim şöyle,” dedi, “ilk karşılaşmada asla iyi bir izlenim vermemek gerekiyor. Çünkü ilk karşılaşmadan sonra her şey kötüye gider. Her zaman, verdiğin o ilk izlenime uygun yaşamak zorunda kalırsın ve bu gerçek bile değildir.”

“İlk seferinde iyi bir izlenim vermezsen, ikinci şansın olmayabilir.”

“Maaşı olan bekâr bir erkeğim,” dedi Mark, “her zaman ikinci bir şansım olur.”

Maggie kahkaha attı.

Garson yemeklerini getirdi ve boş bardakları topladı. “Birer tane daha içelim mi?” diye sordu Mark.

“Keşke içebilseydim,” dedi Maggie, “fakat olmaz.”

“Neden?”

“Neredeyse sarhoşum.” Maggie bunu kanıtlamak için gözlerini şaşı yaptı.

“Tamam işte, sadece sarhoş olduğunda durmalısın,” dedi Mark ve garsona döndü. “Birer tane daha!” dedi.

Maggie garson gittikten sonra “Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu ve Mark’a şüpheli şüpheli bakmaya başladı.

“Evet, seni sarhoş edip çılgın bir feribot yolculuğuna çıkarmayı planlıyorum.” Mark, Maggie’ye bir bardak su verdi ve “Gelecek içkiyi içmeden önce bunu iç,” dedi.

Maggie, suyu içerken, Mark ona Shelby’yle geçirdiği haftasonunu anlattı. Bir ekeğin ciddi bir ilişkiye hazır olduğunu gösteren listeden bahsetti. “Daha beşinci maddeyi söylemedi,” dedi. “Sence nedir?”

Maggie ihtimalleri düşünürken, yüzü sevimli şekillere girdi: Burnunu oynattı, yüzünü buruşturdu, üst dudağını kaldırdı. “Ev aramak?” dedi sonunda. “Veya beraber çocuk sahibi olmaktan bahsetmek.”

“Tanrım.” Mark bunun düşüncesiyle ürperdi. “Holly var. Şimdilik o yeterli.”

“Ya sonrası?”

“Bilmiyorum. Başka çocukları düşünmeden önce, Holly için her şeyi sağlamalıyım.”

Maggie ona anlayışla baktı. “Hayatın çok değişti değil mi?”

Mark bunu anlatmak için doğru kelimeleri aradı, Maggie’yle iletişime girme isteğinden tedirginlik duyuyordu. İnsanlara dertlerini anlatmayı seven biri olmamıştı hiçbir zaman, bunu anlamsız buluyordu. İnsanların anlayışını kazanmak, acınmanın bir adım gerisindeydi ve bu da Mark için ölümden farksızdı. Yine de Maggie sorularını sorma şekliyle Mark’ın cevap vermeyi istemesini sağlıyordu.

“Her şeye farklı bakıyorsun,” dedi Mark. “Onu nasıl bir dünyanın içine soktuğunu düşünüyorsun. Televizyondan izlediği programlardan alabileceği bilinçaltı mesajlarından veya yastığında, oyuncaklarında kadmiyum ya da kurşun olup olmadığından endişeleniyorum.” Bir an duraksadıktan sonra sözüne devam etti. “Ondan çocuklarının olmasını istemiş miydin?” Mark, Maggie’nin kocasının ismini söylemek istemiyordu; sanki ismin harfleri aralarında bir çeşit duvar yaratıyordu.

“Bir zamanlar istediğimi zannediyordum. Ama artık öyle değil. Sanırım biraz da bu yüzden oyuncakçı dükânımı seviyorum. Sorumlulukların çoğu olmadan çocuklarla olabiliyorum.”

“Belki tekrar evlendiğinde.”

“Hayır, bir daha evlenmeyeceğim.”

Mark sorgulayan bir tavırla başını yana yatırdı ve Maggie’ye dikkatle baktı.

“Bir kere bunu yaptım,” dedi Maggie, “ve asla bun-

dan pişman olmayacağım... Ama o kadarı yeterliydi. Eddie, bir buçuk sene kanserle mücadele etti ve bu süre içinde her şeyimi verdim, güçlü olmaya çalıştım. Artık başka birisine verebilecek bir şeyim kalmadı. Biriyle olabilirim, fakat birine ait olamam. Anlayabiliyor musun?”

Mark hayatında ilk kez, bencilce olmayan nedenlerle bir kadına sarılmak istedi. İhtirasla değil, sadece onu rahatlatmak istiyordu. “Neden öyle hissettiğini anlayabiliyorum,” dedi kibarca. “Ama bu sonsuza dek sürmez.”

Yemeklerini bitirdiler ve feribot terminaline yürüdüler. Yağmur o kadar hafiflemişti ki neredeyse havada damlalar görülebiliyordu. Gökyüzünün aşağıya doğru baskısını hissedilebiliyorlardı. Dünya, mavi ve gri renkleriyle sarılmıştı ve Maggie’nin saçları kırmızıdan da kırmızıydı, saçlarının her bir kıvrımı çekici bir sarmala dönüşmüştü.

Mark, Maggie’nin saçlarına dokunmak, parmaklarını kıvrımların arasına sokmak için her şeyini verebilirdi. Yürürken Maggie’nin elini tutmak istiyordu. Ancak artık bir şey anlam ifade etmeden birbirlerine dokunmaları imkânsızdı, çünkü Mark, Maggie’yi arzuluyordu.

Belki Shelby’yle ciddi konuşmalar yaptığı için, Maggie’yi çekici buluyor, bilinçaltı ona bir kaçış yolu gösteriyordu. “Kararlarına sadık kal,” dedi kendi kendine.

Muhabbetleri, arabaya feribotta uygun yer bulmak ve oturacak yer aramak için kısa süreliğine kesildi. Daha sonra yan yana oturup, hem her şey hem de hiçbir şeyden konuşmaya devam ettiler. Aralarında zaman zaman

oluşan sessizlikler, sevişme sonrasında ter ve endorfin içinde uzanırken yaşanan huzurlu anlar gibiydi.

Mark, Maggie'yle seks yapmanın nasıl olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Onu yatağa götürüp, aklına geleni yapmayı, en derinlerine inmeyi, hızını yükseltip azaltmayı, vücutlarını esnetmeyi, sonra aynı şeyleri tekrar yapmayı aklından çıkaramıyordu. Maggie'yi vücudunun altında, üstünde, sarmaş dolaş olarak, her şekilde istiyordu. Maggie'nin teni solgun bir beyazlığa ve çillere sahip olmalıydı. Mark, onun vücudunu keşfe çıkmak, elleriyle tenindeki zevk yollarını dolaşıp gizli noktalarını bulmak, onu titretip, kalbinin hızla atmasını sağlamak istiyordu.

Feribot kıyıya yanaştı. Mark, Maggie'den ayrılmak istemediği için ana yolcu güvertesinde beklemesi gerekenden daha çok bekledi. Aşağıya inip, park yerinden arabasını alan son kişilerden biriydi. Gökyüzü şerbet rengindeydi ve bulutlarla doluydu. Mark her zaman olduğu gibi şehir havasının verdiği gerginliğin olmadığı, rahatça nefes alalabildiği adaya döndüğü için kendini rahatlamış hissetti.

Mark arabasına dönmek zorundaydı yoksa arkasındaki arabaların çıkışlarını engelleyecek ve düzinelerce sürücünün öfkesine maruz kalacaktı. Yine de Maggie'ye baktığında, vücudundaki her hücre ondan ayrılma fikrine karşı çıkıyordu.

"Seni bir yerlere bırakmamı ister misin?" diye sordu Mark.

Maggie kızıl saçları omuzlarında dalgalanacak şekilde başını iki yana salladı. “Arabamı yakınlarda bir yere park ettim.”

Mark “Maggie,” dedi dikkatli şekilde, “belki bir ara...”

“Hayır,” dedi Maggie, pişmanlıkla gülümseyerek. “Arkadaşlığa yer yok. Bunun bir geleceği yok.”

Haklıydı.

Söylenecek tek şey “hoşça kal” idi ve Mark genelde bunu yapmak konusunda iyiydi ama bu sefer durum farklıydı, “bir yerlerde karşılaşmak üzere” veya “kendine iyi bak” demek için kendini zorlayamıyordu. Ancak onunla geçirdiği zamanın, kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemesini Maggie’nin hoş karşılamayacağını da biliyordu.

Sonunda Maggie onun bu ikilemini çözdü. Mark’ın tereddütlü haline, gülümseyerek karşılık verdi ve elini onun göğsüne koyup hafifçe itti.

“Git,” dedi.

Mark da gitti. Arkasına bakmadan, aşağıya inen dar merdivenlerden adımları yankılanarak indi. Maggie’nin dokunduğu yerde kalbinin attığını hissediyordu. Arabaya bindiğinde, kapıyı kapatıp emniyet kemerini bağladı. İleri gitmek için verilen işareti bekliyorken, önemli bir şeyi kaybetmiş olmanın verdiği o kötü histen kurtulamıyordu.

YEDİ

Ekim ayının gelmesiyle, balina gösterilerini izlemenin ve su kayağı yapmanın zamanı da bitmişti. San Juan Adası'na hâlâ turist geliyor olmasına rağmen, bu yaz aylarındaki turist baskısıyla karşılaştırılamazdı. Turistler tarafından en çok sorulan sorulardan biri, Friday Limanı isminin nereden geldiğiydi. Maggie öykünün iki ayrı halini de çabucak öğrenmişti. Herkesin tercih ettiği açıklama şöyleydi: Bir kaptan limana girerken, kıyıda birini görüp ona “Bu ne körfezi?” diye sorar. Adamın soruyu anlamayıp, kaptanın günlerden ne olduğunu sorduğunu düşününce “Friday*” der.

Gerçekteyse limanın ismi Hudson Koyu Şirketi için çalışan Hawaili Joseph Friday'den geliyordu. Joseph Friday zamanında limanın dokuz kilometre uzağında, koyun güdüyordu. Denizciler limana yaklaştıklarında, onun kampından yükselen dumanlara bakarak, Friday'in limanına geldiklerini anlıyorlardı.

*Friday: (İng.) Cuma.

1872 yılında ada, Amerika'nın eline geçmiş ve o zamandan beri de endüstri gelişmeye başlamıştı, San Juan Adası da kuzeybatının meyve merkezi haline gelmişti. Burası aynı zamanda keresteciliğin ve somon paketleme şirketlerinin de merkeziydi. Şimdi deniz kenarı büyük sitelerle dolu olsa da zamanında kanaryalarla doluydu. Turizm, San Juan'ın ekonomisinin ana kaynağıydı. Yazları turist sayısı çok olsa da, tüm yıl boyunca ziyaretçiler geliyordu.

Sonbahar kendini iyice belli etmeye başlamış, yaprak renklerini almışken, San Juan Adası'nın sakinleri gelecek günlerdeki kutlamalara hazırlanmaya başlamışlardı. Ada hasat festivali, çiftçi pazarları, şarap tatma etkinlikleri ve tiyatro gösterileriyle coşkunkluk içindeydi. Maggie'nin işlerinde yavaşlama yoktu, müşteriler Cadılar Bayramı kostümleri, aksesuarları ve erkenden Noel alışverişi yapmak için dükkâna geliyorlardı. Maggie, Elizabeth'in kızı Diane'i de yarı zamanlı çalışmak için işe almıştı.

"Belki biraz yavaşlamalısın," dedi Elizabeth, Maggie'ye. "Bir gün kendine izin vermek, seni öldürmez."

"Dükkânda da eğleniyorum."

"Git, dükkândan uzak bir yerlerde eğlen," dedi Elizabeth. "Bir metre yirmi santimden uzun insanlarla da muhabbet etmelisin." Bir anda Elizabeth'in aklına bir fikir geldi "Roche Limanı'ndaki spada masaj yaptırsana. Theron adında yeni bir masörleri var. Bir arkadaşım, melek gibi ellerinin olduğunu söylüyor." Elizabeth hınzırca kaşlarını oynattı.

“Haftalık randevu al derim,” dedi sonra. “Bekârsa, ona çıkma teklif edebilirsin.”

“Masaj yapan kişiye çıkma teklif edemezsin,” diyerek karşı çıktı Maggie. “Doktor, hasta ilişkisi gibi onların durumu.”

“Ne var? Ben kendi doktorumla çıkmıştım,” dedi Elizabeth.

“Gerçekten mi?”

“Muayenehanesine giderek, doktorumu değiştirmeye karar verdiğimi söyledim. Önce şaşırdı, sonra nedenini sordu. Ben de ‘Çünkü cuma akşamı beni yemeğe götürmeni istiyorum,’ dedim.”

Maggie şaşkınlık içindeydi. “Kabul etti mi?”

Elizabeth başını salladı. “Altı ay sonrasında evlenmiştik.”

Maggie gülümsedi. “Harika bir hikâyeymiş.”

“O, ölene kadar, tam kırk bir sene beraberdik.”

“Üzüldüm,” dedi Maggie.

“Çok iyi bir adamdı. Onunla keşke daha fazla zaman geçirebilseydim. Ancak bu, arkadaşlarımla zaman geçiremeyeceğim anlamına gelmez. Arkadaşlarımla seyahate çıkarım, birbirimize e-posta falan göndeririz. Onlarsız ne yaparım bilmiyorum.”

“Benim de harika arkadaşlarım var ama hepsi evliler. Eddie’yle beraberken hayatımda büyük yer kaplıyordu.”

“Hatıraların önünü kapatmasına izin veremezsin,” dedi Elizabeth.

“Haklısın.”

“Yeni bir hayatın var. Eski arkadaşlarını unutma tabii ki ama onlara yenilerini eklemek, kimseye zarar vermez. Özellikle de bekâr olanları. Şimdi hatırladım. Scholaris seni Sam Nolan ile tanıştırdı mı?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Elizabeth kendinden çok hoşnut görünüyordu. “Adada yaşıyoruz Maggie. Dedikoduların gidecek başka yerleri yoktur, hepsi başladığı yere geri döner. Eeee? Tanıştın mı?”

Maggie bir süt sürahisine benzeyen vazodaki taze çiçekleri düzenlemekle meşgul etti kendini. Mark’ın kardeşiyle çıkma fikri kabul edilemez bir şeydi. Herhangi bir benzerlik, göz şekli, ya da sesindeki vurgu, tüm olayı işkence haline getirebilirdi.

Ayrıca bu Sam’e haksızlık olurdu. Maggie, Sam’in olduğu her şeyin değerini asla anlayamazdı çünkü onun ne olmadığını asla aklından çıkaramazdı.

Özellikle de Mark olmadığı gerçeğini düşünmeden edemezdi.

“Brad ve Ellen’a, şu an kimseyle tanışmak istemediğimi söyledim.”

“Maggie, Sam Nolan, dünyadaki en çekici, en iyi kalpli insan. Üzüm bağlarıyla ilgilendiği için bu aralar kimse yok hayatında. Şarap yapıyor. Romantik biri. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemezsin.”

Maggie alaycı şekilde güldü. “Sence böyle genç, yakışıklı, bekâr bir erkek benimle çıkmak ister mi?”

“Neden olmasın?”

“Ben dulum.”

“Tanrı aşkına, dul olduğun için kendini kötü hissetmemelisin. Bu, deneyimli bir kadın olduğun anlamına geliyor, sevilmiş bir kadınsın yani. Biz dullar hayatın, yaşantıların eğlenceli yanının değerini biliriz. İnan bana, Sam Nolan, senin dul olmanı umursamaz.”

Maggie gülümsedi ve kasanın arkasında duran çantasını aldı. “Market Chef’e gidiyorum, öğle yemeği için sandviç alacağım. Sen ne istersin?”

“Ekstra peynirli pastırmalı sandviç lütfen ve ekstra soğanlı...” Maggie kapıya vardığında, Elizabeth arkasından bağırdı. “Her şeyden ekstra olsun!”

Market Chef, adadaki en güzel sandviçleri ve salataları yapan yerdi. Öğle yemeği vakitlerinde kalabalık olurdu ama beklemeye değerdı. Salataları, makarnaları, etli ekmekleri, kalın hazırlanmış sebzeli omletlerini görünce, Maggie hepsinden birer tane almak istedi. Ama sadece yengeç, enginar ve erimiş peynirli sandviç almaya karar verdi. Elizabeth için de pastırmalı sandviç siparişini verdi.

“Burada mı yiyeceksiniz, yoksa paket mi?” diye sordu kasadaki kız.

“Paket lütfen.” Maggie çikolatalı kurabiyeleri görünce, garsona, “Bunlardan bir tane koyar mısınız?” dedi.

Kız gülümsedi. “Bir mi, iki mi?”

“Sadece bir tane.”

“Eğer oturmak isterseniz, sandviçleri size getirebilirim.”

Maggie pencerenin kenarına oturdu ve beklerken insanları seyretti.

Çok geçmeden, elinde beyaz peçeteyle bir kız yanına geldi. "Buyurun."

"Teşekkürler."

"Biri bana bu peçeteyi size vermemi söyledi."

"Kim?" diye sordu Maggie, fakat kız, müşterilere yardımcı olmak için hızla uzaklaştı.

Maggie elindeki peçeteye şaşkınlıkla baktı. Biri üzerine yazı yazmıştı.

Merhaba.

Maggie, gülümseyerek, küçük bir yer olan oturma alanına baktı. Mark Nolan'ı ve Holly'yi köşedeki masada görünce nefesi kesildi. Mark'ın bakışları Maggie'yi yakaladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Maggie içgüdüsel olarak elini sıkınca avuçlarının içindeki peçete buruştu. Mark'ın görüntüsü bile kalbini mutlulukla doldurmaya yetmişti. *Lanet olsun.* Haftalardır kendini, Mark'la karşılaşmalarının, düşündüğü kadar mucizevi bir şey olmadığına inandırmıştı.

Yine de bu kalabalıkta Mark'ı andıran birini her gördüğünde kalbinin yeni alışkanlığı olan sıkışmayı engellemiyordu. Birkaç kere Mark'ı gördüğü rüyanın zevkiyle yorganı bacaklarının arasında toplanmış şekilde uyanmıştı.

Mark masadan kalkıp Holly'yle beraber ona doğru yürümeye başlayınca Maggie içinde delicesine bir arzunun yükselmeye başladığını hissetti. Saçlarının dip-

rine kadar kızarmış olmalıydı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Mark'a doğrudan bakamıyordu ama ondan gözlerini de kaçıramıyor, elinde çantasıyla, orada öylece dikiliyordu.

Neyse ki gülümseyen çocuğa "Merhaba Holly," demeyi başardı. Holly'nin saçları mükemmel şekilde iki tarafa ayrılarak örülmüştü. "Nasılsın?"

Maggie, Holly ona sarılınca şaşırdı. Kendisi de kızın küçük vücudunu kollarıyla sardı.

Holly Maggie'den ayrılmadan başını kaldırıp gülümsemi ve "Dün dişim çıktı," deyip ağzının alt kısmındaki boşluğu gösterdi.

"Bu harika," dedi Maggie. "Artık limonata içerken pipeti koyabileceğin iki yer var."

"Diş perisi bana bir dolar verdi. Arkadaşım Kati'ye, sadece on beş peni vermişti." Holly bu sistemdeki adaletsizlikten hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Diş perisi," dedi Maggie ve gülümseyerek Mark'a baktı. Onun hayali şeylere inanmak konusunda ne düşündüğünü biliyordu.

"Harika bir dişti," dedi Mark. "Tabii ki öyle bir diş, bir doları hak eder." Sonra Maggie'ye şöyle bir baktı. "Yemekten sonra senin dükkânına gelecektik."

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Peri kanatlarına ihtiyacım var," dedi Holly. "Cadılar Bayramı için."

"Peri mi olacaksın? Asalarım, taçlarım ve yarım düzine kanadım var. Gel beraber dükkâna gidelim istersen."

Holly başını salladı ve Maggie'nin elini tuttu.

“Paketini ben taşıyayım,” dedi Mark.

Maggie “Teşekkürler,” diyerek paketi verdi ve hep beraber Market Chef’ten çıktılar.

Yürürken Holly konuşkan ve canlıydı, Maggie’ye arkadaşlarının Cadılar Bayramı kostümlerini, ne çeşit bir şeker almayı umut ettiğini, daha sonra hasat festivaline gidip şeker toplayacaklarını anlattı. Mark’ın konuşmayıp arkalarından yürümesine rağmen, Maggie onun varlığının farkındaydı.

Dükkâna girdiklerinde, Maggie, Holly’yi parlak, kurdeleli, boyanmış peri kanatlarının olduğu bölüme götürdü. “İşte buradalar.”

Elizabeth yanlarına geldi. “Kanat mı bakıyorsun? Ne güzel.”

Holly başında tüllü bir şapka olan, uzun, süslü bir etek giymiş ve sihirli sopa taşıyan bu yaşlı kadına kafasının karıştığını belli eden bir yüz ifadesiyle baktı.

“Neden böyle giyindin? Daha Cadılar Bayramı gelmedi.”

“Dükkânda bir doğum günü partisi olduğunda bu kıyafetimi giyerim.”

Holly ilgiyle çevresine bakarak “Nerede?” dedi.

“Arkada bir parti odası var. Görmek ister misin? Her yeri süsledik.”

Holly, Mark’a izin almak için baktıktan sonra hoplaya zıplaya Elizabeth’le beraber parti odasına gitti.

Mark onun arkasından gülümseyerek baktı ve “Sürekli zıplıyor,” dedi. Sonra gözlerini Maggie’ye çevirdi.

“Uzun süre kalmayacağız. Seni öğle yemeğinden alıkoy-
mak istemem.”

“Hayır, sorun değil. Nasıl...” Maggie ağzına bir kaşık
bal almış da, tatlı acılığına karşı sürekli yutkunmak zo-
rundaymış gibi hissediyordu kendini. “Nasılsın?”

“İyiym, sen?”

“İyi,” dedi Maggie. “Peki Shelby’yle...” Maggie ikisi-
nin nişanlanıp nişanlanmadıklarını soracaktı ama keli-
meler boğazına takıldı.

Mark onun ne sormaya çalıştığını anladı ve “Henüz
değil,” dedi, sonra da “Bunu senin için getirdim” diye-
rek tepesinde bardağı da olan uzun, ince bir termosu
masasının üstüne bıraktı. Maggie, Mark’ın bunu taşıdı-
ğını fark etmemişti.

“Kahve mi?”

“Evet, benim ürettiklerimden.”

Bu hediye Maggie’yi olması gerekenden fazla mutlu
etmişti. “Beni kötü etkiliyorsun.”

Mark ise tutkulu bir sesle “Umarım,” dedi.

Yan yana durdukları ve Maggie’nin bir adım atıp ara-
larındaki mesafeyi aşmanın nasıl olacağını düşündüğü
bu an gerçekten harikaydı. Bedenini Mark’ın sert ve sı-
cak bedenine yaslamak, onun kollarını vücudunda his-
setmek nasıl olurdu acaba?

Maggie’nin teşekkür etmesine fırsat kalmadan, Eliza-
beth, Holly’yle beraber geri geldi. Parti odasındaki süs-
lerden ve kule şeklindeki mumlarla çevrilen pastadan
heyecanlanan küçük kız Mark’ın da bunları görmesini

istediğini söyledi. Mark gülümsedi ve Holly'nin onu odaya sürüklemesine izin verdi.

Sonunda, Mark ve Holly aldıklarını tezgâha koydular: Bir çift peri kanadı, bir taş, yeşil ve mor renklerde tül etekler. Maggie, bir müşteriyle ilgilenirken, Elizabeth onların yanına gitti ve muhabbet ederek hesaplarını halletti.

Maggie, vitrinde duran figürlere ulaşmak için demir merdivenin basamaklarına çıktı. Dorothy, Teneke Adam, Aslan ve Korkuluk'u aldıktan sonra Cadı'dan ellerinde kalmadığını söyledi. "İsterseniz sipariş verebilirim. Bir hafta içinde elinizde olur."

"Emin misiniz?" diye sordu müşteri. "Eğer bir sorun çıkarsa, diğer parçaları boşuna satın almış olmak istemiyorum."

"İsterseniz dağıtıcıyı arayalım ve göndereceklerinden emin olalım." Maggie, kasaya baktı ve "Elizabeth," dedi.

"Numara yanımda," dedi Elizabeth listeye bakarken, müşteriye tanıyınca gülümsedi. "Merhaba Annette, Kelly için mi alıyorsun? O filmi çok seviyor değil mi?"

"En az beş kez seyretmiştir," dedi kadın ve Elizabeth numarayı çevirmeye başladı.

Maggie diğer figürleri toplayarak merdivenlerden çıktı ve elindeki dolaba yerleştirmeye başladı. Ancak elindeki kutulardan bazıları hareket edince dengesini kaybetti.

Bir anda iki el belini tutup dengede durmasını sağladı. Maggie arkasında Mark'ın durduğunu fark edince donakaldı. Mark'ın dokunuşunun baskısı sert, kendinden

emin ve saygılıydı. Maggie, Mark'ın ellerinin sıcaklığını tişörtünün ince kumaşı üzerinden bile hissedebiliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kendini Mark'ın kollarına bırakmamak için zor tutuyordu. O koyu ve gür saçların arasına parmaklarını sokmak, onu kendisine doğru çekmek kim bilir ne kadar güzel olurdu.

“Bunları ben yerlerine koyayım istersen?” diye sordu Mark.

“Hayır, ben yaparım.”

Mark ellerinin aşağı indirdi fakat hâlâ Maggie'nin yakınındaydı.

Maggie kalan kutularla uğraştı ve onları rastgele dola-
ba attı. Merdivenden inerken, Mark'a döndü. Birbirleri-
ne çok yakın duruyorlardı. Mark, deniz, güneş, hava ve
tuz gibi kokuyordu. Bu koku Maggie'nin bütün sinirle-
rini etkiliyordu. Zorla da olsa “Teşekkürler,” demeyi ba-
şarabildi. “Kahve için de teşekkürler. Sana termosu nasıl
geri verebilirim?”

“Daha sonra almaya gelirim.”

Bir başka müşteriyle ilgilendikten sonra Elizabeth
yanlarına geldi. “Mark, Maggie'yi Sam'le tanışmaya ikna
etmeye çalışıyorum. Sence de beraber güzel zaman ge-
çirmezler mi?”

Bu öneri, Holly'nin de çok hoşuna gitmişti. “Sam
Dayımı çok seversin,” dedi Maggie'ye. “Çok komiktir.
Hem Blu-ray oynatıcısı da var.”

Maggie “Yıllardır aradığım iki özellik,” diyerek gü-
lümsemi Holly'ye ama Mark'a baktı ve yüzünün soldu-

ğunu gördü. “Sence onu beğenir miyim?” diye sorma cesaretini buldu kendinde.

“Çok fazla ortak özelliğiniz yok.”

“İkisi de genç ve bekâr,” diyerek Mark’a karşı çıktı Elizabeth. “Daha başka ne ortak özellikleri olacak ki?”

Mark’ın yüzünde artık belirgin bir hoşnutsuzluk vardı. “Sam ile tanışmak istiyor musun?”

Maggie omuzlarını silkti. “Oldukça meşgulüm aslında.”

“Karar verdiğinde bana haber verirsin, hallederim,” dedi Mark, sonra da Holly’ye döndü. “Gitme zamanı ufaklık.”

Küçük kız mutlulukla “Hoşça kal,” dedi ve sarılmak için yine Maggie’nin yanına gitti.

“Güle güle Holly.”

Onlar gittikten sonra Maggie dükkâna bakındı, ortada şimdilik kimse yoktu. “Yemeğimizi yiyelim artık,” dedi ve dükkânın arkasındaki odaya geçip, dikkatlerini dükkânın girişindeki müşterilerin geldiğini işaret eden zilden ayırmadan masaya oturdular.

Elizabeth, sandviçlerin paketlerini açarken Maggie de termosun kapağıyla uğraşıyordu. Kapağı açınca, ortalığa hoş, sıcak, güzel bir koku yayıldı.

Maggie, iyice odaklanmak için gözlerini kapatıp koku kuyu derin bir nefesle içine çekti.

“Şimdi anladım,” dedi Elizabeth.

Maggie gözlerini açtı ve “Neyi anladın?” diye sordu.

“Neden Sam’le tanışmak istemediğini.”

Maggie'nin nefesi kesildi. "Eğer... Düşündüğün buy-
sa... Yani Mark'la alakası yok."

"Sana nasıl baktığını gördüm."

"Onun bir ilişkisi var. Ciddi bir ilişki."

"Evlene kadar hiçbir şey bitmiş değildir. Sana kah-
ve de getirmiş hem." Elizabeth bunu oldukça önemli bir
şeymiş gibi söylemişti. "Dom Perignon şampanyadan
aşağı kalır yanı yok gibi görünüyor." Elizabeth termosu
dikkatle baktı.

Maggie, Elizabeth'e neşeyle "Denemek ister misin?"
diye sordu.

"Gidip bardağımı alayım."

Kahve zaten kremalı ve şekerliydi. Termostan bardak-
lara koyarken bir ışık şelalesi gibi, kadife yumuşaklığıyla
akıvermişti. Sessizce kupalarını kaldırıp tokuşturdular
ve içtiler.

Bu sadece kahve değildi. Bambaşka bir tecrübeydi.
Yumuşak, kavrulmuş, yağlı... Sert ve şekerliydi, acının
zerresi yoktu. Maggie'yi ayak parmaklarına kadar ısıt-
mıştı.

"Harika," dedi Elizabeth, "çok lezzetli."

Maggie bir yudum daha aldı ve efkârla "Bu büyük bir
sorun," dedi.

Elizabeth'in yüz ifadesi anlayışla yumuşadı. "Mark
Nolan'dan hoşlanman mı?"

"Onunla bir şey yaşayamam. Ama ne zaman karşıla-
sak flört etmiyor olsak da öyle hissediyorum."

"Bu bir sorun değil ki," dedi Elizabeth.

“Değil mi?”

“Asıl sorun flört hissi bittiği zaman başlar. Boşver yani, flört etmeye devam et. Onunla sevişmeni engelleyecek tek şey bu olacak çünkü.”

SEKİZ

Cadılar Bayramı'nda Mark, Sam'in Holly'yi Friday Limanı'ndaki, kütüphanede film gösterisi, dükkânlarda şeker toplamaca ve oyun parklarında da çocuk partilerini de içeren etkinliklere götürmesi için ısrar etti. "Maggie'yi görmek için de oyuncakçı dükkânına gitmeyi unutma."

Sam kararsızlıkla "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, herkes tanışmanızı istiyor, buna Maggie de dahil. Git ve bak. Onu beğenirsen, çıkma teklif et."

"Bilmiyorum," dedi Sam. "Suratında o garip bakış var."

"Ne bakışı?"

"Birine yumruk atmadan önce yüzünde beliren bakış."

"Kimseye yumruk atmayacağım," dedi Mark sakince. "O, bana ait değil. Benim hayatımda Shelby var."

"O zaman ben neden Maggie'ye çıkma teklif edersem sana ihanet edeceğimi hissediyorum?"

“Böyle bir şey mümkün değil. Benim hayatımda Shelby var.”

Sam sessizce güldü ve kafasını kaşıdı. “Tamam, gidip bir bakacağım.”

O akşam Sam, Holly’yle eve döndü. Holly Cadılar Bayramı etkinliklerinde çok eğlenmiş ve balkabağı sepetini ağzına kadar şekerle doldurmuştu. Büyük bir tören havasında şekerleri masaya döktüler ve hayranlıkla seyretiler. Holly yemek için hemen iki, üç tanesini aldı.

Mark, Holly omzuna çıksın diye eğilerek “Hadi, yuvarı banyoya,” dedi. “Tanrım, gördüğüm en kirli perisin.”

Mark onu sırtında merdivenlerden çıkartırken Holly kıkırdarak “Sen perilere inanmazsın ki,” dedi.

“İnanıyorum. Burada bir tane var işte.”

Mark küveti doldurup kapağı kapalı klozetin üstüne temiz bir gecelik ve havlu koyduktan sonra aşağı indi. Sam şekerleri bayatlamayacakları bir poşete koymayı daha yeni bitirmiş, mutfağı toparlamaya başlamıştı.

“Nasıldı?” diye sordu Mark. “Dükkâna gittin mi?”

“Yirmi tanesine. Her yer çok kalabalıktı.”

“Oyuncakçı dükkânına?” dedi Mark dişlerini gıcırdatarak.

“Maggie’yi soruyorsun.” Sam, buzdolabından bir bira aldı. “Evet, çok hoş biri. Holly de ona bayılıyor. Tezgahta oturdu ve Maggie’ye şeker dağıtmakta yardımcı oldu. Bıraksam tüm akşam orada kalabilirdi.” Sam birasını açtı. “Yine de Maggie’ye çıkma teklif etmeyeceğim.”

Mark dikkatle ona bakıyordu. “Neden?”

“Çünkü bana Heisman hareketini yaptı.”

“Neyi?”

“Biliyorsun işte...” Sam, Heisman Ödülü’ndeki heykelcik gibi elini öne doğru uzattı. “Sıcak davrandı ama ilgili değildi.”

“Olmalı,” dedi Mark öfkeyle. “Bekârsın, yakışıklı sayılırsın... Sorunu ne?”

“Maggie bir dul... Belki eşi için tuttuğu yas henüz bitmemiştir.”

“Artık bitirme zamanı geldi,” dedi Mark. “İki sene olmuş. Tekrar hayatını yaşamaya başlamalı. Biriyle şansını denemeli.”

“Senin gibi biriyle mi?” diye sordu Sam.

Mark, Sam’e sert sert baktı ve “Ben Shelby’yle beraberim,” dedi.

“Tamam, tamam anladık,” dedi Sam sessizce gülerek. “Kendine de birkaç kere aynı şeyi tekrarla. Belki sonunda sen de söylediğine inanmaya başlarsın.”

Mark sıkıntıyla üst kata çıktı. Kendi kendine, Maggie’nin kiminle, ne zaman çıkmaya başlayacağını onu ilgilendirmediğini söylüyordu. O zaman bu durum onu niye bu kadar çok rahatsız etmişti?

Holly’yi odasında pembe geceliğini giymiş, kendisinin onu yatağa yatırmasını bekler halde buldu. Yatağının yanındaki ışık açıldı, pembe lambadan sıcak bir ışık yayılıyordu. Holly’nin gözleri, sandalyenin arkasına astıkları peri kanatlarına takılmıştı. Fildişi rengi cildi kızarmıştı.

Gözlerinin de ıslak olduğunu görünce Mark'm kalbi endişeyle sıkıştı.

Mark yatağın ucunda oturup, Holly'yi kendine çevirdi. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Sorun ne Holly?"

Holly'nin sesi boğuktu. "Keşke annem de beni kostümle görebilseydi."

Mark, Holly'nin açık renk saçlarını ve minik kulaklarını öptü. Küçük kıza uzun uzun sarıldı. Sonra, "Ben de onu özlüyorum," diyebildi. "Ama bence onu biz görmesek veya duyamazsak da yukarıdan seni izliyor."

"Melekler gibi mi?"

"Evet."

"Sen meleklerle inanıyor musun?"

Mark tam tersini düşünse de "Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. Eğer bu Holly'yi rahatlatacaksa, söylemekte bir sorun yoktu.

Holly geri çekildi ve ona baktı. "Senin inanmayacağın düşünüyordum."

"İnanıyorum," dedi Mark. "Bu bir seçimdir. Eğer istersem, meleklerle inanırım."

"Ben de onlara inanıyorum."

Mark onun saçını okşadı. "Kimse annenin yerini alamaz ama ben de seni onun kadar seviyorum ve her zaman yanında olacağım. Sam Dayın da öyle."

"Alex Dayı da."

"Evet, o da. Bir de şey düşünüyordum. Mesela seninle ilgilenecek ve anne gibi olacak biriyle evlensem hoşuna gider mi?"

“Evet.”

“Shelby hakkında ne düşünüyorsun?”

Holly bunu biraz düşündü. “Ona âşık mısın?”

“Evet, onu önemsiyorum.”

“Âşık olmadığın biriyle evlenmemen gerekir.”

“Aşk da bir seçimdir.”

Holly başını iki yana salladı. “Hayır, bence aşk insanın başına gelen bir şeydir.”

Mark, Holly’ni küçük yüzüne bakarak gülümsedi. “Belki ikisi de doğrudur,” dedi ve onu yatağına soktu.

★★★

Sonraki haftasonu, Mark Seattle’a Shelby’yi ziyarete gitti. Cuma akşamı, Seattle Yat Kulübü’nde, Shelby’nin yeğeninin nişan partisi yapılacaktı. Bu, yani aile etkinliğine katılmak ve ilk kez Shelby’nin anne babasıyla tanışmak ilişkilerinde yeni bir adımdı. Mark onlarla anlaşacağını düşünüyordu. Shelby’nin anlattığına göre, iyi, normal insanlara benziyorlardı.

“Onları seveceğine eminim,” dedi Shelby. “Onlar da sana âşık olacaklar.”

“Aşk” kelimesi, Mark’ın gerilmesine neden oldu. Şu ana kadar, ne Mark ne de Shelby birbirlerine âşık olduklarını söylemişlerdi. Yine de Mark, Shelby’nin bunu duymak istediğini hissediyordu ve bu kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Çünkü o cümleyi söylemeyi hiç istemiyordu. Shelby söyleseydi, o da karşılık verebilirdi belki. Ancak bu Shelby’nin gerçekten istediği anlamda olmazdı herhalde.

Birkaç ay önce, aşka inanmadığını söyleyebilirdi. Ancak Holly bu düşünceyi tamamen değiştirmişti. Holly'yi koruma, içten gelen mutlu etme isteği tam anlamıyla aşktı. Mark'ın daha önce hissettiği hiçbir his, bunun yakınına bile gelmemişti.

Mark, cuma öğleden sonra, Seattle'a uçakla geçmişti. Ancak Holly okuldan hasta geldiği için bütün yolculuk boyunca endişeliydi. "Kesinlikle, iptal etmeliyim," demişti Sam'e.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Shelby seni öldürür. Ben bakarım. Holly iyi olacak."

"Onun geç saatlere kadar oturmasına izin verme," demişti Mark. "Abuk subuk yiyecekler de yemesin. Bir dahaki iboprofenini de vermeyi unutma."

"Evet. Biliyorum. Her şey tamam."

"Holly yarın da hasta olursa, doktor cumartesileri öğlene kadar açık."

"Biliyorum. Senin bildiğin her şeyi biliyorum. Hadi, yola çıkmazsan uçağı kaçıracaksın."

Holly'ye iboprofeni verdikten sonra, Mark isteksizce yola çıkmıştı. Holly'yi koltukta, televizyon seyredirken bırakmıştı. Holly çok küçük, kırılgan ve renksiz görünüyordu. Sam kaç kere küçük kıza iyi bakacağını söylese de, onu bırakıp gitmek Mark'ı rahatsız etmişti. "Yanımda cep telefonum olacak," demişti Holly'ye. "Eğer benimle konuşmak istersen, istediğin zaman arayabilirsin. Tamam mı canım?"

Holly, "Tamam," demiş ve her seferinde Mark'ın kal-

bini eriten o diş boşluğunu gösterecek şekilde gülümsemişti. Mark onu alnından pmişti ve burunlarını tokuşturmuşlardı.

Evden çıkıp havaalanına gitmek doğru değilmiş gibi hissediyordu Mark. Bütün içgüdüleri ona burada kalmasını söylüyordu. Fakat Mark, bu haftasonunun Shelby için çok önemli olduğunu biliyordu ve aile toplantısına gitmeyerek onu kıramaz ve utandıramazdı.

Seattle’a vardıda, Shelby onu BMW Z4’ ile havaalanından aldı. Seksi siyah bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti, sarı saçları açık ve düzdü. Asaleti olan güzel bir kadındı. *Onunla olmayı istemeyecek erkek aptaldır*, diye düşündü. Mark, Shelby’yi beğeniyordu. Ona hayrandı, yanında olmaktan mutluydu. Yine de aralarında yoğun hislerin olmayışı, yavaş yavaş bir sıkıntıya dönüşüyordu.

“Partiden nce, Bill ve Allison’la yemek için buluşacağız,” dedi Shelby. Allison, okuldan beri tanıdığı en yakın arkadaşıydı ve şimdi de üç ocuk annesiydi.

“Harika.” Mark yemeğin keyfini yaşayacak kadar Holly’yi aklından çıkarabilmeyi umuyordu. Telefonunu ıkartıp Sam’den mesaj gelip gelmediğini kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Onu kaşlarının atık olduğunu hissedince, Shelby “Holly nasıl oldu? Hâlâ hastalıktan kurtulamadı mı?” diye sordu.

Mark başını salladı. “Daha önce hiç hasta olmadı. En azından benim yanımda olduğundan beri hiç. Ben evden çıkarken hâlâ ateşi vardı.”

“İyi olacak,” dedi Shelby güven veren bir sesle. Sonra rujlu dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Onunla bu kadar ilgilenmen gerçekten çok tatlı.”

Seattle’da şık bir restoranta gittiler. İlk katta, altı metre büyüklüğünde şarap şişeleri vardı. Masaya, Pinot Nior şarabını sipariş ettiler ve Mark, onu rahatlatacağını umut ederek, kadehindекini hızla bitirdi.

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, damlacıklar pencereye çarpıyordu. Yağmur yavaş, fakat sürekliydi, bulutlar katlanmamış çamaşırlar gibi toplanmışlardı. Binalar sabırla yağmurun üzerlerine yağmasına izin veriyordu, yağmur suyu, sebze bahçelerini ve yağmur ormanlarını ıslatıyordu. Seattle su ile nasıl başa çıkacağını bilen bir şehirdi.

Mark yağmur damlalarının binaların taş ve camdan dış yüzlerinde yaptığı ilginç akıntılara bakarken yaklaşık bir sene önce hayatını değiştiren o yağmurlu akşamı hatırladı. Bir anda Holly’den önce hislerini sonu olan bir maddeymiş gibi ölçtüğünü fark etti. Şimdiyse bu hisleri durdurmanın veya sınırlamanın imkânı yoktu. Acaba çocuk yetiştirmek kolaylaşacak mıydı? İnsanın endişelenmeyi bıraktığı bir an oluyor muydu acaba?

Shelby, Mark’ın telefonuna yirminci kez baktığını gördüğünde “Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir yanın,” dedi yüzünde sorgulayan bir gülümsemeyle. “Canım, eğer Sam aramadıysa, bir sorun yok demektir.”

“Belki de bir şeyler olmuştur ve aramaya zaman bulamamıştır,” dedi Mark.

Allison ve Bill, çocuklar konusunda deneyimli olduklarından birbirlerine gülümsediler. “İlk çocuk en zordur,” dedi Allison. “Her grip olduklarında, korkuyorsun... İkinci ve üçüncüdeyse o kadar çok endişelenmiyorsun.”

“Çocuklar tahmin edemeyeceğin kadar dayanıklılar,” dedi Bill.

Bunları sadece onu rahatlatmak için söylediklerini bilmek Mark’ın endişesini azalmamıştı.

Shelby, Allison’a gülümseyerek “Bir gün iyi bir baba olacak,” dedi.

Bu övgünün Mark’ı sevindirmesi gerekirdi ama daha çok canını sıkmıştı. Bir gün? Mark zaten bir babaydı. Baba olmak, sadece biyolojik baba olmak demek değildi. Hatta biyolojik kısım babalıkla ilgili en küçük noktaydı herhalde.

Mark “Bir dakikalığına çıkıp, Sam’i aramam lazım. Affedersiniz,” diyerek masadan kalktı ve restoranın lobisine gidip cep telefonunu çıkarttı. Shelby ve diğer çiftin, onun abarttığını düşündüklerini biliyordu amma umurunda bile değildi. Holly’nin iyi olduğunu öğrenmek istiyordu.

Aramaya cevap verildi. Kardeşinin sesini duydu. “Mark?”

“Holly nasıl?”

Bunu gergin bir sessizlik takip etti. “Pek de iyi değil aslında.”

Mark, kanının donduğunu hissetti. “İyi değil ne demek şimdi yahu?”

“Sen gittikten az sonra kusmaya başladı. Midesini tamamen boşalttı neredeyse. Küçük bir vücudun bu kadar korkunç şey üretebileceğini tahmin edemezdim.”

“Sen ne yaptın? Doktoru aradın mı?”

“Tabii ki aradım.”

“Doktor ne dedi?”

“Muhtemelen grip olduğunu, şurup vermemi ve ibuprofenin midesini bozmuş olabileceğini söyledi. Şu an sadece Tylenol veriyoruz.”

“Hâlâ ateşi var mı?”

“Son baktığımda otuz sekizdi. İlacı, ona iyi gelecek kadar midesinde tutamıyor.”

Mark telefonu sıkıca tuttu, tek istediği o an adadaki evinde olmak ve Holly’ye bakmaktı. “İhtiyacın olan her şey var mı?”

“Aslında marketten etsuyu çorba almam gerekiyor. Birazdan çocuğa bakması için birini çağıracağım.”

“Ben geliyorum.”

“Hayır, gelme. Arayabileceğim bir sürü insan var. Tanrım, tekrar kusmaya başladı. Kapatmam lazım.”

Bağlantı kesildi. Mark panikle düşünmeye çalıştı. Hemen havaalanını arayıp Friday Limanı’na giden ilk uçağa rezervasyon yaptırdı ve taksi çağırıp masaya döndü.

“Sonunda,” dedi Shelby gülümseyerek. “Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başlamıştım.”

“Üzgünüm, Holly çok hasta. Geri dönmem lazım.”

“Bu akşam mı?” diye sordu Shelby kaşlarını çatarak. “Şimdi mi?”

Mark kafasını salladı ve durumu anlattı. Allison ve Bill anlayışlı görünüyorlardı, Shelby ise gittikçe daha sıkıntılı görünüyordu. Holly için bu kadar endişelenmesi Mark'ın kendini ona daha yakın hissetmesini sağlamıştı. Acaba onunla adaya gelmeyi ister miydi? Ona soramazdı ama teklif ederse belki...

Shelby masadan kalkarak nazikçe Mark'ın koluna dokundu, "Bu konuyu özel olarak konuşalım," dedi. Sonra da Allison'a dönüp "Hemen geliyorum," dedi.

"Tabii ki." İki kadın, sadece kadınların anlayabileceği şekilde baktılar.

Shelby ve Mark, restoranın girişine gidip rahatsız edilmeyecekleri bir köşe buldular.

"Shelby..." diye söze başladı Mark.

Shelby ise "Dinle," diyerek onun sözünü kesti, "Ya ben ya da Holly diye bir şey seçim yapmanı istemiyorum fakat sen gitmezsen de Holly iyi olacak; ama sen gidersen ben iyi olmayacağım. Bu akşam bu partiye gelmeni, ailemle tanışmanı istedim. Sam, Holly için gereken her şeyi zaten yapıyor, senin daha fazla yapabileceğin bir şey yok."

Shelby konuşmasını bitirdiğinde, Mark aralarındaki bağ ve sıcaklığın yok olduğunu hissetti. Tersini söylese de, Shelby, Holly'yle onun arasında seçim yapmasını istiyordu. "Biliyorum," dedi Mark. "Ama tüm bunları, Holly için ben yapmak istiyorum. Çocuğumun hasta olduğunu bilerek eğlenemem. Tüm akşam, bir köşede cep telefonumda olurum."

“Fakat Holly senin çocuğun değil. Kendi çocuğun değil.”

Mark, Shelby’ye onu tanıımıyormuş gibi baktı. Ne demekti şimdi bu? Biyolojik babası olmadığı için endişelenemez miydi? Holly için sadece bu kadar mı endişelenmeye hakkı vardı?

Böyle küçük anlarda büyük şeyler ortaya çıkar. İşte birkaç kelime sayesinde Mark ve Shelby’nin ilişkisi tamamen değişmişti. Mark mantıksız mı davranıyordu? Abartıyor muydu? Bunların hiçbiri umurunda değildi. Onun ilk düşüncesi Holly’ydi.

Shelby, Mark’ın yüz ifadesini gördüğünde, sabırsız bakışlarını ona dikti. “Öyle demek istememiştim.”

Mark’ın beyni hızla çalışıyordu. Nasıl anlaşılırsa anlaşılın, Shelby’nin söylemek istediği bunlardı.

“Sorun değil.” Mark ilişkilerinde yaşadıkları bütün destekleyici özelliklerin her sözle birer birer parçalandığını hissederek durdu. “Ama Holly benim çocuğum Shelby. Benim sorumluluğumda.”

“Sam’in de.”

Mark başını iki yana salladı. “Sam yardımcı oluyor. Yasal olarak vasisi benim.”

“Ne yani, iki tane yetişkin adam tarafından aynı anda bakılmaya mı ihtiyacı var?”

Mark dikkatle cevap verdi. “Orada olmam lazım.”

Shelby kafasını salladı ve içini çekti. “Tamam. Görüldüğü gibi, bu konu hakkında daha fazla tartışmaya gerek yok. Seni havaalanına bırakayım mı?”

“Taksi çağırdım.”

“Seninle gelmeyi teklif ederdim ama bu akşam kuze-
nim için burada olmak istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Mark ve bunu göstermek için elini
Shelby’nin sırtına koydu. “Akşam yemeği bana ait. Hos-
tese kredi kartımın numarasını vereceğim.”

“Teşekkürler, Bill ve Allison bundan hoşlanacaklar.”
Shelby hüzünlü görünüyordu. “Holly’nin nasıl olduğu-
nu bana da haber verirsin. Tabii onun iyi olacağını zaten
biliyorum.”

“Tamam,” dedi Mark ama onu öpmek için eğildiğin-
de Shelby yüzünü döndü, böylece dudakları yanaklarına
değdi.

DOKUZ

Hava alanına gidiş, sonsuza dek sürmüş gibiydi. Mark'ın Friday Limanı'na yaptığı uçak yolculuğu o kadar yavaştı ki kayak yaparak gitse daha çabuk varabileceğini düşünmüştü. Üzüm bağına vardığında saat ondu. Beyaz Sebring marka bir araba, evin önünde park etmişti.

Mark arka kapıdan içeri girdi ve doğru mutfağa gitti. Sam oradaydı ve kendine bir kadeh şarap koyuyordu. Bezgin görünüyordu. Tişörtünün önü ıslanmış, saçları da havaya kalkmıştı. Rafın üstünde ilaç şişeleri ve boş bardaklarla enerji içeceği kutuları vardı.

Sam, Mark'ı görünce şaşırdı ve kafasını iki salladı. "Sana söylememem gerektiğini biliyordum," dedi yenilgiyle. "Tanrım, Shelby benden nefret etmiştir."

Mark, çantasını yere koyup ceketini çıkarttı. "Umrunda değil. Holly nasıl? Dışarıdaki kimin arabası?"

"Maggie'nin. Holly de şimdi daha iyi. Bir buçuk saat-tir kusmuyor."

“Neden Maggie’yi aradın?” diye sordu Mark şaşkınlıkla.

“Holly onu seviyor. Cadılar Bayramı’nda tanıştığım da, Holly’yle ilgili desteğe ihtiyacım olursa aramamı söylemişti. Önce Alex’i aradım, o cevap vermeyince Maggie’yi aradım. Hemen geldi. Tanrım, gerçekten harika biri. Ben alışverişe giderken, Holly’yi sıcak banyoya soktu, ortalığı temizledi ve Holly’nin ilacı midesinde tutmasını sağladı.”

“Ateşi düştü mü?”

“Şimdilik... Ama arada yükseliyor. Devamlı kontrol etmek lazım.”

“Akşam ben ona bakarım, sen biraz dinlen.”

Sam, Mark’a baktı ve gülümseyerek şarabından bir yudum daha içti. “Ben hallederdim ama geldiğine de sevindim.”

“Gelmek zorundaydım. Yoksa partide Holly’yi düşünüp herkesin tadın kaçıracaktım.”

“Shelby ne dedi?”

“Bundan hoşlanmadı tabii.”

“Affedecektir. Bir buket çiçek ve küçük bir yalvarma durumu çözecektir.”

Mark irkilerek başını salladı. “Ona yalvarmayacağım. Shelby’yle devam edebileceğimizi hiç sanmıyorum.”

Sam’in gözleri açıldı. “Sırf bunun yüzünden ondan ayrılacak mısın?”

“Bundan dolayı değil. Son zamanlarda fark ettim ki... Neyse, sonra konuşuruz. Şimdi Holly’yi görmem lazım.”

Mark merdivenlerden çıkarken, Sam “Eğer ayrılırsanız,” dedi, “Shelby’ye söyle intikam için onunla seks yapabilirim.”

Holly’nin odasına giden hol, sabun ve amonyak kokuyordu. Lambanın ışığı tahta zemine yumuşak bir hava vermişti. Mark, bir an, dışarıdan gelen birinin ev hakkında ne düşünebileceğini merak etti: Boş odalar, kumlanması gereken yerler, boyanmamış duvarlar. Tamirat hâlâ devam ediyordu. Şu ana kadar sadece yapının sağlam ve emniyetli olması için uğraşmışlardı fakat evi süslemek için henüz bir şey yapmamışlardı. Mark’ın, Maggie’nin dehşete düştüğüne dair şüphesi yoktu.

Holly’nin odasına girince, kapının eşiğinde durdu. Maggie, Holly’nin yanına yatmıştı. Küçük kız da onun koynuna kıvrılmıştı ve yanında oyuncak hayvanları vardı.

Maggie’nin yüzünde makyaj yoktu ve saçları at kuyruğuyla toplanmıştı. Bu haliyle ergen bir genç kız gibi görünüyordu. Burnunda çiller vardı. Donuk yüzlü fakat huzurlu görünen Holly’ye kitap okuyordu.

Holly uykulu gözlerle Mark’a baktı. “Geri gelmişsin.”

Mark yatağa gitti ve ona sarıldı. Eliyle ateşini ölçtü. “Tabii ki geldim. Eğer kızım hastaysa, ondan uzakta olamazdım.”

“Ben kustum,” dedi Holly ciddi bir ses tonuyla.

“Biliyorum, bebeğim.”

“Maggie de bana ayı getirdi ve banyo yaptırdı.”

“Tamam ama artık uyuman gerekiyor.”

Mark, Maggie'ye baktığında onun karanlık bakışlarına yakalandı. Elini ona doğru uzatıp, parmak uçlarıyla burnunun üzerindeki çillere dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

Maggie ona gülümsedi ve soru sorar bir tavırla, "Bölümün bitimine bir sayfa kaldı aslında," dedi. Mark başını salladı, sonra da geri çekilerek yatağın kenarına oturdu. Maggie okumaya devam ediyordu. Bir an Mark'ın bakışları Holly'ye gitti. Gözkapakları neredeyse kapanmıştı, nefes alışları düzenli ama yavaştı. Gerginlik, rahatlatma ve heyecan hisleri Mark'ın içinde birbirine girmişti.

Bölüm bittiğinde "Mark Dayı," dedi Holly ve yatağın içinden küçük bir el yükseldi.

"Evet?"

"Sam izin verdi," dedi küçük kız ve durup esnedi, "kahvaltıda çubuklu dondurma istiyorum."

Mark "Bana uyar," deyip onu öptü ve "Şimdi uyu artık," diye mırıldandı. "Bu akşam sana ben bakacağım."

Holly, yastıklarının içine yerleşti ve uykuya daldı. Maggie de yavaşça çekildi ve yataktan kalktı. Kot pantolon ve pembe bir kazak giyiyordu. Kazağı açılmıştı. Maggie kızardı ve hemen kazağı aşağıya çekti, fakat Mark belinin görüntüsünü yakalamıştı.

Odadan beraber çıktılar. Lambayı söndürdüler, fakat gece lambasını açık bıraktılar.

Merdivenlerden aşağıya inerken "Teşekkürler," dedi Mark fısıldayarak. "Üzgünüm, Sam seni aramak zorunda kalmış. Burada olmalıydım."

“Sorun değil. Yapacak başka bir şeyim yoktu zaten.”

“Başkasının hasta çocuğu ile ilgilenmek öyle kolay iş değil tabii.”

“Yok, ben hastalıklara alışığım. Rahatsız olmadım. Üstelik Holly çok tatlı bir kız, onun için her şeyi yaparım.”

Mark, Maggie’nin eline uzandı ve nefesinin hızlandığını duydu. “Dikkat et, buradaki zemin sağlam değil, daha döşemesini bitirmedik.”

Bir anda parmakları birbirine dolandı, şimdi sıkıca el ele tutuşmuşlardı. Maggie, Mark’ın ona aşağıya kadar yardımcı olmasına izin verdi.

“Ev daha görülecek durumda değil,” dedi Mark.

“Harika bir yer. Yapısı güzel. Yenilemeyi bitirdiğinizde adanın en güzel evi olacak.”

“Hiçbir zaman bitiremeyeceğiz,” dedi Mark ve Maggie güldü.

“İki odayı hallettiğinizi gördüm... Holly’nin odası ve banyosu. Bu çok şey anlatıyor.” Maggie elini Mark’ın elinden çekerek korkuluklara tutundu.

“Ben nden gideyim,” dedi Mark.

“Neden?”

“Eğer düşersen, seni tutabilirim.”

“Dşmem,” diye karşı ıktı Maggie ama Mark’ın nden gitmesine de izin verdi. Merdivenlerden inerken, Maggie’nin sesi Mark’ın üzerine gl yaprakları gibi dökülüyordu. “Termosunu getirdim. Sayende tekrar kahve içmeye başladım. Gerçi hiçbiri senin getirdiğin kadar lezzetli değil.”

“Gizli malzeme.”

“Neymiş o?”

“Söyleyemem.”

“Neden?”

“Eğer kendin yapmayı öğrenirsen, daha fazlası için bana gelmezsin.”

Maggie bunu anlamaya çalışırken, kısa bir sessizlik olmuştu. “Yarın sabah, dükkâna gitmeden önce, Holly’yi görmeye tekrar geleceğim. Bu termosun tekrar dolması anlamına gelir mi?”

“Senin içi sınırsız miktarda.” Merdivenler bitmek üzereyken, Mark, Maggie’nin sallandığını gördü.

“Ah...” Maggie elini ona doğru uzattı ve bedeni yavaşça Mark’ın vücuduna dayandı. Mark ellerini onun kalçalarına koyarak Maggie’nin dengesini bulmasını sağladı. Genç kadının saçlarının kıvrıcık bir buklesi yüzüne değmiş ve anında tahrik olmasını sağlamıştı. Maggie ağırlığını yine öne doğru vererek, tamamen Mark’ın kontrolü altında duruyordu. Mark inanılmaz derecede onun farkındaydı, sıcak ve hızlanan nefes alışlarının yarattığı bu gerilimi rahatlatmak için can atıyordu.

Mark “Bir dahaki merdivende, tırabzanlar bitecek,” dedi. Sam ve Mark’ın alışık olduğu, fakat ilk gelen ziyaretçilerin fark etmediği bir ayrıntıydı bu.

“Beni neden uyarmadın?” diye fısıldadı Maggie.

Elleri, Mark’ın omuzlarındaydı. Mark, kolayca onu kendine çekip öpebilirdi. Ama onu neredeyse sarılmış bir halde tutarken sakın olmayı başardı. Maggie’nin ne-

fesinin aralarındaki havadaki etkisini hissedebilecek kadar yakınlardı birbirlerine.

“Belki seni yakalamak istemişimdir,” dedi Mark.

Maggie, hazırlıksız yakalandığını gösteren komik bir ses çıkardı. Mark, Maggie’nin parmaklarının, bir kedinin yeni bir yüzeye yaklaştığı gibi vücuduna dokunduğunu hissedebiliyordu. Yine de ne istediğini dair hiçbir ipucu vermiyor, ne geri çekiliyor ne ileri gidiyor, çaresizce bekliyordu.

Mark geriye çekilip onun basamaktan inmesine yardımcı oldu ve mutfağın sıcaklığına geri döndüler.

Sam, şarabını bitirmiş, yenisini koyuyordu. “Maggie,” dedi samimiyetle, senelerdir birbirlerini tanıyor gibiydiler. Bir kadeh şarap ister misin?”

Maggie başını iki yana salladı. “Teşekkürler, eve gitmem lazım. Köpeğimi dışarı çıkarmalıyım.”

“Köpeğin mi var?” diye sordu Mark.

“Aslında bir süreliğine bakıyorum. Adada hayvanları koruma programı düzenleyen bir arkadaşım var, köpeğe ev bulana kadar benden bakmamı rica etti.”

“Cinsi ne?”

“Bulldog. Bir köpekte olabilecek tüm sorunlara sahip: Kötü eklem yerleri, diş sorunları, cilt alerjisi, hırıltı... Bunların hepsine ilaveten, Renfield’in kuyruğu da yok.”

“Renfield? Bu isim Dracula’nın böcek yiyen yardımcısından mı geliyor?”

“Evet, çirkinliğine bir karakter katmaya çalışıyorum. Aslında, asil olan bir yanı da var. Renfield, ne kadar mü-

kemmel olduğunun farkında değil... Sevilmek istiyor ama bazı insanlar, ona bakmak istemiyorlar.” Bir an Maggie’nin gözleri parladı ve yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Çaresiz bir haldeyim. Sonunda benimle kalacak galiba.”

Mark, Maggie’ye hayranlıkla baktı. Baştan çıkarıcı ve aynı zamanda sevecen olan, sonsuz bir iyiliği vardı. Mutlu olmak için yaratılmış bir kadındı; cömertçe seviyor, kimsenin istemediği bir köpekle ilgileniyordu.

Mark, Maggie’nin eşinin ölümünden sonra neler yaşadığıyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Maggie kimseye sunacak hiçbir şeyinin kalmadığını söylemişti ama aslında paylaşmak için çok şeyi vardı.

Sam, kollarını Maggie’nin omzuna attı. “Bu akşam hayat kurtardın.”

“Holly’nin hayatı tehlikede değildi,” dedi Maggie.

“Benimkini kastetmiştim yahu,” dedi Sam gülerek ve Mark’a baktı. “İkimizden biri onunla evlenmek zorunda.”

“İkiniz de benim tipim değilsiniz,” dedi Maggie ve Sam onu çapkın bir tavırla kucağına aldı.

“Ruhumdaki boş bir yeri dolduruyorsun,” dedi Sam hevesli şekilde.

“Beni düşürürsen,” dedi Maggie, “yanarsın.”

Mark onların şakalaşmalarını seyrederken, kıskançlıktan ölüyordu. Birbirlerinin yanında çok rahatları, hemen arkadaş olmuşlardı. Sam’in Maggie’ye yaptığı sahte kur sahneleri Mark’ın kendini hisleriyle dalga geçiliyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Eve gitmesi lazım,” dedi Mark. Sam onun ses tonunu duyunca, kardeşine kurnazca bir bakış attı ve yüzündeki gülümseme genişledi. Maggie’yi kucağından indirip ona sarıldıktan sonra şarap kadehine döndü. “Kardeşim seninle arabaya kadar yürüyecek,” dedi. “Ben bırakabilirdim ama içkimi bırakmak istemiyorum.”

“Yolumu bulabilirim,” dedi Maggie.

Böyle demesine rağmen, Mark onunla yürüdü.

Kasım gelmişti, siyah gökyüzü bulutlarla doluydu, hava ayaz ve soğuktu. Maggie’nin arabasına doğru yürürken, ikisinin de başları önlerine eğilmişti.

Mark arabaya vardıklarında “Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi.

“Evet?” dedi Maggie.

“Yarın köpeği bize bırakmaya ne dersin? Holly’yle bir gün geçirebilir. Belki benimle de birkaç tur atar. Ona iyi bakarız.”

Karanlıkta, Maggie’nin yüz ifadesini görmek zordu ama sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu. “Gerçekten mi? Renfield’in hoşuna gideceğine eminim ama onunla görünmek istemeyebilirsin.” Mutfaktan gelen ışıktaki yüzleri birbirlerine dönük duruyorlardı. Mark’ın gözleri karanlığa alıştı. “Gerçekten, Renfield’ı yanında taşımak utanç verici olabilir.” diye devam etti Maggie. “İnsanlar bakıyorlar. Ona yılanın saldırıp saldırmadığını soruyorlar.”

Maggie, Mark’ın çabuk sinirlenen biri olduğunu mu düşünüyordu? Dar kafalı olduğunu mu sanıyordu? Standartları yüksek olduğu için mükemmel olmayan bir

hayvanla görünmeyi kaldıramayacağını mı düşünüyordu? Az önce çıktıkları evin halini görmemiş miydi?

Mark “Getir sen,” dedi sadece.

“Tamam,” dedi Maggie. Bir an mutlu olmuş gibi görünse de, sonra tekrar ciddileşti. “Haftasonunu Shelby’yle geçirecektin.”

“Evet.”

“O niye seninle gelmedi?”

“Kuzeninin nişanına kalmak istedi.”

“Öyle mi?” Maggie bir an ne diyeceğini bilememiş gibiydi. “Umarım bir sorun yoktur.”

“Sorun denemez ama durumumuz iyi görünmüyor.”

“Ama birbirinize uygunsunuz.”

“Birbirine uygun olmanın bir ilişkinin en önemli parçası olup olmadığından emin değilim.”

“Birbirine uygun olmamak sorun değil mi peki?”

“Bu konuda, detaylı konuşulabilir.”

Aralarında yine bir sessizlik oldu. “Umarım her şey düzelir.” Maggie arabasına gitti, kapıyı açtı ve içeriye çantasını attı. Sonra tekrar Mark’a baktı. Saçları evden gelen ışıkla parlıyordu.

“Holly’yle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedi Mark. “Bunun benim için anlamı büyük. Her ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, yanında olacağım.”

Maggie’nin ifadesi çok yumuşaktı. “Çok tatlısın.”

“Değilim.”

Maggie “Evet, öylesin,” dedi ve bir anda Sam’a yaptığı gibi Mark’a sarıldı.

Mark'ın kolları da onu sardı. Sonunda, Maggie'nin vücudunun ona dayanmasının yarattığı hissi biliyordu, göğüslerini, kalçalarını, bacaklarını, göğsüne koyduğu başını, parmak uçlarında dengede durmaya çalışmasını hissedebiliyordu. Bir süre birbirlerine sıkıca sarılarak kaldılar ve aynı anda geri çekildiler.

Ancak bir an durağanlığın şaşkınlığına kapıldılar, sonrasında bir dalganın kıyıya çarpışı gibi doğal ve kaçınılmazmışçasına birbirlerine çekildiler ve aralarındaki sıcaklığı hissederek sıkıca sarıldılar. Mark'ın vücudunun her yanı, Maggie'ye daha da fazla dokunmak istiyordu. Kafasını Maggie'nin saçlarına koydu ve onu kollarının arasına aldı.

Maggie yüzünü Mark'ın boynuna gömmüştü. Nefesi Mark'ın tenine sıcak bir tüy gibi dokunuyor, bastırmaya çalıştığı hisleri, karşı çıkamayacağı arzuları, isteksiz bir öfkeyle uyandırıyordu. Mark kör gibi sıcaklığın kaynağına, Maggie'nin yumuşak dudaklarına ulaştı.

Maggie titriyor, soğuktan korunuyormuş gibi Mark'a daha da sıkı sarılıyordu. Mark, onun kokusunu ve yumuşaklığını içine çekerek dudaklarını Maggie'nin kulağının arkasına götürdü. Arzusu onu sabırsızlaştırmıştı, dudaklarıyla Maggie'nin boynundan, pembe kazağının yakasına kadar indi ve yukarı çıktı. Maggie dudaklarını Mark'ın dudaklarına doğru kaldırdığında nefes nefeseydi. Mark, Maggie karşı çıkmayınca uzun zamandır arzuladığı şekilde onu uzun uzun öptü. Genç kadını keşfediyor, tadıyor, yaşadığı hissin sert ve kontrol edilemez bir hale gelmesine izin veriyordu.

Maggie ilk başta tereddütlüydü, dudakları kararsız bir şekilde yukarı hareket etmişti. Vücudu hafifti ve istekliydi. Mark onun dengesini kaybettiğini hissedince, elini kalçalarına indirdi ve daha da yakınına çekti. Dudakları tekrar buluşmuştu. Mark onu küçük zevk inlemeleri gelene kadar öptü ve parmaklarını saçlarının arasına sakince soktu.

Biraz sonra Maggie onu itti. “Hayır,” kelimesi aralarında belirmişti, Maggie bunu o kadar sessiz fısıldamıştı ki Mark onun söylediğinden bile emin değildi.

Mark vücudunun her bir zerresi buna karşı çıkmak istese de, Maggie’yi hemen bıraktı.

Maggie, bir adım geri attı ve arabasına dayandı. Mark o anda şiddetli bir şekilde tahrik olmuş olmasaydı bunu komik bulabilirdi. Derin bir nefes aldı ve eziyet çeken vücudunun sakinleşmesini beklemeye başladı. Maggie’yi yanına çekmemek için kendini zor tutuyordu.

İlk konuşan Maggie oldu. “Yapmamalıydım... Yanlıştı...” Bir an sustu ve başını çaresizce iki yana salladı. “Tanrım.”

Mark’ın sesi normale dönmüştü. “Yarın sabah geliyorsun değil mi?”

“Bilmiyorum. Evet. Belki.”

“Maggie.”

“Hayır, şimdi değil, yapamam...” Maggie’nin sesinde bir zorlanma vardı, ağlamamak için kendini tutuyor gibiydi. Arabasına bindi ve motoru çalıştırdı.

Mark taşlı yolda dururken Maggie arabayı anayola sürüp, arkasına bakmadan ilerledi.

ON

Maggie, önce ölçülü bir ritimde, daha sonra frekansını ve sesini çığlık atacak hale getiren alarminin ısrarlı çalışıyla uyandı. İnleyerek ve tökezleyerek, kıyafet dola-bındaki saate ulaştı ve onu kapattı. Önceki tecrübelerinden öğrendiği üzere, alarmı yakınına koyarsa onu sürekli susturup uyumaya devam ettiğinden bu sefer bilerek uzağa bırakmıştı.

Kapının tahtasından gelen köpek pati seslerinin ardından kapı ardına kadar açıldı ve Renfield'in iri ve köşeli suratı ortaya çıktı. Yüzündeki ifade, kelleşmiş, hırıltıyla nefes alan, sakat bir bulldogla güne başlamanın harika bir yol olduğuna inanırcasına "*İşte geldim!*" diyordu sanki. Kafasındaki kelliklerin sebebi antibiyotik ve özel bir diyetle şiddeti biraz azalan egzamaydı. Yine de tüyleri hâlâ tekrar çıkmamıştı. Dengesizliği ve koşarken yalpalaması ona tuhaf bir görüntü veriyordu.

"Günaydın garip şey," dedi Maggie ve köpeğin başını

okşamak için eğildi. “Ne akşamdı ama değil mi? Yarım yamalak uyku uyudum, tüm gece dönüp durdum, garip rüyalar gördüm.”

O anda neden uyuyamadığını anladı.

Eli Renfield’in tüysüz başında kalarak sıkıntıyla inledi.

Mark’ın ona dokunuşu... Kendisinin de ona karşılık veriş...

Üstelik bugün onunla yüzleşmemek için hiçbir şansı yoktu. Eğer gitmezse, yanlış bir izlenim verebilirdi. Üzüm bağına gitmek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak dışında hiçbir şansı yoktu. Neşeli ve sakin olacaktı.

Maggie tek odalı evindeki banyoya girip yüzünü yıkadı ve havluyla kurulandı. Beklemediği şekilde ağlamaya başlayınca, havluyu gözlerinde tuttu. Bir an öpüşmelerini hatırlamaya çalıştı. Uzun zamandır bir erkeğin vücuduna dokunmamış ve böyle bir arzu duymamıştı. Mark güçlü ve sıcaktı. Onun çekiciliğine dayanamamıştı, hiçbir kadın dayanamazdı.

Yaşadığı bu hislerin bazıları tanıdık, bazılarıysa tamamen yeniydi. Daha önce böyle güçlü bir şehvet hissettiğini hatırlamıyordu, bedenindeki sıcaklığın sızısına şaşıırıyordu ve bunlar bir ihanet ve tehlike kaynağı gibi görünüyordlardı. Hayatında zaten çok şey yaşamış bir kadın için bu hisler korkutucuydu. Böyle vahşi, çılgın, kalbini parçalayacak bir ilişki istemiyordu artık. Acı ve kayba dayanamazdı. Sadece sakinlik ve huzur istiyordu.

Bunları hepsi anlamsızdı elbette. Maggie, Mark’ın

Shelby'ye dönmesi için birçok nedeni olduğunu biliyordu. Maggie sadece kısa sürelik bir kaçış, bir flört olabilirdi. Mark'ın Maggie'nin geçmişiyle ilgilenmeyi istemesine imkân yoktu, kendisi bile o zamanları düşünmeyi istemiyordu. Dün akşam Mark için hiçbir anlam ifade etmemiş olmalıydı.

Maggie bir şekilde, dün olanların onun için de bir anlam ifade etmediğine kendini ikna etmenin yolunu bulmalıydı.

Havluyu bir kenara koyarak, arkasında homurdayan Renfield'a baktı. "Başımdan neler geçti benim," dedi ona Maggie. "Bununla da başa çıkabilirim. Şimdi gidiyoruz, seni bugünlüğüne oraya bırakacağım. Sen de elinden geldiğince garip olmamaya çalışacaksın."

Kot eteğini, alçak topuklu botlarını ve vücuda oturan ceketini giydikten sonra, hafif bir makyaj yaptı. Pembe allık, rimel, dudak parlaticısı ve kapatıcı, uykusuz akşamını gizlemek için yeterliydi. Acaba fazla mı olmuştu? Mark'ı etkilemek için makyaj yapmış gibi mi görünürdü? Maggie, düşüncelerinin saçmalığı karşısında gözlerini devirip başını iki yana salladı.

Bir yerlere gitmeye bayılan Renfield, Maggie onu arabasına koyunca çok mutlu olmuştu. Kafasını arabanın camından dışarı çıkarmak için uğraştı ama Maggie iri yoldaşının dışarı düşebileceğinden korktuğu için pencereyi hemen kapattı.

Hava açık ve serindi, gökyüzü açık maviydi ve ince bulutlar vardı. Maggie üzüm bağına yaklaştıkça heyecanı

iyice arttı. Neredeyse Renfield gibi olana kadar art arda derin nefesler almaya başladı.

Sam ve çalışanlarının üzüm bağında olduğunu görebiliyordu, kış için nadasa geçmeden önce, geçen senenin ürünlerini topluyorlardı. Evin önüne gelince Maggie arabayı durdurdu ve Renfield'a baktı. "Çok sakın ve kendinden emin davranacağız," dedi, "büyük bir şey yok."

Bulldog okşanmak isteyerek kafasını ona uzattı. Maggie, onu nazıkçe okşadıktan sonra, "Hadi bakalım," dedi.

Renfield'in tasmaından tutarak, onu ön kapıya götürdü. Köpek yavaşça yürüdüğünden, Maggie her basamakta sabırla onu bekliyordu. Daha kapıyı çalmadan, Mark kot pantolonu ve atletiyile kapının önünde belirdi. Çok seksiydi, tişörtü buruşmuş, koyu renk saçları karmakarışıklı. Maggie karnının derinliklerinde sıcak bir arzu hissetti.

"İçeri gel," dedi Mark. Uykulu sesi insanın kulağına müzik gibi geliyordu. Maggie, köpeği de içeri alarak kapıdan adımını attı.

Mark, mavi-yeşil gözleriyle ona bakarak gülümsedi ve eğilerek "Renfield," dedi. Köpek istekle ona yaklaştı. Mark onu Maggie'nin bile yapmadığı kadar sertçe okşadı, boynuyla oynayıp kaşıyordu. Renfield bayılmıştı. Kuyruğu olmadığı için vücudunun arkasını Shakira dansına benzer bir şekilde sallamaya başlamıştı.

"Sen," dedi Mark köpeğe, "Picasso resimleri gibisin. Kubist döneminden tabii."

Renfield hızla soluyarak, Mark'ın bileğini yalayıp yere dümdüz yattı. Ayakları pusula gibi dört ayrı yönü gösteriyordu.

Gergin olmasına rağmen, Maggie köpeğin bu hareketine güldü. "Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?" diye sordu.

Mark yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Maggie'ye baktı "Eminim," dedi. Köpeğin tasmasını gevşetti ve Maggie'yle yüz yüze gelecek şekilde ayağa kalkıp nazikçe tasmanın ucunu onun elinden aldı. Parmakları birbirine değdiğinde, Maggie kalp atışının iyice hızlandığını hissetti. Dizleri titriyor, düşmemek için kendini zor tutuyordu. Renfield'ın yaptığı gibi kendini yere atmanın ne kadar güzel olabileceğini bile bir anlığına düşündü.

Sonunda "Holly nasıl?" diye sormayı başardı.

"Harika. Jöle yiyor ve çizgi film seyrediyor. Dün gece ateşi bir kere daha çıktı ama sonra geçti. Hâlâ biraz güçsüz." Mark, her halini ezberlemek istiyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu. "Maggie... Dün akşam seni korkutmak istemedim."

Maggie'nin kalbi yine hızla atmaya başladı. "Korkmamıştım. Tüm bunların neden olduğunu bilmiyorum. Şaraptan dolayındı herhalde."

"Biz şarap içmedik. Sam içti."

Maggie'nin yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Her neyse işte. Kendimizi kaybettik. Muhtemelen, ay ışığından dolayındı."

"Hava karanlıktı."

“Ve saat geç olmuştı. Gece yarısı civarıydı.”

“Saat daha ondu.”

“Holly’ye yardımcı olduğum için bana minnettardın, ve...”

“Minnettar değildim. Hayır, minnettardım ama seni öpme nedenim bu değildi.”

Maggie’nin sesi çaresizlikle doluydu. “Kısacası ben öyle hissetmiyorum.”

Mark ona şüphayle baktı. “Sen de bana karşılık verdin.”

“Arkadaşçaydı. Arkadaşların öptüğü şekilde karşılık verdim.” Maggie, Mark’ın bunu kabul etmediğini görünce ekledi. “Seni kibarlık olsun diye öptüm.”

“Nezaketen yanı?”

“Evet.”

Mark öne doğru çıkıp, onu kendine çekti ve kollarıyla Maggie’nin kasılmış bedenini sardı. Maggie kıpırdamayacak ya da ses çıkaramayacak kadar şaşkıındı. Mark’ın başı eğildi ve dudakları onunla yavaş, insanın dünyasını tersine çeviren bir öpücükle buluştu. Maggie’nin bütün vücuduna zevk dalgaları yayılmıştı. Bir ateşle zayıfladı ve genç adama kendini tamamen açtı.

Mark bir eliyle onun saçını okşuyor, bukleleriyle oynuyordu. Bütün dünya ortadan kaybolmuştu, Maggie için o anda sadece zevk, arzu ve vücudundaki güzel sızı vardı. Mark’ın dudakları onun dudaklarından ayrıldığında, baştan aşağıya titriyordu.

Mark, doğrudan onun şaşkın gözlerine bakıp, *Ne di-yordun?* der gibi kaşlarını kaldırdı.

Maggie başını hafifçe salladı.

Mark dikkatlice Maggie'nin başını omzuna koydu ve onun ayakları üzerinde durabilecek duruma gelmesini bekledi.

"Bazı şeyleri halletmeliyim," dedi Mark, "bunların içinde Shelby'le olan durum da var."

Maggie geri çekilip Mark'a gerginlikle baktı. "Lütfen ondan benim yüzümden ayrılma."

"Seninle alakası yok." Mark dudaklarını, onun burununa sürttü. "Shelby ona daha layık birini hak ediyor. Bir zamanlar Holly'ye uygun olacağını düşünmüştüm ve bu benim için yeterliydi. Ama son zamanlarda, Holly'ye uygun değilse, benim için de uygun olmayacağını düşündüm."

"Şu an benim kaldırabileceğim biri değilsin," dedi Maggie. "Hazır değilim."

Mark'ın parmakları hâlâ Maggie'nin saçlarındaydı, "Ne zaman hazır olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Önce geçici birine ihtiyacım var."

"Peki, ben senin geçici adamın olurum."

Bu gergin anda bile, Mark onu güldürmeyi başarmıştı. "Peki sonraki kişi kim olacak?"

"O da ben olurum."

Maggie yine güldü. "Mark, hayır..."

"Bekle," dedi sakince Mark. "Bu konuşmayı yapmamız için çok erken. Şu andan itibaren, endişelenmen gereken bir şey yok. Benimle içeriye gel, Holly'ye bakalım."

Renfield da ayaklandı ve onları takip etti.

Holly mutfağın yanındaki oturma odasında yorgan ve yastıklarla sarmalanmış oturuyordu. Dünkü hasta hali yoktu ama hâlâ halsiz ve kırıktı. Maggie'yi görünce, gülümsedi ve kollarını açtı.

Maggie de çocuğa doğru gitti ve onu yanına çekti. “Kimi getirdiğimi tahmin et.”

“Renfield,” diye bağırdı Holly.

Adını duyan, köpek de koltuğun yanına geldi ve gözlerini kırpmaya başladı. Holly ona şüpheyle baktı, köpek, koltuğun tepesine ayaklarını koyunca, Holly geri çekildi. “Tuhaf bir görüntüsü var,” diye fısıldadı Maggie'ye.

“Evet ama o bunu bilmiyor. Kendisinin harika olduğunu düşünüyor.”

Holly kıkırdadı ve öne doğru eğilip hayvanı okşamaya başladı.

Renfield koca kafasını ona yaklaştırdı ve mutlulukla gözlerini kapadı.

Maggie, mırıldanarak bebek diliyle konuşmaya başlayan Holly'ye “İlgiyi seviyor,” dedi.

Maggie güldü ve Holly'nin başını öptü. “Şimdi gitmem lazım. Ona bugün baktığın için teşekkürler Holly. Onu almaya geldiğimde, sana oyuncakçı dükkânından bir hediye getireceğim.”

Mark kapı aralığından onları seyrediyordu, bakışları sıcak ve düşünceliydi. “Kahvaltı ister misin?” diye sordu. “Yumurta ve ekmeğimiz var.”

“Teşekkürler, mısır gevreği yedim.”

“Jöle ister misin?” diye sordu Holly. “Mark Dayım, üç renkten yaptı. Bana biraz verdi ve bunun gökkuşağın-
dan yapılma olduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi?” Maggie, meraklı gözlerle Mark’a baktı. “Dayının hayal gücünü kullandığını duymak güzel.”

“Tahmin bile edemezsin,” dedi Mark. Onunla kapıya kadar yürüdü ve kahveyle dolu uzun termosu verdi. Maggie’nin aklı üzerine çöreklenen bu rahat, evcil hisle karışmıştı. Köpek, çocuk, atletli bir adam, hatta eski ev, hepsi harikaydı.

“Renfield karşılığında özel kahve,” dedi Maggie. “Pek adil olmadı sanki.”

“Bu seni günde iki kez görmem anlamına geliyorsa,” dedi Mark, “böyle bir anlaşmayı her zaman yaparım.”

ON BİR

Sonraki iki hafta boyunca, Maggie, Mark Nolan'ı daha da çok görmeye başladığını fark etti. Ayrıca Mark, Maggie'yi rahatlatan bir şekilde onu sadece arkadaş olarak gördüğünü kabullenmiş gibiydi. Mark sıkça yanında bir termos kahveyle dükkâna geliyor, yanında da pastaneden aldığı beyaz paketin içinde çikolatalı kruvasanlar, şeftalili yuvarlak kurabiyeler, şekerli çubuklar getiriyordu. Arada sırada, Maggie'yi beraber öğle yemeğine çıkmaya ikna ediyordu. Bir keresinde Market Chef'e, bir diğerinde de şarap barına gitmişler ve Maggie zamanın nasıl geçtiğini anlamadan orada iki saat geçirmişlerdi.

Maggie teklifleri geri çeviremiyordu çünkü Mark'ın bir kere bile ona karşı bir hamle yaptığı bir an yakalayamıyordu. Hatta Maggie'nin bu konudaki endişelerini durdurmak için Mark elinden geleni yapıyordu. Öpüşmemişlerdi, iki anlamlı hiçbir yorum yapmıyordu,

onunla arkadaşlığın ötesinde bir şey yaşamak istediğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Mark, Shelby'den ayrılmak için Seattle'a gitmişti. O da bunu ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi karşılaştı. Mark, olanları daha sonra Maggie'ye anlattığında, detaylara girmese de rahatladığı ortadaydı. "Gözyaşları, bağırma veya hüznün yoktu," dedi. Biraz durduktan sonra da "Shelby'de de yoktu," diye ekledi.

"Hâlâ geri çekilme eşiğindesin," dedi Maggie. "Ona dönme ihtimalin var."

"Geri dönüş yok."

"Asla bilemezsin. Telefonundan onun numarasını sil-din mi?"

"Evet."

"Evinde bıraktığı eşyalarını geri verdin mi?"

"Benim evimde eşyalarını bırakma şansı olmadı. Sam ve benim bir kuralımız vardır. Holly evdeyken kimse yatıya kalamaz."

"Shelby, adaya seni ziyarete geldiğinde, sen ve o..."

"Pansiyonda kalıyorduk."

"Tamam," dedi Maggie. "Sanırım gerçekten bitmiş. Hislerini inkâr etmediğine emin misin? Birisini kaybet-tiğinde üzülmen normaldir."

"Hiçbir şey kaybetmedim. Biten bir ilişkiyi zaman kaybı olarak görmem. Her zaman bir şeyler öğrenirsin."

"Shelby'den ne öğrendin?" diye sordu Maggie heyecanla.

Mark bu soruyu dikkatle düşündü. "Uzun bir süre

kavga ediyor olmamamızın güzel bir şey olduğunu düşündüm. Şimdiyse bunun birbirimizle iletişim kuramadığımız anlamına geldiğini fark ediyorum.”

Holly kısa bir süre tekrar Renfield’la bir gün geçirmek istediğini söyledi. Maggie de onu üzüm bağına getirdi. Eve yaklaşırken, ön merdivenlere taşınabilen bir rampa koyduklarını görmüştü. Ağır ve yavaş köpek yüksek merdivenleri çıkmak zor geldiği için rampayı tercih etti. Maggie, Mark kapıyı açtığı anda “Bu Renfield için mi?” diye sordu.

“Rampa mı? Evet. İşe yaradı mı?”

“Mükemmel şekilde,” dedi Maggie gülümseyerek. Mark’ın, köpeğin daha önce geldiğinde zorlandığını fark etmesi ve eve giriş çıkışı kolaylaşsın diye bir şeyler yapması hoşuna gitmişti.

Mark onlar eve girene kadar kapıyı tutarak “Hâlâ onun için bir ev arıyor musun?” diye sordu. Eğilip köpeğin başını okşadı, Renfield da başını kaldırıp, sevilmekten hoşlandığını göstermek için dilini çıkardı.

“Evet ama durum çok iyi görünmüyor,” dedi Maggie. “Çok fazla sorunu var. Yakında kalça ameliyatı olması gerekecek. Egzaması, diş sorunları da var. Güzel olup, bakıma ihtiyaç duymak bir şey, bakıma ihtiyaç duyup, Renfield gibi görünmekse bambaşka bir şey. Kimse istemiyor yani.”

“Aslında senin için uygunsa, biz alabiliriz,” dedi Mark yavaşça, “ona bakmaktan mutluluk duyarız.”

Maggie şaşırmıştı. “Devamlı olarak mı yani?”

“Evet. Neden şaşırdın?”

“Senin tarzın bir köpek değil.”

“Benim tarzım köpek nasıl olurmuş?”

“Yani. Normal bir köpek. Labrador veya av köpeği işte. Seni koşarken yakalayacak cinsten bir köpek.”

“Renfield’ı tekerleklerin üstüne koyarım. Sam ve Holly, geçen sefer geldiğinde, ona kaykay yapmayı öğretmeye çalıştı.”

“Seninle balığa gelemiz. Bulldoglar yüzemezler.”

“Can simidi giyebilir.” Mark ona sorgulayıcı bir bakış attı. “Onu istemem seni niye bu kadar rahatsız ediyor ki?”

Renfield, Mark’a ve Maggie’ye baktı.

“Beni rahatsız etmiyor. Neden istediğini merak ediyorum.”

“İyi bir arkadaş. Sakin. Sam, üzüm bağında böcekleri uzak tutmak konusunda işe yarayacağını düşünüyor. En önemlisi, Holly onu çok seviyor.”

“Ama iyi bakılması lazım. Cilt problemleri var. Uygulaması gereken özel diyeti var. Tüyleri için özel bakım ürünleri var ve veterinerlere çok para harcamak gerekiyor. Uğraşman gereken şeylerin farkında olduğunu düşünüyorum.”

“Her ne gerekiyorsa, hallederim.”

Maggie, neden böyle hissettiğini anlayamıyordu, bü-

yük bir duygu karmaşası içindeydi. Eğilerek köpeği sevmeye başladı, yüzünü tutup ona baktı. “Renfield, sanırım artık bir evin var,” dedi sesi hafifçe titreyerek.

Mark da yere eğildi ve Maggie’nin çenesini eline alıp yüzünü kendine çevirdi. Mavi-yeşil gözleri sıcaktı. “Ne oldu? Onu birine vermekle ilgili kararsızlık mı yaşıyor-sun?”

“Hayır. Beni şaşırttın sadece.”

“Sorunları olduğunu bile bile, ona bağlanmak istemeyeceğimi mi düşündün?” Mark eliyle Maggie’nin yanağını okşuyordu. “Hayatı olduğu gibi kabul etmeyi öğreniyorum. Renfield gibi bir köpek uygunsuz ve pahalı olacak. Ama o, buna değer. Haklıydın, asil bir yanı var. Dışarıdan bakınca çirkin ama şu kendine güvenine baksana! O, iyi bir köpek.”

Maggie gülmek istedi ama çenesi titriyordu. İçi yine hislerinin ağırlığıyla dolmuştu. “İyi bir adamsın,” diye bildi zorla. “Umarım bir gün, değerini bilen biriyle tanışırsın.”

“Umarım.” Mark’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Artık yerden kalkabilir miyiz?”

★★★

Mark, Şükran Günü’nde ne yapacağını sorduğunda, Maggie her sene olduğu gibi Bellingham’da ailesiyle yemek yiyeceklerini söyledi. Annesinin yaptığı hindi hariç, masadaki her şey herkesin gelirken getirdiği yemek ve pastalardan oluşuyordu.

“Bu sene adada kalmak istersen,” dedi Mark, “Şükran Günü’nü bizimle geçirebilirsin.”

Maggie kendine izin vermediği bir şeye, tabaktaki son kurabiyeye, bir kadeh şaraba daha uzanırken tecrübe ettiği o hissi yeniden yaşadı. Mark ve Holly’yle beraber bir bayramı geçirmek kendini çok fazla aralarına dahil etmek olacaktı, onlara fazla yakınlaşacaktı. “Teşekkürler ama ben her zamanki geleneğime bağlı kalsam daha iyi,” dedi zorla gülümseyerek. “Ailem, benden peynirli makarna bekliyor.”

“Peynirli makarna?” Mark mutsuz bir yüz ifadesi takınmıştı. “Büyükkannenin dört çeşit peynir ve ekmek kırıntıları kullandığı şu tarif!”

“Hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?” dedi Mark içini çekerek. “Bana kalanları getirebilir misin?”

Maggie gülmeye başladı. “Kesinlikle utanmazsın. Neyse, senin için bir tabak fazladan yaparım. Turta da yapmamı ister misin?”

“Yapar mısın?”

“Ne çeşit istersin? Elma, balkabağı...”

“Sürpriz olsun,” dedi Mark ve Maggie’nin tepki vermesine fırsat bırakmadan onu yanağından öptü.

Şükran Günü’nden bir gün önce, Maggie, Holly’yi üzüm bağından alıp kendi evine götürdü.

“Ben de davetli miyim?” diye sordu Sam, onlar çıkmadan önce.

“Hayır, bu sadece kızlar için.” dedi Maggie gülerek.

“Peruk taksam olmaz mı?”

“Sam Dayı,” dedi Holly gülerek, “sen en kötü kız olursun.”

“Ve sen de en iyi,” dedi Sam ve onu öptü. “Tamam, bensiz gidebilirsin ama bana büyük bir dilim getirmeyi unutma.”

Holly’yle eve vardığında, Maggie müziği açıp şömineyi yaktı ve önlüklerinden bir tanesini Holly’ye giydirdi. Ona, eski model peynir rende aletini nasıl kullanacağını gösterdi. Maggie peynirleri rendelemek için, mutfak robotunu kullanacak olmasına rağmen, Holly’nin böyle bir şeyi tecrübe etmesini istemişti. Bir çocuğun ölçmek, karıştırmak ve tatmak gibi mutfak işleri yaparken yaşadığı neşeyi görmek çok güzeldi.

“İşte kullanacağımız peynirler,” dedi Maggie. “İrlanda çedarı, Parma peyniri, tütsülenmiş Gouda ve gravyer. Hepsini rendeledikten sonra yağ ve sıcak süt ile eriteceğiz...”

İçerisi güzel kokularla dolmuştu. Mutfakta bir çocuğun olması, Maggie’ye basit malzemelerin karıştırılıp pişirildiğinde ortaya harika bir şeyin çıkmasının nasıl bir mucize olduğunu hatırlatmıştı. Bir orduyu besleyecek kadar çok peynirli makarna yapmışlardı ve tepelerine yağda kızartarak rengini biraz koyulaştırdıkları ekmek parçalarını koymuşlardı. İki çeşit turta yapmışlardı, bir tanesi balkabaklı, diğeri erikliydi. Maggie, Holly’ye turta hamurlarını nasıl kıvracağını da göstermişti. Kalan hamuru da şekillendirip üzerine şeker ve tarçın sürdüler pişirdiler.

“Annem bunlara kurabiye bozması derdi,” dedi Maggie.

Holly, fırının penceresinden turtaların şekillerine bakarken “Senin annen hâlâ yaşıyor mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi Maggie elindeki hamurları açarken. Daha sonra Holly’ye arkasından sarıldı ve beraber fırına baktılar. “Annen nasıl turtalar yapardı?”

“Annem sanırım turta yapmıyordu,” dedi Holly, “fakat kurabiye yapardı.”

“Çikolatalı mı?”

“Tarçınlı kurabiye.”

Maggie, kaybettikleri kişilerle ilgili konuşmanın insana iyi geldiğini biliyordu. Holly’nin hatırlaması iyiydi. Böylece yemeklerle ilgilenirken, kısa kısa konuşmaya devam ettiler, turta olurken arada sırada birkaç anı kırıntısıyla ısındılar.

Maggie, Holly’yi eve bırakırken ona sıkıca sarıldı.

Holly’nin sesi, Maggie’nin karın hizasından geliyordu. “Yarın bizimle Şükran Günü’nü kutlamayacağına emin misin?”

Maggie’nin acı çeken bakışları, yanlarında ayakta duran Mark’a kaymıştı.

“Ne yazık ki gelemeyecek Holly,” dedi Mark yumuşak bir ses tonuyla. “Maggie’nin ailesi yarın için onu bekliyor.”

Aslında, Maggie’nin ailesi onu beklemiyordu ve Maggie onlara katılabildi.

İçindeki suçluluk hissi ve endişe Maggie’nin o akşam

hissettiği bütün güzel duyguları silmişti. Holly'nin kafasına yukarıdan bakarken, Mark'ın samimi bakışlarıyla karşılaştı. Maggie ikisine de kolayca âşık olabileceğini düşündü ve onları kaybederse bunu asla atlatamayacağını hissetti. Ancak onlarla ciddi şekilde yakınlaşmazsa tamir edilemeyecek kalp kırıklıklarını yaşamak zorunda da kalmazdı.

Holly'nin sırtına yavaşça dokundu ve kendini çocuktan uzaklaştırdı. "Gerçekten yarın Bellingham'a gitmem lazım," dedi kısaca. "Hoşça kal Holly, bugün çok eğlendim." Eğildi ve küçük kızın yumuşak ve tarçın kokan yanağını öptü.

Şükran Günü sabahı, Maggie saçlarını düzleştirdi, kotunu, botlarını, baharat rengi kazağını giydi ve koca güveç kabını alıp arabasına gitti.

Tam yola çıkmak üzereyken, cep telefonu çaldı. Arabasını durdurup, çantasındaki rujların, faturaların, bozukluklarının arasından telefonunu buldu.

"Alo?"

"Maggie?"

"Holly?" dedi Maggie endişeli bir sesle. "Nasılsın?"

"Harika," dedi küçük kız neşeyle. "Şükran Günü'nün kutlu olsun."

Maggie rahatlıkla gülümsedi. "Senin de. Neler yapıyorsun?"

"Tuvaletini yapması için Renfield'in dışarı çıkmasına

izin verdim ve daha sonra geri geldiğinde, kabına su koyup verdim.”

“Ona iyi bakıyorsun demek.”

“Sonra Mark Dayım, o dumanı temizlerken bize mutfaktan çıkmamızı söyledi.”

“Duman?” Maggie’nin gülümsemesi yüzünde silindi. “Neden duman vardı?”

“Sam Dayım yemek yapıyordu. Sonra Alex Dayımı fırının kapağını açması için çağırdılar.”

Maggie’nin kaşları çatıldı. Alex neden fırının kapısını açıyordu? “Holly... Mark Dayın nerede?”

“Güvenlik gözlüklerini arıyor.”

“Neden buna ihtiyacı var?”

“Çünkü, Sam Dayıma hindi pişirirken yardımcı oluyor.”

“Anladım.” Maggie saatine baktı. Eğer acele ederse, üzüm bağına uğrayabilir ve sonra da Anacortes’e giden feribota yetişebilirdi. “Holly, sanırım limana gitmeden önce size uğrayacağım.”

“Harika,” diye bir cevap geldi telefonun ucundan. “Bir de... Seni aradığımı söylemesen iyi olur. Bu başımın belaya girmesine neden olabilir.”

“Bundan bahsetmeyeceğim,” dedi Maggie.

Holly cevap veremeden arkadan bir erkek sesi, “Holly, kiminle konuşuyorsun?” diye sordu.

Maggie ona, “Anket için arıyorlar de,” dedi.

“Bir bayan anket yapıyor,” dedi Holly.

Kısa bir süre konuştuktan sonra, Holly, “Dayım bi-

zim bir fikrimiz olmadığını söyledi,” dedi. “Lütfen bizi bir daha aramayın.”

Maggie güldü ve “Tamam, geliyorum şimdi ben,” dedi.

“Görüşürüz.”

Hava soğuktu ve fırtına vardı. İnsanın aklına sıcak şömineli, fırında hindinin olduğu ve televizyonda Marcy’nin seyredildiği günleri getiren Şükran Günü için harika bir havaydı.

Park alanında kusursuz ve gösterişli bir BMW vardı. Bu araç daha tanışmadığı kardeş Alex’in olmalıydı. Kendini biraz yabancı gibi hissetse de, Maggie önemli bir amaçla geldiği için arabasını park etti ve kapıya gitti.

Kadife bir pantolon ve üzerinde hindi çizimi bulunan bir tişört giymiş olan Holly, Maggie’yi kapıda karşıladı. Küçük kız hoplayıp zıplayarak “Maggie!” diye bağırды ve birbirlerine sarıldılar. Renfield da nefes nefese ve mutlulukla hırıldayarak yanlarına sokuldu.

“Dayıların nerede?” diye sordu Maggie.

“Alex Dayım mutfakta. Renfield’la beraber ona yardımcı oluyoruz. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Havada mutfağa yaklaştıkça daha kuvvetlenen yanmış bir yemek kokusu vardı. Fırının önünde, elinde matkabı ve yanında alet kutusu olan siyah saçlı bir adam duruyordu.

Alex Nolan’ın yüz hatları kardeşlerinininkinden daha yumuşak ve düzgündü. Yakışıklı ama soğuktu, kristal mavisi gözleri buz gibiydi. Sam gibi zarif ve şıktı ama

Mark gibi iri değildi. Polo tişörtü ve haki pantolonu hafif salaş görünse de, kaliteli oldukları belliydi.

“Merhaba,” dedi Alex. “Bu kim Holly?”

“Bu Maggie.”

Alex matkapı bırakmaya çalışırken “Lütfen ayağa kalkma,” dedi Maggie. “Belli ki meşgulsün ama... Tam olarak ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Sam fırına yemekleri koymuş ama kazayla, pişirme düğmesi yerine, fırının kendi kendini temizleme düğmesine basmış. Fırın da yemeği anında yakıp kendini otomatikmen kilitlediği için kapağı da açamamışlar.”

“Genellikle, ısı düşünce fırın kilidi açar.”

Alex başını salladı. “Soğudu ama kapak hâlâ açılmıyor. Fırın yeni, kendini temizleme işlemi ilk defa kullandığı için kilitleme sistemi bir şekilde bozuldu herhalde. Ben de parçalara ayırmaya çalışıyorum.”

Maggie başka bir soru daha soramadan bir parlamayla irkildi, ardından arka kapıdan küçük bir patlamayla dumanlar yükselmeye başladı. İçgüdüsel olarak Maggie, Holly’yi korumak için döndü ve başını eğdi. “Tanrım! Bu neydi şimdi?”

Alex, arka kapıya bakarak, ifadesiz bir yüzle “Sanırım hindiydi,” dedi.

ON İKİ

Arka kapı açıldı ve dumanların arasından iri bir figür ortaya çıktı. Gelen Mark'tı, güvenlik gözlüklerini takmış, dirseklerine kadar uzanan bir eldiven giymişti. Musluğa gidip dolabı açtı ve yangın söndürme aletini aldı.

“Ne oldu?” diye sordu Alex.

“Tavaya koyduğumuzda hindi patladı.”

“Önce eritmediniz mi?”

“İki gündür buzdolabındaydı,” diye cevap verdi Mark. İki gündür kelimesine özellikle vurgu yapmıştı. Maggie'nin orada olduğunu fark edince durdu. “Ne yapıyorsun burada?”

“Boşver. Sam iyi mi?”

“Şimdilik iyi. Ama elime geçtiğinde öyle kalmayacak.”

Daha fena bir parlama oldu ve arkasından da küfürler duyuldu.

“Git hayvanı söndür,” dedi Alex.

Mark ona baktı ve “Sam'den mi yoksa hindiden mi

bahsediyorsun?” diye sordu. Kapıyı kapatarak, hızla uzaklaştı.

İlk konuşan Maggie oldu. “Zehirli atık çalışanı gibi giyinerek yapılan herhangi bir yemek...”

“Biliyorum,” dedi Alex gözlerini ovarak. Uzun zamandır uyumayan bir adam gibi görünüyordu.

Duvardaki saate bakınca, Maggie hemen çıkmazsa feribota yetişemeyeceğini fark etti.

Ailesinin evindeki Şükran Günü kutlamasını düşündü; bir sürü çocuk, kardeşleri ve yengeleri mutfakta bir şeyler soyuyor, kesiyor, karıştırıyor olacaktı... Sonra, uzun ve geveze bir yemek... Kalabalığın içinde yalnız olma hissi... Oysa burada bir işe yarayabilirdi. Maggie ona yaslanan Holly’ye baktı ve küçük sırtına yavaşça vurdu.

“Alex,” dedi. “Bugün fırın çalışacak duruma gelir mi?”

“Bana yarım saat ver.”

Maggie buzdolabına gitti, kapısını açtı ve buzdolabının, yumurta, süt, yağ ve taze sebzelerle dolu olduğunu gördü. Kiler de aynı şekilde doluydu. Hindi hariç, Şükran Günü için gerekli her şey vardı. Sadece, bunları nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı.

“Holly, canım, git ceketini bul. Benimle geliyorsun.”

“Nereye gidiyoruz?”

Çocuk ceketini almaya gittiğinde Maggie, Alex’e “Onu birazdan geri getireceğim.” dedi.

“Burada olmayabilirim,” dedi Alex, “fırını tamir ettiğim gibi, eve döneceğim.”

“Eşinle Şükran Günü’nü kutlamak için mi?”

“Hayır, eşim San Diego’ya ailesinin yanına gitti. Boşanıyoruz. Bekâr olduğum zamanlardaki gibi mutlu olana kadar kafayı çekmeyi düşünüyorum.”

“Üzüldüm,” dedi Maggie.

Alex sesini düzeltti. “Evlilik saçmalıktır. Başından beri, şansımızın yüzde elli olduğunu biliyordum.”

Maggie ona düşünceli şekilde baktı. “Bence yüzde yüz olduğunu düşünene kadar evlenmemelisin.”

“Bu gerçekçi değil.”

“Hayır,” dedi Maggie yorgun bir gülümsemeyle. “Ama en azından iyi bir başlangıç noktası.” Sonra ceketini getirmiş olan Holly’ye döndü.

“Gitmeden önce, bu köpeğe bir şey yapabilir misin?” dedi Alex.

“Seni rahatsız mı ediyor?”

“Şu çılgın gözlerle beni seyretmesi bile aşî yaptırmak istememe neden oluyor.”

“Renfield insanlara öyle bakar Alex Dayı,” dedi Holly. “Seni sevdiği anlamına geliyor.”

Maggie, Holly’yi alıp evden çıktı ve arabasına giderken hızlı aramayla bir numara çevirdi. Telefon ilk çalışta açıldı.

“Şükran Günü’nü kutlu olsun,” dedi Maggie’nin babası.

Arkadan gelen köpek havlamasını, ağlayan bebekleri, tabak çanak seslerini ve Perry Como’nun şarkı söyleşini duyunca Maggie gülümsedi.

“Merhaba baba, senin de Şükran Günün kutlu olsun.”

“Bellingham’a gelmek için yolda mısın?”

“Aslında hayır. Bu sene peynirli makarna olmadan idare edip edemeyeceğinizi soracaktım.”

“Nedenine bağlı. Neden bu sene o güzel makarnandan yiyemiyorum?”

“Şükran Günü’nü burada arkadaşlarla beraber geçirmeyi düşünüyordum.”

“Makarnayı feribotla gönderemez misin?”

Maggie güldü. “Neden sana her şeyimi anlatıyorum ki?”

Babası kıkırdadı. “Güzel bir gün geçir. Sonra da beni ara. Peynirli makarnaya gelince, onu da buzluğa koy ve bir sonraki gelişinde yanında getir.”

“Yapamam. Onu arkadaşlarıma vermem lazım. Arkadaşım... Adı Mark... Yemekleri mahvetti ve hindiyi patlattı.”

“Senin de kalmanı sağladı? Akıllı adammış.”

“Bilerek olduğunu sanmıyorum,” dedi Maggie gülererek. “Seni seviyorum baba, annemi de benim için öp. Anlayışın için teşekkürler.”

Ben mutluyum. Maggie telefonu kapatınca bunu hissetti. Kendini neşeli hissediyordu. Holly’yi ön koltuğa oturttu ve emniyet kemerini bağladı. Kemerleri bağlarken, gözünün önüne, evdeki patlamalar geliyor ve kıkırdıyordu.

“Dayımın hindiyi patlatmasına mı gülüyorsun?”

Maggie kendini tutmaya çalışsa da dayanamadı ve kahkaha atmaya başladı.

Holly de gülmeye başlamıştı. Bakışları Maggie'nin bakışlarıyla birleşti ve masumca, "Hindilerin uçabildiklerini bilmiyordum," dedi.

Bu, ikisini de bitirmişti. Birbirlerine tutunarak kahkahalarla güldüler. Maggie gülmekten gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı.

Maggie ve Holly eve dönene kadar, Mark ve Sam arka bahçedeki pislikleri temizlemiş, mutfakta patates soyuyorlardı. Maggie'yi görünce, Mark onun elindeki koca poşeti aldı. İçinde düzinelerce insanı doyuracak büyüklükte dilimlenmiş bir hindi vardı. Holly de Mark'ı elindeki sosla takip etti. Hindinin sarılı olduğu folyodan fesleğen, sarımsak kokuları geliyordu.

Mark, onu dolabın üstüne koyarken "Bu nereden geldi?" diye sordu.

Maggie ona güldü. "İnsanın tanıdıklarının olması güzel. Elizabeth'in damadının Roche Limanı sokağında restoranı var, tüm gün Şükran Günü yemeğİ servis ediyorlar. Aradım ve bir tane sipariş ettim."

Mark, elini dolaba koyarak, Maggie'ye baktı. Yeni tıraş olmuş ve duş almıştı, genç kadının hislerini harekete geçirecek kadar iyi görünüyordu.

"Neden feribotta değİlsin?" diye sordu Mark.

"Gitmekten vazgeçtim."

Mark dudaklarını Maggie'ninkilere yaklaştırdı ve yüzünü kızartıp dizlerini titretecek yumuşaklıkta ve tut-

kuyula onu öptü. Maggie bir anda Mark'ın onu, tüm ailesinin önünde öptüğünü fark edince kaşlarını çattı ve onun omzundan, görüp görmediklerini anlamak için etrafına baktı. Sam patates soymakla uğraşıyordu, Alex ise yeşillikleri salata tabağına koyuyordu. Holly yerde Renfield'la oynuyor, onun sos kapağını yalamasına izin veriyordu.

“Holly,” dedi Maggie, “Renfield yalamayı bitirdiğinde, kapağı çöpe at. Onu tekrar sos kabına takma.”

“Tamam. Ama arkadaşım Christian, köpeklerin ağzının insanlarınkinden daha temiz olduğunu söyledi.”

“Mark Dayına sor bakalım,” dedi Sam, “Maggie’yi mi yoksa Renfield’ı mı öpmeyi tercih edermiş acaba?”

“Sam,” dedi Mark sertçe, kardeşi ise ona bakıp sırttı.

Holly, kapağı Reinfield'dan alıp çöp kutusuna attı.

Grup Maggie'nin önderliğinde, peynirli makarna, tatlı patates güveci, yeşil fasulye, salata, hindi ve özel bir sostan oluşan kallavi bir Şükran Günü yemeği hazırlamayı başardı.

Sam bir şişe kırmızı şarap açtı ve tüm yetişkinlerin kadehlerini doldurdu. Holly'ye de üzüm suyuyla doldurduğu bir şarap kadehi verdi. “İlk konuşmayı ben yapacağım,” dedi Sam. “Bu Şükran Günüümüzü kurtaran Maggie için.” Hepsi kadehlerini tokuşturdular.

Maggie Holly'ye baktı. Holly, Sam'le aynı yüz ifadelerini yaparak üzüm suyunu içiyordu. Maggie, Mark'ın da bunu fark ettiğini ve sırttığını gördü. Alex de olanları yakalamıştı ve asık yüzünde bir gülümseme belirmişti.

“Sadece benim adıma içemeyiz,” diye karşı çıktı Maggie. “Herkes için olmalı.”

Mark kadehini kaldırıp “Umutların, deneyimler karşısında galip gelmesine,” dedi ve herkes şerefe diye bağırdı.

Yemekten, tatlıdan, kahve ve Holly için süttten sonra, masayı toplayıp mutfağı temizlediler. Kalan yemekler de kaplara kondu. Sam televizyonu açıp bir futbol maçı buldu ve koltuğa uzandı. Holly koltuğa uzandı ve uyuyakaldı. Maggie onun üzerini battaniyeyle örttükten sonra koltuğun ucuna, Mark’ın yanına oturdu. Renfield köşedeki köpek yatağına yatmıştı.

Maggie, futbolu hiçbir şekilde sevmemesine rağmen, Şükran Günü maçlarını seyrederdi. Babası ve erkek kardeşleriyle geçirdikleri bayramları hatırladı, hepsi hakemden şikâyet ediyor, televizyonun önünde bağırıyorlardı.

Alex kapıya geldi ve “Ben gidiyorum,” dedi.

“Kal, maçı seyret,” dedi Sam.

“Kalan yemekleri yemek için de yardıma ihtiyacımız olacak,” dedi Mark.

Alex başını iki yana salladı. “Yeteri kadar aileyle zaman geçirdim. Tanıştığımıza memnun oldum Maggie.”

“Ben de memnun oldum.”

Sam, Alex’in arkasından baktı ve alayla “Nereye gitse yanında eğlence, güneş ışığı ve huzur götürüyor adeta!” dedi.

“Adam boşanıyor,” dedi Maggie, “böyle bir dönemden geçiyor olması normal.”

İki kardeş, bunu çok komik bulmuşa benziyorlardı. “Tatlım,” dedi Mark. “Alex iki yaşından böyle bir dönemde.”

Sonunda, Maggie kendini Mark’ın kollarına uzanmış buldu. Mark’ın vücudu sert ve sıcaktı. Omuzları, Maggie’nin kafasına mükemmel şekilde destek veriyordu. Maggie maçı belli belirsiz seyrediyordu, televizyon onun için renklerin bir karışımına dönmüştü, sadece ve sadece Mark’a yakın olma hissini yaşıyordu.

“Peynirli makarna,” dedi Mark, “tadı tahminimden de iyiydi.”

“Gizli malzemem sayesinde.”

“Nedir o?”

“Sen bana seninkini söylemeden, ben de sana söyleyemem.”

Mark’ın sesinde bir gülümseme vardı. “İlk sen söyle.”

“Sosunu hazırlarken, içine biraz mantar yağı koyuyorum. Şimdi sen söyle.”

“Biraz akçağaç şekeri koyuyorum.” Mark, Maggie’nin elini aldı ve eklem yerleriyle oynaya başladı. Dokunuşları, Maggie’ye derin, hafif zevk dalgaları yolluyordu. Maggie bir yandan, zevk alıyor diğer yandan da istemediğini düşünüyor, birine kendini bu kadar yaklaştırmamaya karar vermiş bir kadın olarak son zamanlarda birçok sorgulanabilir seçim yaptığını gizlice kabulleniyordu.

Ne demişti Elizabeth? *Asıl sorun flört hissi bittiği zaman başlar.* Maggie’nin artık olanların flörtten ileriye gittiği-

ni inkâr etmesi imkânsız hale gelmişti. Kendini bıraksa Mark'a âşık olabilirdi. Derinden, ihtiraslı ve çaresiz bir şekilde onu sevebilirdi.

Mark, Maggie'nin düşmeyeceğine dair kendine söz verdiği tuzağın ta kendisiydi.

"Gitmem lazım," diye fısıldadı.

"Hayır, kal." Mark, onun gözlerinin içine baktı ve gördüğü şey, elini kaldırıp onun yanaklarına koymasına neden oldu. "Ne oldu?" diye mırıldandı

Maggie kafasını iki yana salladı ve zorlukla gülümseyerek Mark'ı itti. Maggie onun sıcaklığından ayrılırken bütün kaslarının adeta bunu yapmaması için kasıldığını hissetti. Maggie, sesli şekilde uyuyan Holly'ye gitti ve eğilerek onu öptü.

Sam de ayağa kalkarak "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Kalkmana gerek yok," dedi Maggie, fakat Sam gelip ona bir kardeş gibi sarıldı.

"Biliyorsun," dedi, "kardeşime olan ilgini kaybedersen, oldukça rahatlatıcı bir alternatif olabilirim."

Maggie güldü ve başını iki yana salladı.

Mark, Maggie'yle dışarıda yürürken, arzu, hoşlanma, anlayış ve sıkıntıdan oluşan bir karmaşanın içindeydi. Maggie'nin sıkıntısını onun tahmin edebileceğinden de iyi anlıyordu. Ancak kendini, onu hazır olmadığı bir şeye yavaşça iterken bulmuştu. Eğer çarenin sabırlı olmak olduğunu bilseydi, bekleyebilirdi. Ama Maggie'nin

geçmişte yaşadığı korkuları yenmek için yeterli olmaya-bilirdi.

Buz gibi soğuğa çıkmadan önce Mark, Maggie'yi kapının önünde bir dakika konuşmak için durdurdu.

“Yarın dükkânda çalışacak mısın?”

Maggie, Mark'ın gözlerine bakmadan, kafasını salladı. “Yarıdan Noel'e kadar işlerim bayağı yoğun olacak.”

“Bu hafta içinde bir akşam yemeğine ne dersin?”

Bu soru Maggie'nin genç adama bakmasını sağladı. Gözleri yumuşak ve koyuydu, ağzından melankolik şekilde, “Mark, ben...” sözleri çıktı ama devam edemedi. O kadar hüznünlü görünüyordu ki Mark ona yaklaşımdan edemedi. Maggie kasılarak, ellerini onu itmek istemesine uzattı ama Mark yine de ona sarıldı. Soğuk havada nefesleri duman halinde birbirine karışmıştı.

“Sam'in sarılmasına izin veriyorsun da,” diye fısıldadı Mark, “neden ben sarılamıyorum?”

“O farklı,” dedi zorla Maggie.

Mark başını eğdi ve “Çünkü beni istiyorsun,” diye mırıldandı.

Maggie bunu inkâr etmedi.

Uzun bir zaman geçti ve Maggie kollarını açıp Mark'a sarıldı. “İhtiyacın olan kişi ben değilim,” dedi. Sesi Mark'ın kazağının arasından çok az geliyordu. “Sana ve Holly'ye bağlanabilecek birine, ciddi bir ilişkiye ihtiyacın var. Ailenin bir ferdi olabilecek birine.”

“Bugün bana bunun için uygun olduğunu gösterdin.”

“Aklını karıştırdığımın farkındayım. Bunu biliyorum.

Üzgünüm.” Maggie iç çekti. “Sen dayanamayacağım kadar çekicisin.”

“Bırak kendini bana,” dedi Mark.

Sonra Maggie’nin güldüğünü fark etti. Başını kaldırdığında Maggie tekrar güldü ama gözleri akmamış yaşlarla parılıyordu.

“Tanrım, lütfen bunu yapma,” diye fısıldadı Mark. Tek damla gözyaşı Maggie’nin çenesine inince Mark eliyle onu sildi. “Maggie, eğer hemen durmazsan, seninle bu dağınıklığın içinde, bu buz gibi soğuk kapının önünde sevişeceğim.”

Maggie yüzünü çevirdi ve birkaç derin nefes alıp tekrar ona baktı. “Muhtemelen korkak gibi görünüyorum,” dedi, “ama sınırlarımı biliyorum. Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Bir seneden daha uzun bir süre boyunca kocamın yavaşça ölmesini izledim. Bu neredeyse beni de öldürüyordu. Bunu tekrar yapamam. Tek şansım oydu.”

Mark sabırsız bir aşkla “Senin o şansın neredeyse başladığı gibi bitmişti,” dedi. Maggie’nin kollarında olmasından hoşlanıyordu. “Evliliğinin ilerleme şansı olmadı. Ev alamadınız, köpeğiniz olmadı, çocuk yapamadınız, çamaşırları yıkama sırasıyla ilgili kavga edemediniz.” Mark, Maggie’nin alt dudaklarının o güzel kıvrımını görünce dayanamadı ve öptü. Keyif alamayacak kadar kısa süren ama yine de güçlü olan bir öpücüktü bu. “Bunu illa şimdi konuşmamıza gerek yok. Sadece arabaya kadar sana eşlik etmeme izin ver,” dedi Mark.

Maggie’nin arabasına giderken, ikisi de tek kelime et-

mediler. Maggie, döndüğünde Mark onun yüzünü elleri arasına aldı ve bu sefer uzun uzun öptü; Maggie'den o hafif inlemeler gelene kadar.

Kafasını kaldırınca, Mark onun söz dinlemeyen kıvrıcık saçlarına dokunup, şefkatli bir sesle konuşmaya başladı. “Yalnızlık güvende olmak değildir Maggie. Yalnızlık sadece tek başına kalmaktır.” Maggie arabasına bindikten sonra Mark kapıyı dikkatlice kapattı ve onun uzaklaşmasını izledi.

ON ÜÇ

Maggie, Mark'la ilişkisi Şükran Günü'nden sonra normale dönünce rahat bir nefes almıştı. Mark dükkâna kahve getirdiğinde öyle rahat ve çekiciydi ki, önceki gün evin önünde yaşadıkları sahnenin hiç gerçekleşmediğine bile inanabilirdi.

Pazartesi günü, Maggie'nin boş gününde, Mark, ne kendisi, ne de Sam süs alamadığı için ondan Noel alış-verişi için yardım istedi. Maggie, Friday Limanı'ndaki dükkânlara onunla birlikte gidip, şömine ve kapılar için değişik süsler, ana kapıya Noel halkası, cam mumluğa koymak için mumlar ve eski model Noel Baba resmi bulmak konusunda yardımcı oldu. Mark'ın almaya izin vermediği tek şey masanın ortasına konulabilecek piramit şeklinde bir süslü meyve tabağıydı.

“Sahte meyvelerden nefret ederim,” dedi Mark.

“Neden? Çok güzeller. Bunlar eski dönemlerde de dekorasyon için kullanılırdı.”

“Yenebilecekmiş gibi duran ama yiyemediğin şeyleri sevmem. Gerçek meyvelerden bunun gibi bir şey yapmayı tercih ederim.”

Maggie ona neşeyle baktı. “Ama, onlar uzun süre dayanmazlar ki. Gerçek meyveden olursa ve onları yersen o zaman ne yapacaksın?”

“Daha fazla meyve alırım.”

Son aldıklarını da arabasına koyduktan sonra, Mark, Maggie’yle akşam yemeği hakkında konuşma şansı yakaladı. Maggie onu reddetmeye çalıştı, bunun çok fazla olacağını söyledi ama Mark ısrarcıydı. “Öğle yemeği gibi bir şey, sadece biraz daha geç saatte.” Sonunda Maggie pes etti. Friday Limanı’ndan beş altı kilometre uzakta bir restoranta gittiler ve şöminenin yanında bir masaya oturdular. Mum ışıklarının parlaklığı arasında, Alaska denizinden çıkartılmış, kaz eti ve keçi peyniri ile doldurulmuş deniztarağı yediler.

“Bu özel bir randevu olsaydı,” dedi Mark daha sonra, “hayatımın en güzel randevusu olurdu.”

“Gerçekten bir randevuya çıkacağın zamanlar için,” dedi Maggie gülerek, “pratik yapmış oldun işte, fena mı?”

Ancak bu cümle kendisine bile boş ve saçma gelmişti.

Noel yaklaştıkça, adada etkinlikler çoğalıyordu; konserler, kutlamalar, yarışmalar, festivaller düzenleniyordu. Holly’nin en heyecanla beklediği etkinlik, San Juan Limanı Yat Kulübü ve Friday Limanı Yelkenli Kulübü tarafından organize edilen tekne göstersi idi. Işıklandırıl-

miş araçlar, Shove Koyu'nda, yat kulübüne kadar dolaşıyorlardı. Gösteriye katılmayanlar bile, teknelerini ışıklandırıyorlardı. Gelecek olan son tekne, Noel Baba'nın olacaktı. Spring Sokağı iskelesine inecek, orada müzisyenlerle buluşup, sonra da itfaiye kamyonuyla eğlence merkezine gidecekti.

Holly Maggie'ye "Seninle beraber izlemek istiyorum," dedi. Maggie de ona dükkânı kapattıktan sonra rıhtıma yürüyeceğine ve onlarla buluşacağına dair söz verdi.

Rıhtım ve çevresi fazlasıyla kalabalıktı ama gösteriyi seyretmeye gelenlerin ve Noel şarkıları söyleyenlerin neşeli çığlıkları neredeyse sağır ediciydi. Maggie kalabalığın içinde bakındı, ailelerin, çiftlerin, çocukların ve arkadaş gruplarının yanlarından geçti. Işıklandırılmış tekneler, karanlıkta parıl parıl parlıyordu ve kalabalıktan mutluluk çığlıkları geliyordu. Maggie üzülerek, Mark ve Holly'yi bu kalabalıkta bulamayacağını fark etti.

Fark etmez ki, dedi kendi kendine. Onsuz da güzel vakit geçirebilirlerdi. O, ailenin bir parçası değildi. Holly, o gelmedi diye üzülse de, üzüntüsü uzun sürmezdi.

Bu düşüncelerin hiçbirisi, boğazının düğümlenmesine veya göğsünün dernliklerinde bir sıkıntı hissetmesine engel olmadı. Kalabalıkta, aileleri geçerek onları aramaya devam etti.

Sonra kargaşanın içinde ona seslenildiğini duydu. Durdu ve etrafına bakındı. Pembe kışlık mont ve kırmızı bir şapka giymiş bir kız gördü. Bu Holly'ydi ve Mark

da yanındaydı; ona el sallıyorlardı. Maggie rahatlayarak onların yanına gitti.

“Teknelerin bazılarını kaçırdın,” dedi Holly onun elini tutarak.

“Üzgünüm,” dedi Maggie nefes nefese. “Sizi bulmak çok zor oldu.”

Mark gülümsedi ve elini omuzuna atarak Maggie’yi kendine çekti. Maggie’nin soğuk havayı hızlı hızlı soluduğunu görünce, “İyi misin?” diye sordu.

Maggie gülümsedi ve başını iki yana salladı ama göz yaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

Hayır, diye düşündü, ben iyi değilim. Kendini sürekli birini aradığın ve bir türlü bulamadığın, bir türlü bitmeyen kâbuslardan birini görmüş gibi hissediyordu. Sonunda en çok olmak istediği yere varmıştı, beraber olmayı en çok istediği iki insanla yan yana duruyorlardı.

Her şey o kadar güzeldi ki, korkuyordu.

Sonraki pazartesi “Ağaç almak istemediğine emin misin?” diye sordu Mark. Maggie, ona ağacı kamyonu yerleştirmesinde yardımcı oluyordu.

“İhtiyacım yok,” dedi Maggie neşeli şekilde. Eldivenleriyle ağacın dallarına dokunuyor, onları kokluyor, Mark’sa ağacı bağlamaya çalışıyordu. “Noel’i hep Bellingham’da kutlarım.”

“Ne zaman gidiyordun?”

“Noel arifesinde.” Mark’ın suratının asıldığını fark

edince devam etti. “Gitmeden önce, ağacın altına Holly’nin hediyelerini bırakacağım, böylece onları Noel günü açabilir.”

“Senin yanında açmayı tercih ederdi.”

Maggie ne diyeceğini bilemedi. Acaba Mark, Noel’i beraber geçirmeyi mi istiyordu? Onu davet etmek mi istiyordu? “Noel’de hep ailemle olurum,” dedi Maggie usulca.

Mark başını salladı ve daha fazla üzerine gitmedi. Üzüm bağındaki eve arabayla gittiler ve ağacı içeriye zar zor taşımayı başardılar.

Holly okulda olduğundan, Sam de Seattle’a arkadaşlarını görmek ve biraz tatil alışverişi yapmak için gittiğinden ev sessizdi.

Maggie, duvardaki kâğıttan yapılmış kar tanelerinin çoğaldığını görünce gülümsedi. “Birileri oldukça meşgul.”

“Holly, onları yapmayı okulda öğrenmiş,” dedi Mark. “Şimdi tek başına bir kar tanesi fabrikasına dönüştü.”

Maggie, ağaç için aldıkları ışıkları kutularından çıkarırken, Mark şömineyi yakmaya koyuldu.

Bir saat içinde, ağacı kurdular ve ışıklarını taktılar. “Şimdi sihirli an,” dedi Maggie. Ağacın arkasındaki küçük alana gidip fişi prize taktı. Ağaç parlayıp ışıldamaya başladı.

Mark “Bu sihir değil ki,” dedi ama ağaca iyice bakmak için geri çekilirken gülümsüyordu.

“Ne peki?”

“Yarı iletken materyallerdeki elektronların hareketleriyle ısıldayan küçük ampuller sistemi.”

“Pekâlâ.” Maggie işaret parmağını kaldırarak onun yanına gitti. “Onların parlamasını sağlayan ne?”

“Sihir,” dedi Mark pes ederek, susmuştu.

“Aynen,” dedi Maggie mutlu bir gülümsemeyle.

Mark, ellerini Maggie’nin saçlarının arasına geçirdi ve onu kendine çekerek “Senin hayatımda olmana ihtiyacım var,” dedi.

Maggie bir an ne kıpırdayabildi ne de nefes alabildi. Mark’ın cümlesinin acıklığı şaşırtıcıydı. Maggie kaçamıyordu, Mark’ın o mavi-yeşil gözlerindeki bakışla büyülenerek kalakalmıştı.

“Bir süre önce, Holly’ye aşkın seçim olduğunu söylemiştim,” dedi Mark. “Hatalıydım. Aşk seçim değil. Tek seçim, onunla ne yapacağın.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Maggie.

“Korkunu anlıyorum. Bunun senin için neden zor olduğunu anlıyorum. Bu riski almayabilirsin. Ama ben yine de seni seviyor olacağım.”

Maggie gözlerini kapadı.

“İstedğin kadar zamanın var,” dediğini duydu Mark’ın. “Sen kendini hazır hissedene kadar bekleyebilirim ama neler hissettiğimi sana söylemek zorundaydım.”

Maggie hâlâ ona bakamıyordu. “İstedğin şeye hiçbir zaman hazır olmayabilirim. Anlamsız seks istiyor olsaydın, sorun olmazdı. Bunu yapabilirim. Ama sen...”

“Tamam.”

Maggie’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. “Tamam olan ne?”

“Anlamsız seksi de kabul edebilirim.”

Maggie şaşkınlıkla bakıyordu. “Ama az önce bekleyebileceğini söyledin.”

“Ben ciddi ilişki için bekleyeceğimi söyledim. Bu arada, anlamsız seks bana da uyar.”

“Yani, sen hiçbir yere gitmeyecek olan fiziksel ilişkiye razısın.”

“Eğer sunabildiğin en iyi teklif buysa onu da kabullenirim şimdilik.”

Maggie, Mark’ın gözlerinde o gülüş pırıltısını yakaladı. “Benimle oyun oynuyorsun resmen.”

“Senin benimle oynadığından daha çok değil.”

“Bunu kabul edeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Mark kibarca. “Düşünmüyorum.”

Maggie, içinde iyice karışmış olan tüm duyguları çözmeye çalışmak için fazla yorgundu. Kızgınlık, korku, uyarı, neşe, hepsini bir arada yaşıyordu... Fakat bunların hiçbirisi, vücudunda akan sıcaklığın ve titremelerin nedeni değildi. Vücudunun farklı farklı yerlerinde toplanan bu hisler, kızarmasına neden oldu. Mark’ı hemen şimdi istiyordu.

Maggie, “Yatak odan nerede?” diye sorarken ses tonunun bu kadar sakin olmasına kendisi bile şaşırmıştı.

Mark’ın gözlerinin şaşkınlıkla açılıp, o hınzırlığın silindiğini görünce genç kadın iyice eğlendi.

Mark, Maggie yukarı götürürken, hâlâ orada olduğuna emin olmak istercesine arada ona bakıyordu. Genç adamın güzel döşenmiş, temiz odasına girdiler. Duvarlar günışığının renginden ayırt edilemeyecek doğal bir tonda boyanmıştı.

Maggie, cesaretini kaybetmeden kazağını ve pantolonunu çıkardı. Orada iç çamaşırlarıyla dururken, soğuk hava titremesine neden oldu. Mark yaklaştığında Maggie kafasını kaldırıp onun gömleğini ve tişörtünü çıkarıp çıkarmadığına baktı. Mark'ın çıplak olan üst tarafı, erkeksi ve çekiciydi. Hareketleri, onu korkutmak istemezcesine, nazik ve dikkatliydi. Maggie onun bakışlarını teninde hissedebiliyordu.

“O kadar güzelsin ki,” diye fısıldadı Mark ve bir eliyle Maggie'nin omzuna dokundu. Onu çıırçıplak soyamak, Mark'a asırlar kadar sürmüş gibi gelmişti, genç kadının vücudu açığa çıktıkça onu öpüyordu.

En sonunda Maggie yatakta çıırçıplak uzandı. Mark kotunu çıkarıp Maggie'yi kendine çekti, ellerinin altındaki ten ateşten yanıyor gibiydi. Mark'ın ağzı onu bir sanatçı gibi keşfederek arzuyla öperken Maggie de kendini açıp ona tamamen teslim oldu.

Yeni hisler ortaya çıkmıştı, Mark'ın ağzının sıcak hareketleriyle ve nazik elleriyle beliren zevk Maggie'yi ateşler içinde bırakıyordu.

Mark genç kadının yüzüne gelen saçlarını arkaya itti ve “Bundan daha azı olacağını mı düşündün?” diye fısıldadı.

Maggie ona bakarken ruhuna kadar titriyordu. Onlar için, aşktan daha azı, sonsuzluktan daha sınırlısı imkânsızdı. Nabızlarının ortak atışında, aralarında yankılanan arzuda saklıydı gerçek. Maggie daha fazla inkâr edemeyecekti bunu.

Maggie, Mark'a ihtiyaç duyarak, onun kendisini sahiplenmesini arzulayarak "Beni sev," diye fısıldadı.

"Her zaman, Maggie, her zaman aşkım..." Mark onun içine girdiğinde Maggie sıcak bir baskı ile dolmuştu. Mark onun içinde, üstündeyken çok güçlüydü. Maggie zevk dalgalarının yükseldiğini, sonra hafifçe azalıp tekrar yükseldiğini hissetti ve aşkla inledi. Elleriyle Mark'ın sırtına tutundu ve avuç içleriyle onun terli vücudunu okşamaya başladı. Mark da onu takip ederek, Maggie'nin sarılışının güçlü sığınağında boşaldı.

Sonrasında neredeyse kutsal bir sessizlikle, bedenleri birbirine inanılmaz derecede yakın bir halde uzandılar.

Sorulacak daha çok soru, bulunması gereken bir dolu cevap vardı. Ancak şimdi Maggie bir yenilik ve ihtimaller denizinde uzanırken bunların hepsi bekleyebilirdi.

Artık umudu vardı.

ON DÖRT

Noel Arifesi

Alex ve Sam'in Noel ağacının kenarına kurdukları trenin rahat hareket edebilmesi için, bazı hediyelerin başka yere konması gerekiyordu. Holly mutluluktan havalara uçuyor, kırmızı pijamasıyla trenin etrafında koşturuyordu. Renfield ise şüpheyle treni seyrediyordu.

Holly'nin Noel arifesinde bir tane hediye seçip açabilmesine izin verilmişti, diğerlerini Noel günü açacaktı. Holly doğal olarak en büyük kutuyu seçmişti. Bunun da bir tren seti olduğu ortaya çıkmıştı. Diğer kutuda da Maggie'nin onun için yapmaya başladığı peri evi vardı. Kutuya Holly'nin evi tamamlayabilmesi için renkli boyalar, bir poşet kurutulmuş yosun, bir şişe yapıştırıcılı sim ve başka malzemeler de koymuşlardı.

Mark, okudukları kitapları düzelten Maggie'nin yanına oturdu.

“Geç oluyor,” diye mırıldandı Maggie, “artık gitmem lazım.” Ama Mark onun kulağına fısıldayınca içi pır pır etti.

“Bu geceyi burada benimle geçir.”

“Kimsenin kalmasına izin olmadığını sanıyordum.”

“Evet ama istisnalarımız var: Eğer misafirle evleneceksem kalabilir.”

Maggie ona sertçe baktı. “Beni zorluyorsun, Nolan.”

“Öyle mi düşünüyorsun? O zaman, yarın sabah sana vereceğim hediyeyi beğenmeyeceksin.”

Maggie’nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. “Tanrım,” dedi ve ellerini kafasına koydu. “Bana düşündüğüm şey olduğunu söyleme.”

Mark ona gülümsedi. “Umut etmeye hakkım var. Son zamanlarda, bana hayır demek zorlanıyorsun.”

Bu az çok doğruydı. Maggie ellerini indirdi ve ona baktı. Bu yakışıklı, seksi adam, kısa zamanda onun hayatını değiştirmişti. Maggie çok mutluydu, o kadar mutluydu ki, zor nefes alıyordu. “Sana âşık olduğum için işte, ne yapalım.”

Mark onu hafifçe öptü.

“Ögh,” diye Holly’nin bağırdığını duydular. “Yine öpüşüyorlar.”

“Tek seçeneğimiz var,” dedi Sam. “Yukarı çıkalım, böylece onları görmek zorunda kalmayız.”

“Uyku vakti mi?”

“Uyku vaktini yarım saat geçirdin.”

Holly’nin gözleri açıldı. “Yakında Noel Baba gelecek. Süt ve kurabiyeleri hazırlamalıyız.”

“Geyikler için de havuçları unutma,” dedi Maggie. Kendini Mark’tan uzaklaştırıp, Holly’yle mutfağa gitti.

Holly’nin “Sence Renfield, Noel Baba’yı korkutur mu?” diye sorarken sesi oturma odasından duyuluyordu.

“Noel Baba’nın gördüğü tüm köpeklerden sonra mı? İmkânsız.”

Alex de ayağa kalktı. “Ben kaçıyorum. Uyku vaktim geldi.”

“Yarın sabah geliyorsun, değil mi?” diye sordu Sam.

“Maggie kahvaltı hazırlayacak mı?”

“En azından, ne yapacağımızı söyleyecek.”

Alex “O zaman geliyorum,” diyerek kapıya yöneldi ama bir an onlara bakmak için durdu. “Bunu seviyorum,” dedi. “Hafiften aile gibiyiz.”

Sonra da Holly ve Maggie’ye hoşça kal demeye gitti.

“Bence, Alex iyi olacak,” dedi Sam. “Özellikle de boşanma tamamlandığında.”

Mark gülümsedi ve “Sanırım hepimiz iyi olacağız,” dedi.

Holly odaya geri döndü ve kahve masasına bir tabak bisküvi ve bir bardak süt koydu. “Renfield,” dedi, “bunların hiçbirini yeme.”

Köpek onaylarcasma poposunu salladı.

“Hadi, ufaklık,” dedi Sam. “Seni üst kata götüreceğim.”

Holly, Mark ve Maggie’ye baktı. “Bana iyi geceler öpücüğü vermeye gelecek misiniz?”

“Birkaç dakika içinde,” diyerek söz verdi Maggie. “Yarın için bazı şeyleri hazırlamamız gerekiyor.” Maggie, Holly’nin merdivenlerden koşarak çıkışını hayranlıkla seyretti.

Mark, treni kapatmak için gittiğinde, Maggie bisküvilerin yanına gitti ve cebinden bir kâğıt çıkardı.

“Bu ne?” diye sordu Mark, onun yanına gelerek.

Maggie “Holly’nin tabağın yanına koymak istediği not,” diyerek Mark’a gösterdi. “Burada ne demek istediğini biliyor musun?”

Sevgili Noel Baba,

Dileğimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim.

Sevgiler

Holly

Mark notu kahve masasına bıraktı ve Maggie’ye sarılarak, “Evet,” dedi. Onun yumuşak, kahverengi gözlerine baktı. “Ne demek istediğini biliyorum.”

Maggie’yi öpmek için eğilirken Mark Nolan artık sihire inanıyordu.